

SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

LEI
35+1

SIDNEY HORLEY

VULTURUL NEGRU

(Les aventures du faucon noir)

Traducere: E. STEGER

Editura Danubiu, 1941

CAP. I

GENTLEMANUL-SPĂRGĂTOR

Zgomotul reîncepu.

Cynthia, în obscuritate, nu distinse nimic în jurul ei. Se așează pe pat. Era sigură că în cameră se mai afla cineva. Simțea aerul rece al nopții, care venea prin fereastra și atunci înțelese...

Probabil că era vreun hoț.

Aștepta, neîndrăznind nici să se miște, nici să strige. Ce trebuie să facă o femeie când un spărgător pătrunde, în mijlocul nopții, la dvs.? Era prima ei experiență de acest gen.

Ea nu așteaptă prea mult. Cineva se mișcă în stânga patului ei și apoi o voce suavă și politicoasă, dar hotărâta, îi spuse:

— Regret foarte mult că vă deranjez, lady Tremayne, dar sunt obligat s-o fac. V-aș fi foarte recunoscător dacă veți binevoi a-mi da cheia de la caseta dvs. De bijuterii.

Farmecul era rupt. Cynthia izbucni în râs, un râs nervos care era o destindere după tensiunea ultimelor minute. Căci în oricare altă circumstanță, faptul de a fi luată drept aceia Sybil Tremayne, a cărei purtare era o provocare flagrantă a bunelor moravuri și a moralei, mai curând ar fi contrariat-o decât ar fi făcut-o să râdă.

Își recapătă deci siguranța.

— Sunt dezolată, domnule spărgător, dar mă tem că ați făcut o confuzie. Nu sunt lady Tremayne.

— Dumnezeu! exclamă străinul pe un ton extrem de politicos. Nu prea mă înșel, dar vă cred pe cuvânt. Pot știți cu cine am onoarea să vorbesc?

Acest incident, alarmant la început, lua turnura unei aventuri extraordinare pentru tânăra fata.

— Numele meu este Cynthia Holgate, răspunse ea și toate bijuteriile pe care le posed sunt închise într-o mică casetă la mine acasă, la Londra.

— Bună seara, miss Holgate, sau mai curând bună ziua. Ceea ce vreau să vă întreb vă va plictisi teribil și chiar eu sunt foarte jenat. Poate veți fi atât de bună să-mi indicați camera pe care o ocupă lady Tremayne?

— Sincer spus, nu știu. Tot ceea ce știu, este că ea trebuia să locuiască în aceasta cameră, dar, în ultimul moment, mi-a fost dată mie. Până azi după masă, nu știam dacă voi putea veni să petrec week-end-ul aici.

În acest interval, ea reuși să distingă silueta omului, care era în picioare lângă patul ei. Fata încercă să-i zărească obrazul, dar acesta era tot atât de întunecos ca și restul personajului, ca și toți spărgătorii de clasă înaltă, care se respectă, el purta o mască.

— Cine sunteți dvs.? întrebă ea.

Întrebarea fu primită cu un râs discret, tot atât de plăcut de ascultat ca și vocea distinsă a aceluia care vorbea.

— Scumpă domnișoara, cine aș putea fi dacă nu Vulturul Negru?

Vulturul Negru! Era deci vorba de o răzbunare. Ce aventură! Să primești vizita celui mai celebru criminal al epocii, a proscrisului care dobândise un renume internațional, în urma isprăvilor sale extraordinare.

Vulturul Negru, banditul care uimise Scotland Yardul, în ultimii trei ani și ale cărui isprăvi deveniseră legendare. Vulturul Negru. gentlemanul-spărgător, care unea farmecul unui Charles Wyndom cu abilitatea unui Arsene Lupin, eroul legendar ale cărui isprăvi de elită făcuseră să râdă întreaga Europă.

Și ea fu sigură că era adevărat. Era sigură că nu-i vorba de o glumă proastă din partea vreunuia dintre invitații lui Sir Edmund Thursby.

Își uitase complet frica și era perfect stăpână pe ea.

— Sunt foarte onorată, spuse ea.

— Eu de asemenea, sunt onorat de încrederea dvs., miss Holgate. Nu prea am timp de pierdut în profesiunea mea și, vai, va trebui să plec.

Ea se auzi răspunzând fără ezitare:

— Desigur.

— Să nu mă considerați prea indiscret, dar de ce va găsiți în această casă?

— Sunt invitată.

— O știu. Dar nu semănați, bandei lui Edmund Thursby. Am onoare de a calomnia pe cineva, dar ar trebui să știți ce reputație are.

Dacă ar fi cedat tentației, Cynthia s-ar fi trântit pe pernă și ar fi izbucnit în râs. Era într-adevăr prea comic acest spărgător, acest liber-cugetător care poza în cenzor al moralei altora.

— Am fost în aceiaș clasă cu Joyce Thursby și de atunci am rămas mai mult sau mai puțin prietene. Dar mărturisesc că cea mai mare parte dintre oamenii de aici sunt mai curând...

— ... Străini pentru dvs., sugeră vizitatorul nocturn.

— Ei bine, da. Dar plec luni dimineață.

Spărgătorului i se păru că vocea interlocutoarei sale se apropiase. Dar, poate, își aplecase el capul.

— Dacă aveam o altă meserie decât aceia de hoț, miss Holgate, v-aș fi cerut – și vă rog să mă credeți că aș fi făcut această cerere pe cât de umil și de curtenitor ar fi fost posibil – să nu acordați marele privilegiu și marea onoare de a vă revedea. Dar îmi dau seama că există limite în toate, chiar în societatea noastră modernă. Scuzându-mă încă odată pentru incalificabila mea conduită, vă spun adio.

Extraordinară stare sufletească, dar Cynthia nu dorea ca el să plece. Vocea o fascina. Ansamblul circumstanțelor care înconjurase vizita lui și, totodată, dorința de a afla câte ceva asupra ciudatei personalități a faimosului spărgător o făcu să i se urce sângele în obraz, când își aminti aceasta, în zilele următoare.

— Desigur, înțeleg că timpul vă este prețios, spuse ea fără ironie, dar înainte de a pleca, aș vrea să vă pun una sau două întrebări. Aș vrea să știu – fata vorbea foarte

repede – ceva asupra dvs. Sunt nespuse de curioasă de a afla cum izbutiți totdeauna să scăpați din mâinile...

— De ce nu spuneți cuvântul, miss Holgate? Vreți să vorbiți despre poliție. Ei bine, este suficient să ai o inteligență mijlocie să-ți poți controla nervii – acest factor este foarte important. Poate vă voi părea prea lăudăros.

— Oh nu, un om care și-a respectat promisiunile făcute, nu este un lăudăros.

— Mulțumesc, miss Holgate. Și acum, dacă veți binevoi să mă scuzați, cred că ar fi mai bine să plec.

De undeva, din întuneric, o mână înmănușată i-o apucă pe ai ei și i-o ținu. Mâna îi fu dusă până la niște buze care erau înconjurată de ceva plăcut – masca lui de mătase, reflectă ea mai târziu.

— Sunt dezolat că nu vă voi mai revedea, miss Holgate... Adio!

Trecuseră cinci minute. Cinci minute cum nu mai trăise niciodată Cynthia, cinci minute în timpul cărora creierul ei fu asaltat de gândurile cele mai variate.

Ce om! Nu o amenințase, nu-i ceruse nimic. Avusese încredere în ea. Simțise că nu va chema și nici nu va suna după ajutor.

Păstrase tăcerea. Adevărul era că Cynthia dorea să-l vadă reușind în viitoarele lui isprăvi, chiar și în aceia care avea de obiectiv pe lady Tremayne. Din cele ce citise în ziare, Vulturul Negru nu prăda decât pe bogați și pe capitaliști, pentru a face acte de caritate în felul lui. Poate că erau trăncăneli de ale ziarelor, dar acum când îl întâlnise și îi vorbise, simțea că era adevărul.

Plecarea lui o întrista. Apoi o admise bucuroasă. Nu era un om ca ceilalți. Îi știa numele și restul depindea de el. Poate... Dar nu, asta nu se putea, îi spuse, pe cât de limpede era posibil, că scurta lor cunoștință va lua sfârșit de îndată ce va părăsi camera.

Cynthia simțea că amintirea acestui om îi va fi dragă. Putea fi un hoț, chiar un criminal, dar dacă drumurile lor se

vor mai încrucișa vreodată și ea i-ar putea fi de folos – ce idee fantastică! – n-ar fi ezitat o clipă.

Fata aprinse lumina, se dădu jos din pat, notă că intrusul închisese fereastra, înainte de părăsi camera și se duse până la ușă care era încuiată. Apoi se reîntoarse în patul ei așteptând, așteptând nu știu ce.

Dar clădirea cea mare, în mijlocul celor cincizeci de pogoane de pământ, păstra tăcerea unui mormânt.

A doua zi dimineăța, Cynthia fu deșteptată de intrarea cameristei – o fată de la țară, care-i aducea ceaiul.

— Oh! Miss, spuse ea foarte excitată, punând tava pe noptieră. Astă noapte s-a întâmplat ceva teribil. Lady Tremayne a fost jefuită.

Cynthia se strădui să pară surprinsă.

— Ești sigură?

— Da, miss. Toată casa este în rumoare. Când Phyllis – una dintre cameriste – a intrat în camera lady-ei Tremayne, acum zece minute, a găsit-o într-o stare îngrozitoare. Nu știu dacă ați remarcat frumosul ei colier de perle?

— Da, l-am remarcat.

— Ei bine, după cele ce ne-a spus Phyllis, colierul are o valoare foarte mare. Și spărgătorul l-a scos de pe gâtul ei, fără ca ea să fi simțit. Parcă ar fi ca la cinematograful. Nu-i așa, miss? Dar asta nu-i totul. Spărgătorul a scris ceva pe pernă. Cu roșul ei de buze. A-ți auzit, vreodată, de ceva asemănător? Și din câte mi-a spus Phyllis. Este ceva foarte grosolan. Ce credeți că a scris, miss? Un sigur cuvânt: Prostituata. Nu știu exact scrisul acestui cuvânt, dar cred că nu-i ceva prea politicos.

Concediind pe tânăra fata, care ar fi vrut să-și continue flecăreala, Cynthia își bău încet ceaiul și-și aprinse o țigară, întinsă într-o baie caldă și parfumată, reflecta încă. Ce om!

Astfel, enigmaticul Vulturul Negru – omul cel mai politicos, hoțul cel mai cavalier pe care l-a cunoscut vreodată lumea crimei – își ținuase promisiunea sa. Printr-un

mijloc oarecare, descoperise camera lui Sybil Tremayne și, cu siguranța și stăpânirea de sine care-l caracterizau, își puse proiectul în execuție. Și trăsătura finală, era extraordinară!

Când coborî pentru dejun, Cynthia își găsi gazda, pe Edmund Thursby, într-o stare care se apropia de apoplexie.

— Aceasta sa întâmplat în casa mea, sub nasul meu!...

Cynthia auzi această exclamație, tocmai când intra în sala mare de dejun, care dădea pe terasă.

— Vă cer tuturor, prietenilor, de a nu spune nimănui, nici un cuvânt despre aceasta. Aș deveni de râsul întregii Londre. Este monstruos. Mă voi duce la Scotland Yard, chiar azi dimineață, să cer nu numai să urmărească pe periculosul spărgător ci să-l și pedepsească sever.

Horniblou, bancherul, care mânca un supliment de slănină, izbucni într-un râs ironic.

— N-aș vrea să fiu pesimist, Thursby, dar cred că-ți vei pierde timpul degeaba. Aici este vorba, fără nici o umbra de îndoială, de o lovitură a Vulturului Negru, inscripția de pe pernă fiind dovada cea mai elocventă.

Financiarul răspunse, cu un aer furios:

— Nu mă interesează, chiar dacă ar fi dracul gol acela care a făcut-o. Îl voi pedepsi. Sărmana Sybil! Nu știu ce aș putea spune... Ah, bună dimineața, Cynthia! Ce eveniment teribil. Nu-i așa?

— Teribil, fu ea de acord. Este adevărat că hoțul a luat colierul lady-ei Tremayne, în timp ce dormea?

— Perfect adevărat. Fiica mea se găsește acum cu Sybil și încearcă s-o consoleze.

— Cine vorbește de consolarea mea? zise o voce tărăgănată și mai mult, insolentă.

După obiceiul său, lady Sybil Tremayne intră în cameră ca o artistă pe scenă.

Asupra lady-ei Sybil Tremayne presa scrisese multe, ceea ce era foarte firesc, ținând seama că fusese subiectul de conversației al întregului oraș, în decursul ultimilor

cincisprezece ani. Era o descreierată. Dar frumusețea ei ar fi fost remarcată chiar dacă viața nu i-ar fi fost atât de scandaloasă. Un istoric sau un biograf, care și-ar fi consacrat timpul său pentru a studia personalitatea și influența ei asupra societății contemporane, ar fi catalogata desigur printre marile curtezane ale epocii.

Ei nu-i era rușine de conduita sa, filozofia-i fiind aceea a unei femei care lua plăcerea acolo de unde o găsea. Se povesteau despre ea lucruri extraordinare, dintre care cele mai multe erau adevărate. Era o femeie remarcabilă. Se măritase cu un diplomat bine cunoscut, cu care avusese doi copii. Își ducea viața fără a se ocupa de opinia publică. Soțul ei nu se sinchisea de fel, căci căsătoria lor fusese convențională, lady Sybil fiind bogată și banii fiindu-i necesari lui pentru a și continua cariera.

Ea avea acum 36 de ani și nu mai era atât de frumoasă ca altă dată. Cu toate eforturile sale, începuse să se îngrașe.

— Desigur, este vorba de Vulturul Negru, spuse ea. Cine altul ar fi avut curajul și îndrăzneala să facă un lucru asemănător? Singurul meu regret este că a plecat fără să mă îmbrățișeze și să-mi spună la revedere... Oameni ca el sunt rari. Și-ar fi fost o plăcere pentru mine să-i fac cunoștință. Acum nu te mai agita, Edmund, spuse ea întorcându-se spre gazda ei. Perlele sunt asigurate și dacă le-am pierdut... le-am pierdut!...

CAP. II

DOSARUL VULTURULUI NEGRU

Lordul Bradney, șeful inspector al poliției metropolitane, își încruntă sprâncenele ieșind de la clubul Pall Hall. Orgoliul lui profesional era rănit, văzând pe vânzătorii de ziare care afișau prima pagină a jurnalelor, unde scria, cu litere groase:

«O altă ispravă a Vulturului Negru».

Din nou individul acesta! De doi ani, de când fusese numit inspector, isprăvile acestui bandit periculos, al cărui sânge rece nu era egalat decât de abilitatea cu care știa să-și acopere urmele, îi furnizau un subiect de continuă îngrijorare.

Fost colonel într-un regiment de grenadieri, lordul Bradney recunoștea temeiul criticilor adresate Scotland Yardului.

Enervarea lui creștea în timp ce străbătea Spring Gardens și Saint James Park, pentru a evita îmbulzeala din Trafalgar Square și strada Parlamentului.

Ajuns în cabinetul lui particular, apăsă pe butonul soneriei.

— Aduceți-mi dosarul Vulturului Negru, ordonă el.

Ofițerul care primise acest ordin, clipi din ochi unuia dintre subalternii săi, de îndată ce părăsi odaia:

— Furtuna, (acesta era pseudonimul dat de toți lordului Bradney), dorește dosarul Vulturului Negru. O fi făcut iar vreo ispravă. Nu-i așa?

— Da, s-a introdus la Edmund Thursby, la Seatherdale, noaptea trecută și a pus mâna pe colierul lady-ei Sybil Tremayne, o adevărată avere, în timp ce ea dormea. Scrie în toate ziarele.

În rezumat, istoria Vulturului Negru era următoarea: fusese denunțat Scotland Yardului, cu trei ani înainte și de la prima lui lovitură se arătase drept un spărgător de prima

clasă, dotat cu o finețe incomparabilă și o îndrăzneală extraordinară.

Atât cât se putea ști, căci informațiile asupra acestui răufăcător remarcabil nu erau prea numeroase, acela care se numea Vulturul Negru opera, totdeauna, singur. Succesul numeroaselor lui isprăvi dovedea că era foarte bine informat, fie că avea spioni în solda lui, fie că făcea chiar el parte din înalta societate. Era un nou Rafles.

Vulturul Negru avea 22 de succese la activul său și nici o înfrângere, fiordul Bradney știa că fiecare dintre victimele lui, bărbat sau femeie, putea fi criticată, fie în viața morală, fie pentru felul în care-și dobândise averea. Totuși, aceasta nu-l făcea să se frământa mai puțin, deși fusese auzit spunând, în fumoarul unuia dintre cluburile lui preferate:

— Te simți obligat să ai o oarecare admirație pentru acest ticălos. A făcut multe binefaceri cu banii care ia luat.

Era adevărat. Existau probe în acest sens. Invariabil, după un succes al Vulturului Negru, casieria unui așezământ de caritate – el prefera de obicei spitalele – primea o sumă mare de bani, întovărășită numai de o simplă carte de vizită cu cuvintele: Vulturul Negru. Publicul aflase foarte curând din ziare, despre aceste fapte.

Inspectorul își aprinse o țigară. Își zise, o dată în plus, că și-ar da leafa lui pe un an de zile pentru a pune mâna pe acest demon, cu tot regretul particular care l-ar fi resimțit pentru încarcerarea unui criminal de o individualitate atât de remarcabilă.

Dar ziarele făceau din el un adevărat erou și cu cât publicitatea lui se accentua, cu atât isprăvile lui deveneau mai îndrăznețe. Din ziare, publicul era în curent cu viața particulară a lady-ei Sybil Tremayne. De aceea nimeni nu regretă pierderea suferită. Mai ales, că era sigur că cineva va profita de ultima escapadă a Vulturului Negru.

Lordul Bradney mai sună o dată. Intră același ofițer care, cu o jumătate de oră mai înainte, îi adusese dosarul Vulturului Negru. Bradney îi zise:

- Detectivul Forrest este aici?
- Cred că da, Sir.
- Ei bine, spune-i că aş vrea să-l văd imediat.

Acela care intră în birou, câteva minute mai târziu, purta scrisă pe întreaga lui înfăţişare originea-i scoţiană, strămoşii lui Angus Forrest se născuseră şi trăiseră în Scoţia. Forrest venise să se stabilească la Londra la 20 de ani (acum avea 49) şi păstrase mersul legănat, tenul proaspăt, privirea dreaptă şi vorbirea muzicală a ţării lui natale.

Inspectorul avea o afecţiune cu totul specială pentru Forrest. Dar cea mai mare parte a timpului încerca – de altfel fără succes – de a o ascunde. La rândul lui, detectivul cel mai abil al Yardului (chiar Gilbert Patten, reporterul lui «Evening Moon», care nu se sfia să critice pe poliţişti, recunoştea abilitatea lui Forrest) mărturisea că inspectorul şef se achita admirabil de misiunea lui, ţinându-se mai ales seama că înainte de numirea sa ignora complet metodele poliţiste. Era gata să-l ajute şi să-l susţină până la capăt, fidelitatea fiind una din numeroasele lui calităţi.

— la loc, Forrest. Eşti ocupat în mod special cu ceva acum?

- Numai de afacerea Krijinowsky.
- Oh, specia aceea de prezicător...
- Da, Sir, răspunse detectivul care nu vorbea niciodată mai mult decât trebuia.

— Nu am nici o grijă cu privire la acest subiect, Forrest. Ştii că pot avea încredere în tine... Cred că ai văzut asta?

El îi întinse ziarul, pe care-l cumpărase în faţa hotelului Carlton.

— Vreţi să vorbiţi despre furtul comis de Vulturul Negru, noaptea trecută, la Seatherdale? Da, Sir, am văzut.

- Cine se ocupă acum de acest caz?
- Comisarul şef Grayson.

— Vreau să fac o schimbare, Forrest. Începând de azi vei cheltui toată energia-ţi pentru a captura acest bandit

îndrăzneț și nu te vei mai ocupa de nimic altceva. M-ai înțeles?

— Perfect, Sir.

— N-ai nimic altceva de a-mi spune?

— Numai că de mult nu mi-ați mai dat o afacere atât de dificilă.

— Și afacerea nu-ți place? întrebă inspectorul fixându-l cu ochii lui aspri.

Buzele detectivului tremurară ușor.

— Este ceea ce am dorit cel mai mult din lume, de doi ani încoace, domnule inspector.

Ex-colonelul îi aprecia răspunsul și-i întinse mâna.

— Știam că-mi vei, spune asta, Forrest. Îți urez noroc și dacă vei reuși, voi face tot ceea ce se va putea pentru a te semna la Ministerul de Interne. Și acum să trecem la fapte. Vulturul Negru este un om căruia îi place varietatea, rezumă inspectorul, răsfoind încă odată dosarul.

— Văd aici că a furat un Rembrandt lordului Iffleton. Care era director la Sigismund Howett.

— Exact. Și acum încă, Howett execută 12 ani de muncă silnică, în timp ce lordul Iffleton mai este încă în libertate. Uneori, Forrest, mă întreb dacă legile noastre sunt atât de juste pe cât le credem noi. Totuși... (el vorbea aproape pe nerăsuflăte) această chestiune n-are nici o legătură cu discuția prezentă.

După o scurtă pauză, Bradney reluă:

— Amicul nostru Vulturul Negru pare să se fi ocupat, în mod special, de Iffleton. Căci după ce acesta reclamă la societatea de asigurare valoarea tabloului și obține, aproape o satisfacție deplină. Vulturul Negru îi făcu o altă vizită, îi deschise casa de bani, puse mâna pe polița de asigurare, cu care mai luă vreo cinci mii de livre în hârtie. Într-adevăr, nu te poți opri să nu ai o oarecare admirație, pentru el.

Lordul Bradney tăcu brusc. Odată în plus făcuse, public, elogiul criminalului celui mai notoriu al epocii. Știa că putea

să aibe încredere în Forrest dar, cum îi spusese șt soția sa de mai multe ori, i-ar fi stat mai bine să fie mai discret.

Forrest reluă:

— După cum spuneți, Sir. Nu se poate să nu capeți o oarecare admirație pentru el. Fără îndoială, în genul lui, este un artist. Dacă veți citi mai departe, domnule inspector, veți vedea că în casa de bani deschisă la lordul Iffleton a lăsat un desen reprezentând un vultur negru, cocoțat pe o stâncă râpoasă, luminată de lună.

— Asta-i iscălitura lui?

— Da, Vulturul Negru lasă, totdeauna, aceasta în loc de carte de vizită, dar se pare că a uitat mica lui pecete, noaptea trecută, la Seatherdale.

— Mai este și povestea lui Horatio Hatterley, de care cred că-ți amintești, Forrest?

— Da, Sir, Hatterley a murit la închisoarea din Moldstone. Se hrănise cu stridii și șampanie timp de 20 de ani și meniul închisorii n-a convenit constituției lui. Era un tip de farsor, care atrăsese atenția Vulturului Negru dacă vă aduceți aminte, Sir? Cu așa zisa lui organizație a escrocat mai multe zeci de mii de lire.

— Vulturul Negru, reluă inspectorul, a pus mâna pe acești bani și i-a trimis tuturor celor interesați, împreună cu o scrisorică de simpatie. Desigur, este un tip original, dacă l-am putea numi așa.

Inspectorul își încruntă sprâncenele. Reîncepuse să spună ce nu trebuia. Căci era plătit să protejeze marele public și chiar oameni ca lordul Iffleton și Horatio Hatterley. Datoria lui era să urmărească pe cei care trăiau în afara legilor, ca Vulturul Negru, oricât de lăudabil ar fi fost motivul isprăvilor lor.

Forrest citi cele ce se petreceau în mintea superiorului său.

— Este greu să nu simpatizezi, până la un anumit punct, cu acest ticălos... Dar...

— Exact. Cu cât va fi prins mai repede și pus la loc sigur,

cu atât misiunea noastră va deveni mai ușoară aici, Forrest. Nu ți-am spus încă, că Ministrul de Interne mi-a vorbit, ieri, în mod serios despre aceasta. Datoria noastră este categorică. A sosit timpul ca individul să pună capăt glumelor sale și, pentru a mă ajuta, contez pe tine, Forrest.

— Voi face tot ce voi putea, Sir. Nu există om în Anglia, pe care să vreau să pun mai repede mâna decât pe Vulturul Negru.

Inspectorul mai cercetă câteva foi din dosar.

— Văd că și Joshuo Bent, faimosul impresar teatral, i-a atras atenția.

— În orice caz, Bent o merita, zise detectivul.

— Un tip dezgustător acest Bent și merita pe deplin lecția. Citesc aici faptele. Un moralist, cu spiritul superior, își opri mașina, într-o noapte, în fața lui Beckenham și aplică o anumită cantitate de catran și pene asupra d-lui Bent, apoi îl legă pe acest domn de un stâlp electric, punându-i deasupra capului o listă, bătută la mașină, a numeroaselor lui fapte rele. Cum îți spuneam, Forrest, este un tip care are spirit.

— Nu-mi spuneți nimic nou, domnule inspector. Am studiat acest dosar în ultimile patru luni. L-am dus la mine și adormeam, în fiecare seară, cu el în brațe. După părerea mea, trăsnaia cea mai mare este aceea când a închis doi gardieni, Grecechurch și Sonstead, în niște trunchiuri vechi de copaci – care le-a comandat special pentru ei, la Saint James Park. Au rămas acolo până la orele cinci dimineața, blestemându-se unul pe altul și lumea în general.

Un surâs scurt ilumina fizionomia obișnuit impenetrabilă a scoțianului.

— Și timp de trei ani de zile aceste glume au continuat, rezumă lordul Bradney. Dar acum este timpul să se termine cu ele.

Detectivul se ridică de pe scaun.

— Mă apuc numaidecât de treabă, domnule inspector. Dar veți trebui să-i spuneți o vorbă comisarului șef Grayson.

— Îl voi chema imediat la mine.

Erau pe cale să se despartă, când intră un băiat și prezintă inspectorului o carte de vizită.

— Edmund Thursby, citi el, este...

— Proprietarul Heathlandsului, casa de la țară, din Seatherdale, în care a operat Vulturul Negru noaptea trecută, îi confirmă Forrest.

— Exact. Cred că ai face mai bine să rămâi aici. Citește, de altfel aceasta.

Și îi trecu cartea de vizită, pe care erau scrise - cu creionul - următoarele cuvinte: «Pentru o afacere publică urgentă. Trebuie să vă văd imediat».

— D. Thursby poate să intre, spuse inspectorul băiatului.

Apoi se întoarse spre Forrest, după plecarea băiatului și adaogă:

— Thursby vine, desigur, pentru afacerea cu Vulturul Negru. Nu-i așa?

Forrest, care avea o cunoștință enciclopedică a oamenilor de afaceri, înclină capul.

— Este una din canaliile acestui oraș, asupra căruia trebuie să fac o anchetă, domnule inspector.

— Hm!... Dar iată-l, zise inspectorul coborând vocea, căci pe coridor se auzeau pași.

CAP. III

EDMUND THURSBY ESTE INDIGNAT

Edmund Thursby intră ca o furtună. Forrest își notă că era un om bondoc, de o eleganță bătătoare la ochi (purta un enorm diamant la degetul al treilea al mâinii stângi). Nu părea prea sănătos, prezenta semne de îngrășare, iar obrazul îi era îmbătrânit și ridat. Bradney, deși fusese militar, avea o oarecare finețe a aprecierilor și-l clasă, imediat, printre oamenii de petreceri. Și nu se înșelase în aprecierea sa.

— D. Edmund Thursby? întrebă el.

— Da, domnule inspector. Sunt fericit că m-ați primit numaidecât, deoarece... ei bine!...

— Timpul dvs. este prețios, îl întrerupse lordul Bradney. Permiteți. Mi să vi-l prezint pe detectivul Forrest, care este însărcinat în mod special cu căutarea Vulturului Negru. Gândesc că ați venit pentru a-mi vorbi despre furtul comis la dvs. noaptea trecută.

— Într-adevăr, domnule inspector. Și permiteți-mi să vă cer, imediat, ca acest scelerat să fie arestat numaidecât și pedepsit așa cum o merită. Este scandalos, lord Bradney, absolut scandalos, ca poliția, care costă atât de scump marele public, să nu poată aresta măcar un simplu hoț.

Inspectorul tăie scurt, acest val de cuvinte.

— Nu este un simplu hoț, domnule Thursby. Persoana despre care-mi vorbiți este orice afară de asta. Dimpotrivă, este...

Omul care era așezat la dreapta sa tuși.

Bradney schimbă imediat șirul vorbelor lui.

— Cum o spuneam, acest, răufăcător n-are nimic comun cu un simplu hoț. Eu l-aș califica, mai curând, drept un hoț care iese din comun. Dar, vă rog, continuați, domnule Thursby, v-am întrerupt.

— Publicul este absolut indignat, lord Bradney, de neglijența poliției. El nu poate înțelege cum se face că acest

individ nu-i încă sub lanțuri. Scuzați-mi franchiseța cu care vorbesc. Am avut, azi dimineață, o convorbire cu prietenul meu, Sir Samuel Hopwood, gazetarul și el a fost atât de gentil încât mi-a dat lista completă a tuturor fărădelegilor comise de acest bandit, în ultimii trei ani. Trei ani! Și ce ați făcut, dvs., cei de la Scotland Yard? După câte știu eu, nimic! Uitați, iată dosarul complet al criminalului, zise el, scoțând un plic mare din buzunar.

Se pregătea să-l deschidă, când inspectorul ridică mâna.

— Veți fi, poate, surprins, mai ales după cele ce ni le-ați spus, aflând că Scotland Yard are în posesia sa, de multă vreme, amănuntele pentru care dvs. ați trebuit să vă osteniți atât de mult să vi le procurați.

— Atunci, dacă sunteți atât de bine informați, de ce nu acționați? De ce acest individ nu se află la închisoare? N-ar mai trebui să fie în libertate. Este o amenințare vie pentru toți cetățenii. Luați, bunăoară, exemplul din noaptea trecută. Când mă gândesc la cele ce s-au petrecut în casa mea, îmi pierd controlul nervilor. O doamnă...

— Desigur vreți să vorbiți despre lady Sybil Tremayne?

— Da, asta voiam să spun! O tânără femeie încântătoare, aparținând unei familii foarte bune, îmi face onoare să vină să petreacă week-end-ul la mine. Și în timpul somnului i se ia un colier de perle de mare valoare.

— Este foarte regretabil. Atunci, cele povestite asupra spargerii sunt exacte?

— Exacte. Nu numai că acest criminal s-a introdus mine, pentru a-și duce la bun sfârșit furtul său - nimeni nu este capabil să-mi spună prin ce mijloc - dar ceea ce-i mai curios este faptul că știrea aceasta este cunoscută. Cerusem invitaților mei, azi dimineață, în timpul dejunului, de a păstra tăcerea asupra celor întâmplate. Și când am ajuns în oraș, devreme, am găsit toată povestea în pagina întâia a ziarelor... Cine le-a putut da aceste informații? Mă întreb dacă...

— Maniera în care parvin știrile ziarelor va rămâne, mă

tem, unul din cele mai mari mistere ale timpului nostru, domnule Thursby, comentă inspectorul cu blândețe. Dar, acum, când răul este comis, îmi permiteți să vă pun una sau două întrebări? Dacă nu vedeți un inconvenient în aceasta, aș fi bucuros ca detectivul Forrest să asiste la convorbirea noastră căci, după cum v-am spus, este însărcinat, în mod special, cu căutarea Vulturului Negru.

Thursby se întoarce, pentru a-l privi pe scoțian.

— Sper că veți reuși, zise el scurt și în acest caz vă promit o recompensă importantă.

Lordul Bradney interveni:

— Vă suntem, amândoi, foarte recunoscători, dar permiteți-mi să vă atrag atenția că ofițerii de poliție n-au dreptul de a primi nici un fel de recompensă. Simțul datoriei este atât de dezvoltat la ei încât îi face să acționeze așa cum este mai bine.

— Dacă îmi permiteți, domnule, zise atunci Forrest, aș vrea să-i cer domnului Thursby să ne dea lista completă a invitațiilor săi.

— Dar, exclama marele financiar, cred că nu veți bănuî pe unul dintre invitații mei?

Ochii albaștrii ai detectivului străluciră puțin.

— N-am vrut să sugerez nimic asemănător. Ceea ce v-am cerut se face, în mod obișnuit, în acest gen de anchete.

— Detectivul are dreptate, domnule Thursby, aprobă inspectorul. Acum, vreți să ne spuneți numele tuturor persoanelor care se găseau, noaptea trecută, la Heathlands?

— Asta înseamnă că detectivul dvs. se va ocupa de afacerile lor particulare?

— Desigur că nu.

— Ei bine, atunci, mai întâi, a fost lady Sybil Tremayne. Cred că o putem elimina?...

— În afară de cazul când societatea de asigurare n-ar avea unele bănuîeli, zise Forrest.

Thursby sări de pe scaunul său.

— Consider aceasta ca o insultă, strigă el.

— Așezați-vă, domnule Thursby și vă rog nu vă mai enervați.

Lordul Bradney îi vorbise cu asprime. Nu mai putea să suporte prezența acestui bădăran, de cealaltă parte a mesei lui și se hotărâse să nu admită mai departe, insolența lui.

— Noi știm foarte bine ce avem de făcut, domnule Thursby, continuă el. Într-un caz de acest gen, poliția trebuie să facă toate presupunerile. Și dacă nimeni nu este bănuit mod special, trebuie, totuși, să admitem că Vulturul Negru putea să aibe complici în casă.

— Este absurd! V-am mai spus că toți cei care se găseau în casa mea sunt deasupra oricăror bănuieli, astfel nu i-aș fi invitat.

— Dați-mi numele lor, vă rog, îl întrerupse Forrest. Știm că lady Sybil Tremayne era acolo. Altcineva cine mai era?

— Alte femei, mai erau fiica mea Joyce și prietena ei, miss Cynthia Holgate.

Thursby aruncă priviri furioase spre Forrest, care își lua notițe.

— Apoi era Horniblou, bancherul, tânărul Gervase Frent. Actorul, Hector Trefusis, compozitorul muzical al revistelor Bonifex și Allan Hathaway, de la Foreign Office.

Thursby enumără a aceste nume ca și cum ar fi adăugat o glorie sau o onoare oarecare la propriul lui nume.

— Era, cum vedeți, un grup mititel, conchise el.

— Mulțumesc, domnule Thursby. Cred că pentru moment nu mai avem nevoie de alte informații. Dar fiți sigur că vom face tot ce ne va fi în putere. De îndată ce vom descoperi ceva, vă vom pune în curent. Desigur că lady Sybil Tremayne dorește să-și regăsească colierul?

— Absolut. Dar vă voi spune - în mod strict confidențial - că ea adoptă o atitudine extraordinară.

— Adevărat?

— Da. Cunoașteți femeile și știți că, cu cât un lucru este

mai ticălos, cu atât le atrage mai mult. Lady Sybil, deși este îndurerată de pierderea colierului ei, nu poate să se consoleze de faptul că n-a putut vorbi spărgătorului. Femeile nu pot fi înțelese niciodată, adăugă Thursby.

Inspectorul se ridică.

— Mulțumesc pentru încrederea dvs., domnule Thursby. Forrest, recondu-l, te rog, pe domnul.

Cu un surâs, dar fără să-i fi strâns mâna, lordul Bradney îi arată politicos că convorbirea se sfârșise.

Când se reîntoarse, după ce-l condusesese pe vizitator, Forrest își privi superiorul și surâse.

— De ce râzi? Îl întrebă inspectorul.

— Eram pe cale să gândesc - este, bineînțeles, numai o supoziție - dacă dvs. sau eu am fi Vulturul Negru.

— Exact! fu răspunsul enigmatic al inspectorului, dar plin de subînțelesuri.

CAP. IV

GERALD FROST ARE O NOUĂ MISIUNE

Când Nottley intră în cameră cu ceaiul de dimineață, Gerald Frost se trezi.

— Ce aduci în farfuria aceea? întrebă el, deși știa că întrebarea n-avea nici o valoare.

George Nottley, care fusese scrib la un avocat înainte de a urca la gradul de servitor (aprecierea era a lui), își ilumina expresia severă a fizionomiei sale cu un surâs.

— Corespondenta de azi dimineață, domnule, anunță el, care v-a fost expediată de la birou.

Stăpânul său împinse la o parte întreaga corespondență.

— Aruncă-o, toată, în foc, ordonă el.

— Scrisorile care vă privesc direct, domnule, sunt puse la o parte, adăugă Nottley, arătând o farfurioară mai mică, la dreapta serviciului de ceai.

Apoi se retrase tot atât de tăcut precum venise. Nottley era un servitor perfect. Își începuse ucenicia servind legea. Ar fi putut ocupa o funcție mai înaltă, dar prefera să rămână în serviciul lui Gerald Frost, cronicarul monden al ziarului «Evening Sun». Oamenii din specia lui se întâlnesc foarte rar.

Frost își bău ceaiul - Nottley era considerat maestru în arta de a-l prepara - își aprinse o țigară și desfăcu unele dintre scrisorile care-i erau adresate personal. Apoi își dădu zece minute pentru a reflecta asupra muncii plictisitoare care-l aștepta în ziua aceea. Mormăind, se dădu jos din pat și se îndreptă, șchiopătând ușor, spre fereastra deschisă, în fața căreia făcu câteva exerciții. Apoi luă un duș rece, se bărbieri și se îmbracă cu grijă - avea, desigur, mult gust. — atât cât îi permiteau slabele lui resurse financiare. Și simțindu-se mult mai bine atât sub raportul mintal cât și sub cel fizic, se duse să-și ia dejunul, pregătit de Nottley cu multă dibăcie.

După ce-și termină dejunul, își aprinse o pipă și parcursese

repede scrisorile a căror vedere îi cauzaseră atâta repulsiune. Erau invitații trimise «Societății de editură» a lui «Evening Sun», de către oameni dornici de publicitate, care ocupau un loc mai important în societatea Londrei, în acele timpuri de degenerare.

Înainte de a merge mai departe, ar trebui să spunem câteva cuvinte despre Gerald Frost. La 32 de ani, socotise necesar să se lanseze în gazetărie. Era ceva pentru care se simțea capabil, dar această muncă îi repugnase la început. Neavând decât un venit de 200 de lire anual și fiind incapabil să renunțe la unele gusturi de lux, se decisese să intra în serviciul lui Sir Samuel Hopwood. După spusele patronului său, reușise. El însă nu era sigur, căci nu avea o părere prea bună despre el.

Nottley, care cunoștea aversiunea stăpânului său pentru acest gen de lucru, îl privea cu simpatie. Frost îi făcu o grimasă dezarmantă.

— Așa-i că mă invidiezi, Nottley? Gândește-te la momentele delicioase pe care le voi trăi astăzi. Am șansa să dejuniez cu ducesa de Queenswood și onorabilul Bertie Phipps, care desigur îmi va cere să scriu câteva rânduri asupra noului club pe care intenționează să-l lanseze în Old Band Street. Iată genul în care voi scrie: «Am dejunat astăzi cu Onorabilul Bertie (Boko) Phipps, veșnic om de viață. Tocmai a renovat «Old Etonian» și a binevoit a-mi da amănunte asupra noului loc de întâlnire al sportivilor, care va fi inaugurat, în curând, în Old Band Street. Boko, care a făcut vânători mari în Africa, care a parcurs lumea întreabă pe mare și uscat, este «ultima modă» a societății bune. El este sigur de succes. Desigur, aș putea adăuga că în viața lui particulară este unul dintre cei mai mari oameni de petreceri ai Londrei. Mă întreb însă cât timp îl voi putea suporta, conchise el.

Nottley era oarecum un filosof.

— Trebuie să ne amintim totdeauna, domnule, că lucrurile cele mai rele sfârșesc prin a se știe.

— După cum văd aici - Gerald arată ziarul «Daily Express» - astă noapte s-a comis un furt în casa de la țară a desfrânatului Edmund Thursby.

— Adevărat, domnule?

Nottley îl privi șocat.

Instinctiv, dezaproba tot ceea ce era un atentat la lege sau la drept.

— Acum trebuie să plec, spuse gazetarul. Voi reveni să cinez, în cazul când poliția nu-ți va telefona că mi-a pescuit cadavrul în fluviu.

— Nu trebuie să glumiți cu lucruri atât de serioase, domnule Frost, replică Nottley solemn. Aduceți-vă aminte...

— Știu ce vrei să spui, George. Vrei să spui că în mijlocul vieții noastre, toți suntem niște debitori. Asta-i însă o banalitate. Acest discurs l-am auzit, acum zece ani, la Palladium. Dacă va veni cineva pe aici să mă invite să merg undeva, spune-i că sunt plecat în Tombuctu și că nu mă voi întoarce decât după 75 de ani.

— Foarte bine, domnule.

Gerald Frost luă autobuzul, în partea de sus a străzii Porges și ajunse în Fleet Street exact 42 de minute mai târziu.

În dimineața aceea, buna lui dispoziție trebuia să fie pusă la încercare. De obicei, era lăsat în pace și nu-l deranja decât tânăra fată, care se presupunea că-i servește drept secretară. Rolul ei consista din a primi telefoanele și a le retransmite lui Frost. Ca și toate secretarele bune, își primea superiorul cu un surâs fericit, când venea la birou.

În dimineața aceea, miss Pritchard surâse ca de obicei, dar adăugă:

— Oh, domnule Frost, dl. Lowe dorește să vă vadă. A întrebat de mai multe ori, azi dimineață, de dvs.

Dacă Frost ar fi fost pe banca martorilor, ar fi declarat că după părerea lui dl. Benjamin Lowe, prim redactorul lui «Evening Sun», reprezenta categoria cea mai de jos a animalelor.

În timpul vieții lui, Frost nu întâlnise pe cineva atât scârbos ca acest om. Care controla destinele unuia dintre cele mai importante ziare ale Londrei.

Dl. Lowe avea obiceiul să facă să intre în redacție oameni tineri, a căror inteligență sau geniu erau indispensabile carierei lui «Sun». Și de îndată ce-și lua locul în primire, începea să le facă o viață de infern, pentru simpla plăcere de a-i tortura și a-i vedea tresărind sub loviturile de bici. Gerald Frost era protejat de proprietarul lui «Sun», Sir Samuel Hopwood. De aceea, în fața acestuia din urmă, Lowe făcea pe ipocritul și spunea cu vocea lui dulceaga:

— Oh, sunt cu totul de părerea dvs. Dl. Frost face cronica noastră mondenă să repurteze un mare succes... Oh, sunt cu totul de acord.

Nu adăuga însă că această profesiune – dacă asta ar putea fi numită profesiune!... – care consta din a culege povestiri mondene pentru a face articole, nu era decât aceea a unui prost.

În orice caz, Gerald Frost nu era la «Evening Sun» decât de o săptămână când văzu sufletul negru al lui Benjamin Lowe și descoperi multe secrete.

Câteva minute mai târziu, el bătu la ușa biroului său.

— Ei bine, domnule Frost, îi zise prim-redactorul cu un surâs, cum ne simțim azi dimineață? Cred că suntem puțin în întârziere.

Din poveștile care le auzise spunându-se, Gerald știa că trebuie să vină o catastrofă, sau în orice caz se pregătea una. Lowe nu era niciodată atât de periculos ca atunci când își începea convorbirea cu o persiflare batjocoritoare.

Reporterul, care fusese astfel pus în gardă, se trânti pe scaunul pe care-l luase, fără să fie invitat și-și aprinse o țigară.

— Puțin în întârziere, spuse el. Oh, în orice caz, nu știu sau nu cred că trebuie să vii la o oră fixă ca un funcționar.

— Domnule Frost, nu voiam să spun asta, zise prim redactorul, ca și cum ar fi fost șocat. Numai că doream să

vă văd azi dimineața în mod special, având a vă face o comunicare din partea lui Sir Samuel, zise el luând o bucată de hârtie de pe biroul său. Dânsul va sosi numaidecât, dar până atunci aş vrea să vă vorbesc serios.

— Ei bine, despre ce este vorba?

Lui Benjamin Lowe nu-i plăcea să i se țină piept. Prefera bărbații sau femeile care din teamă de a-și pierde posturile, se umileau și tremurau sub veninul care-i ieșea de pe buze.

Lowe îl observă pe Frost și văzu că acesta din urmă era gata să sară.

— Desigur, având cel mai bun post, aici, cel mai ușor și cel...

Nu-și putu termina fraza, căci Frost îl întrebă:

— Ce vreți să spuneți prin «cel mai ușor»?

— Ei bine, voi spune numai ușor, dacă vreți. Dacă n-aș avea nimic altceva de făcut decât de a mă duce, ici și colo, la ceaiuri și banchete îmbelșugate, pentru ca apoi să fac articole asupra oamenilor care i-am întâlnit acolo, veți recunoaște, domnule Frost – tonul vocii i se schimbă acum – că este mult mai ușor decât să rămân închis toată ziua în acest birou.

— Este posibil, îi replică gazetarul.

Lowe nu răspunse nimic și Frost continuă:

— Dar, presupun că n-ați vrut să mă vedeți numai pentru a-mi spune că sunt un norocos, domnule Lowe? Știu că sunteți foarte ocupat, de aceea, poate, ar fi bine să trecem la un subiect mai important? Care este comunicarea cu care v-a însărcinat Sir Samuel pentru mine?

Prim redactorul păli ușor. În sinea lui, n-avea decât o singură dorință: să-l dea afară pe acest reporter de îndată ce i se va ivi ocazia. Începuse chiar din prima zi a angajării lui să-l ponegrească față de Sir Samuel și era ferm decis să lucreze, zi după zi, săptămână după săptămână și lună după lună. Dacă era necesar, ca să ajungă să-l convingă pe patronul său că Frost trebuia să plece.

Dar știa să-și stăpânească impresiile și răspunse cu un

ton indiferent:

— Cred că se referă la misterul care-l înconjoară pe Vulturul Negru. Dl. Thursby este un prieten al lui Sir Samuel, după cum o știți și din câte am putut înțelege. Thursby l-a deranjat de dis-de-dimineață pentru furtul săvârșit la el astă noapte. Iată despre ce este vorba: după spusele lui Warriner, expertul nostru criminal, se presupune că acest gentleman-spărgător trebuie să fie cineva din societatea bună. Altfel cum ar fi atât de bine informat? Vedeți unde vreau să ajung?

— Da și cred că este bine raționat. Dar, după cum știți, nu mă ocup de crime.

— Știu că nu vă ocupați de crime, replică el începând să se mânieze, dar sunt sigur că făcând parte din redacție, veți face tot ceea ce vă va sta în putință pentru a ajunge să dezlegați cea mai formidabilă enigmă a ultimilor trei ani. Acum mă înțelegeți, Frost?

— Mi-e teamă că nu. Eu nu sunt un reporter adevărat. Sunt numai un cronicar monden.

Lowe îi aruncă o privire furioasă.

— Exact, confirmă el, dar Sir Samuel gândește că neroziile d-tale ajută ziarului să se vândă și deci va trebui să continuați. Dar ceea ce vă cer acum, nu necesită mult mai multe eforturi. Deschideți-vă ochii și urechile în West-End și vedeți dacă nu descoperiți un indiciu care l-ar putea identifica pe criminal. În acest caz – și asta nu trebuie să fie o misiune dificilă chiar pentru un om cu o inteligență mijlocie ca a dvs. – vă cer să ne informați imediat și Warriner va continua ancheta. Acum v-ați lămurit?

— Da.

— Foarte bine. Atunci nu vreau să vă mai rețin. Duceți-vă să regăsiți societatea prietenilor dvs.!

CAP. V

DEZASTRUL

Cynthia nu putea crede în ceea ce i se întâmplase. Catastrofa se abătuse subit asupra ei. Tragedia venise și făcuse să-i dispară fericirea, ca un nour de furtună care ascunde soarele.

La Heathlands, după dejun, fusese chemată la telefon. Nebănuind nimic din ceea ce o aștepta, se îndreptă cântând spre aparat. Adevărul era că se simțea foarte întărită de evenimentele nopții. Dacă ar fi povestit adevărul tuturor acestor oameni care discutau ultima ispravă a Vulturului Negru, ce bombă ar fi căzut în mijlocul lor?

— Alo, zise ea, punând mâna pe receptor.

Îi răspunse o voce bărbătească foarte emoționată.

— Oh, Miss Holgate. Sunt foarte dezolat că vă deranjez, dar trebuie să vă reîntoarceți numaidecât la Londra... Da, la birou. Cât mai repede posibil. Wyatt este la aparat, funcționarul d-lui Otterway.

— Este important?

— Da, Miss Holgate. Foarte important... Este foarte dificil să vă explic lucrurile la telefon... Dl. Otterway? Tocmai despre el este vorba. Nu mai este Londra, a dispărut.

În momentul acela, nu-și dădu seama de toate. Și când se găsi în marele salon din Lincoln-s Inn Field înțelese.

În același salon auzise de foarte multe ori vocea mieroasă a lui George Otterway, notarul tatălui ei, care se ocupase de afacerile ei de la moartea acestuia.

Wyatt, care-l servise credincios pe Otterway timp de 38 de ani, părea complet prăbușit. Era un om de 60 de ani, înalt, cu părul alb care semăna - Cynthia nu știa de ce cu un camerist de teatru. Era, de astă-dată, nervos și cu gulerul cămășii murdar.

— Inutil de a ascunde adevărul, miss Holgate. Pentru un motiv care nu poate fi explicat, dl. Otterway a părăsit - Londra - fără sa lase vreun cuvânt fie pentru mine fie

pentru altcineva – și de când am petrecut toată noaptea trecută aici – mi-e teamă.

Fata îl întrerupse.

— De ce? De o sfertisire de bani?

Auzind acest cuvânt rușinos, Wyatt își aplecă capul.

— Da, zise el încet.

— Ei bine și ce importantă are asta pentru mine?

— Mă tem că asta înseamnă, miss Holgate, ca mica dvs. avere să nu fi dispărut odată cu el. Dl. Otterway a speculat, pe cont propriu, în ultimii ani și pentru a retrapa pierderile grele care le-a suferit – vocea, lui Wyatt ezită – a luat banii clienților săi. Este o mărturisire teribilă pe care vi-o fac, dar cred că ar fi mai rău să vi-o ascund.

Privind-o, el fu puțin consolată de maniera curagioasă cu care primise știrea, această tânără de 23 de ani, excesiv de seducătoare. Își mușcă, timp de câteva secunde, buza inferioară. Dar imediat își relua aparența normală.

— Vă mulțumesc, domnule Wyatt, desigur este puțin dificil de a-l accepta pe moment. Asemenea lucruri se citesc zilnic în ziare, dar nu-ți poți imagina că ți s-ar putea întâmpla vreodată... Bietul papa! Sunt fericită că nu mai este aici, pentru a afla. Știrea l-ar fi zdrobit!...

— Asemenea lucruri zdrobesc inima multor persoane, miss Holgate. În Septembrie se împlinesc 38 de ani de când sunt cu dl. Otterway și pot spune, cu toată sinceritatea, că nu bănuiam nimic din cele ce se întâmplau. Dl. Otterway nu se simțea prea bine de câteva săptămâni, dar se plângea de stomac și l-am văzut...

Bătrânul funcționar părea atât de mâhnit, încât ea nici nu îndrăznea să-l privească. Totuși, nu voia să mai rămână în această odaie care-i procura amintiri atât de tragice.

— Nu vreau să vă mai chinui cu noi întrebări, domnule Wyatt. Încă nu știu ce voi face acum. Această schimbare este atât de bruscă... Dar cred că mai pot rămâne încă câțva timp în apartamentul meu din Saint James Court. Contractul expiră abia în luna Martie, zise ea cu un zâmbet

trist. Scrie-mi acolo. Și-ți mulțumesc încă odată pentru că ai fost atât de bun.

Îi luă mâna într-ale ei și i-o strânse cu recunoștință.

Partea mai rea trebuia să vină de acum încolo. Joyce Thursby era în salonul de așteptare, îi fusese imposibil să se debaraseze de ea, dar, acum, când era în curent cu catastrofa care i se întâmplase, Cynthia simțea că i-ar fi fost foarte greu să suporte flecăreala neîncetată a fostei sale colege de clasă. Joyce era tipul micii descreierate, care se învârtea în jurul ei și nu se putea fixa de nimic. Avea entuziasme nebune, care nu țineau. Era nervoasă, agitată și tovărășia ei, pentru mai multă vreme, devenea foarte obositoare.

— Ei bine, scumpo, despre ce știri este vorba? Ai câștigat o avere?

Cynthia socoti că cel mai bine era să-i spună imediat adevărul. Știa că dispariția lui George Otterway va apărea, în curând, în ziare și că va fi năpădită cu întrebări.

Dar abia începuse să vorbească tinerei fete că înțelese că ar fi fost mai bine să tacă. Joyce Thursby o acoperi cu un potop de vorbe.

— Oh, dar este teribil! Este de necrezut! Am însă o idee mare: după dejun vom merge la biroul lui papa. Fără îndoială, el va putea face ceva. Poate îți va regăsi toți banii înainte de o săptămână... Este atât de priceput în plasamente și acțiuni și, nu-i așa, că banii tăi sunt acolo, scumpo?

În mai multe rânduri, în timpul dejunului la Carlton, Cynthia ar fi avut poftă să strige, atât de mult o obosea flecăreala neîntreruptă a lui Joyce. De altfel, avea o idee vagă în minte. Trecuseră două ore de când aflase știrea dezastruoasă și începuse să se gândească ce va fi viața ei fără venitul aceia anual de opt sute de lire, care dispăruse ca un fum, odată cu Otterway.

Edmund Thursby trecea drept un om foarte bogat, unul dintre acei magicieni ai Londrei care au reputația de a

schimba totul în aur. El ar fi putut să ajute. Încă nu știa cum, dar faptul că fusese invitată să petreacă week-end-ul la el, ca și amănuntul că era prietena Joyce-ei, pledau în favoarea acestui fapt.

Plecară spre a-l găsi.

Birourile lui din Broad Street erau impresionante atât prin mărirea lor cât și prin mobilierul lor. Dl. Thursby încă nu venise și în timp ce-l aștepta, Cynthia putu să observe numeroși oameni tineri, mai mult sau mai puțin eleganți, îmbrăcați cu o jachetă neagră și un pantalon vărgat, care păreau foarte ocupați și tinere fete, care ar fi putut fi luate drept artiste de cinematograf, dar care, după cum îi spuse Joyce, erau «dactilografe particulare». Ele se plimbau pe coridoare, cu mersul unor candidate la un concurs de frumusețe.

Pentru Cynthia, care până atunci, nu pătrunsese nici odată într-un birou din City, această lume i se părise stranie și uimitoare.

Thursby sosi pe la orele trei jumătate. Cynthia îl aștepta de o oră. Ultimele 40 de minute le petrecuse singură, pentru că Joyce o părăsise ca să întrețină o convorbire foarte animată cu un individ excesiv de elegant care era, se pare, secretarul «cel mai particular» al d-lui Thursby: Walter Leavis.

În timpul acestor 40 de minute, Cynthia avu timpul să reflecteze și să facă o recapitulare a vieții ei trecute. Se gândi la tatăl ei, care murise într-un accident de vânătoare, când ea avea 16 ani. Trecuseră deci șapte ani de atunci. Mama ei suferise atât de mult încât își urmă, aproape imediat, soțul.

Hereward Holgate fusese unul dintre chirurgii oftalmici cei mai celebrii din Harley Street. În rarele pauze care-i rămâneau între operații și vizitele bolnavilor săi, nu se gândea la milioanele care le-ar putea câștiga, ci la dragul său Leicesterhisre. Se agăța de fiecare ocazie care-i permitea să se dedea sportului său favorit și era o

adevărată ironie a soartei că murise la o vânătoare.

Ea - Cynthia - fusese singurul lui copil, poate din cauza geloziei mamei sale. Muriel Holgate își iubea soțul atât de mult încât ar fi suferit dacă ar fi văzut un copil - deși din propriul ei sânge - ocupându-i atenția lui.

Reflecțiile Cynthiai fură întrerupte de reîntoarcerea Joyce-ei Thursby, întovărășită de tânărul elegant.

Joyce își reîncepu imediat flecăreala.

— Papa va fi aici peste câteva clipe, scumpo, zise ea.

Financiarul sosi gâfâind.

— Hello! Nu știam că sunteți aici, zise el. Într-adevăr, am mâncat repede la clubul meu. Apoi m-am dus la Scotland Yard să-l văd pe inspectorul șef. Furtul de azi noapte îmi procură griji. Simt că partea mea de responsabilitate este foarte mare.

Fiica lui nu-i mai lăsa timp să continue.

— Oh, papa, să nu mai vorbim despre acest furt, acum. Povestea asta s-a învechit. S-a întâmplat un alt lucru extraordinar și pentru aceasta am venit aici. Cynthia și-a pierdut toată averea. Nu este teribil? Și am adus-o aici pentru a-i ajuta s-o regăsească.

Cynthiai, ai cărei nervi erau încordași la maximum, i se păru că prin ochii financiarului trecu un fulger. Acum îl plăcea și mai puțin, când se găsea în fața acestei teribile realități. Era poate un efect al imaginației ei excitate, dar omul pe care-l considerase totdeauna ca pe tatăl unei prietene vechi părea să se arate sub adevărata lui înfățișare. Auzise spunându-se multe lucruri despre Edmund Thursby, dar nu se lăsase influențată de judecata altora, înainte de aș fi făcut singură o părere.

Cu o privire, care părea s-o evalueze, Thursby se întoarse spre fiica lui.

— Aș vrea să vorbesc numai cu Cynthia, Joyce. Te poți duce să discuți cu Leavis.

— Oh, da...

— Și acum, draga mea, despre ce este vorba? Întrebă

financiarul de îndată ce rămaseră singuri.

Își apropiase scaunul de ea și îi luase mâna, pe care începu să i-o mângâie.

— Mă tem că cele spuse de Joyce sunt adevărate, domnule Thursby.

— V-ați pierdut întreaga avere?

— Da. Azi dimineață, după dejun, funcționarul notarului din Lincoln-s Inn Field, care se ocupa de afacerile mele, mi-a telefonat pentru a-mi cere să vii cât mai repede posibil. Joyce, care avea de făcut niște cumpărături în West End s-a aranjat în așa fel ca să poată veni cu mine la Lincoln-s Inn Field. Acolo...

Timp de o clipă trebui să se oprească. Amintirea convorbiri cu Wyatt îi era prea penibilă.

— Revino-ți, draga mea, zise Thursby, cu un ton de simpatie.

— Ah, scuzați-mă, sunt ridicolă. D. Wyatt, acesta este numele funcționarului, mi-a spus un lucru de necrezut: dl. Otterway deturna banii clienților săi de mai mulți ani. Presupun că notarul a plecat pentru că se temea să nu fie arestat și se gândea că prăpădul va fi dat, în curând, publicității. Chiar acum, abia pot crede aceasta și, totuși, mă tem că nu mai există nici o îndoială cu privire la acest subiect.

— Dacă aș fi putut să mă îndoiesc de aceasta, dacă aș fi auzit cel mai neînsemnat amănunt cu privire la acest subiect, aș fi putut împiedeca totul, declară financiarul. Dar acum, după ce evenimentul s-a consumat, nu ne mai rămâne decât să ne decidem asupra manierei în care aș putea să vă ajut. Căci am intenția să vă ajut și, sper, că nu vă îndoiiți de aceasta.

În ochii lui era ceva ce nu-i plăcea Cynthiei, care o făcea mai stingherită și iată ce îi zise:

— Înainte de a merge mai departe, domnule Thursby – și vă sunt foarte recunoscătoare pentru cele ce mi le-ați spus – sper că ați înțeles că numai Joyce m-a adus la biroul dvs.,

azi după amiază.

— A acționat inteligent, răspunse el.

Cynthia continuă:

— Vedeți, faptele m-au dezorientat foarte mult. În mai puțin de cinci minute întreaga mea viață s-a găsit schimbată. Aveam de cheltuit opt sute de lire anual și acum nu mai am nimic. Joyce a fost foarte bună cu mine și a făcut tot posibilul pentru a mă consola, dar...

— Înțeleg perfect, o întrerupse Thursby, flecăreala ei ți-a călcat pe nervi, nu mai știați ce să faceți și înainte de a vă da perfect seama despre ce era vorba v-ați găsit aici. Așa-i?

— Perfect exact, domnule Thursby. Și este tot atât de adevărat că nu voiam să fac apel la caritatea dvs. Sper că mă credeți.

— Natural, te cred. Încă nu v-am spus-o până acum, dar eram foarte bucuros că Joyce îți devenise prietenă. Este puțin cam ușuratică și sunt sigur că ai o foarte buna influență asupra caracterului ei.

Conversația lua o turnură stranie și Cynthia nu știa exact ce trebuia să răspundă.

— E foarte probabil, domnule Thursby, că Joyce nu va mai vrea să rămână în relații cu o tânără fată care nu mai are nici un ban.

— Ce absurditate! Sper că fiica mea îmi va semăna destul pentru a înțelege că banul - care are desigur importanța lui - nu este esențialul în viață. Dar, zise el observând expresia interlocutoarei lui, sunt pe cale să-mi pierd timpul. Ceea ce trebuie să ne preocupe, cum am mai spus, este maniera în care aş putea să te ajut. Cred că ceea ce aş putea propune drept cel mai bun, este să intri în biroul meu ca secretară particulară.

Aceste cuvinte produseră asupra ei impresii cu totul diferite. O domina însă un sentiment de jenă.

— Dar nu v-aș fi de nici un ajutor, domnule Thursby. Nu știu nimic despre, afaceri și despre lucrul de birou.

El îi respinse obiecțiunea.

— Vei învăța repede. Ești vioaie și inteligentă. Dealtfel, de multă vreme m-am gândit la aceasta. Desigur că nu vei mai putea duce viața de altă dată, dar îți promit să debutezi cu un salariu, care-ți va asigura confortul necesar. Acum nu mai vreau să aud alte obiecții. Du-te acasă, scumpa mea. Reflectează bine și dă-mi repede răspunsul.

Ce putea face altceva decât a-i mulțumi. Simțea cât de prețioasă era această ofertă pentru zilele care trebuiau să vină.

— V-ați arătat excesiv de bun pentru mine, domnule Thursby și nu vă voi uita niciodată! spuse ea strângându-i mâna.

Desigur era un efect al imaginației ei surexcitate, dar ieșind din birou ea nu mai văzu în Edmund Thursby pe tatăl prietenei ei ci un bărbat care semăna cu un căpcăun flămânzit.

CAP. VI

INTERVIUL

Când ajunse la apartamentul ei din Saint James Court. Camerista îi anunță că venise un domn să întrebe de ea și o aștepta.

— Și-a spus numele, Phillips?

— Da, Miss. Se numește Gerald Frost și este reporter la «Evening Sun».

Cynthia încruntă sprâncenele. N-avea nici o poftă sa fie interviuata de acest gazetar, chiar asupra unui subiect care altă dată ar fi pasionat-o.

Căci, desigur, acest reporter trebuia să fi venit în legătură cu furtul comis la Heathlands, în noaptea precedentă.

— Nu știu dacă ai făcut bine spunându-i să mă aștepte aici, Phillips, zise ea.

— Oh. Dar este cineva foarte bine, miss, răspunse camerista cu căldură. Nu seamănă de loc cu reporterii care se văd prin filme.

Surâzând fără voia ei, Cynthia intră în salon și fu salutăta de un om care corespundea întocmai descrierii pe care i-o făcuse servitoarea ei. Avea de-a face cu un gentleman și părerea ei fu confirmată când străinul îi zise:

— Mă scuz infinit pentru faptul de a vă deranja, miss Holgate. Și să nu credeți că am venit din propria mea inițiativă. Adevărul este că-mi fac numai meseria - atât de detestabilă cât este - și că dacă nu veți dori să-mi răspundeți, voi fi aproape ușurat.

Fata surâse.

— Este pentru prima oară când mă găsesc în fața unui reporter, zise ea, dar tatăl meu primea adesea jurnaliști care veneau să-i ceară părerea asupra chestiunilor medicale și am auzit totdeauna spunându-se că pentru ca un reporter să valoreze ceva trebuie să fie decis să obțină ce vrea.

Bărbatul, care șchiopăta ușor, o aprobă:

— Este perfect exact. Deci, după cum vedeți sunt un reporter foarte prost. Am onoare să mă vâd în afacerile particulare ale altora. Totuși mi s-a dat ordinul să vin să vă găsesc. Și din această cauză, mă aflu aici.

Cynthia îi oferi un scaun, deschise o cutie de argint în care ținea țigări, îi oferi una și începu să. Și dea seama că încercarea nu era atât de teribilă cum și-o imaginase.

— Presupun că vreți să-mi vorbiți despre furtul care a fost comis la dl. Thursby, noaptea trecută?

— Da. Pot să vă încredințez ceva?

— Voi fi încântată.

Cynthia îl găsea într-adevăr simpatic. Era elegant, bine făcut, distins și surâsul lui era dezarmant. Păcat că șchiopăta.

— Ei bine, ceea ce nu se știe, este faptul că bogata dvs. gazdă din noaptea trecută, a fost atât de afectată de acest furt încât a oferit o recompensă de cinci mii lire, prin intermediul ziarului meu, «Evening Sun», aceluia care ar putea da informațiuni asupra banditului.

Ea se întoarse spre el, bățând din palme.

— Dar este pasionant! Și ați venit să mă găsiți în speranța că voi putea să vă ajut să câștigați recompensa?

Abia pronunțase aceste cuvinte și-și dădu seama că apucase un drum greșit. Privirea interlocutorului ei era o dovadă suficientă.

— Ceea ce am spus este foarte răutăcios din partea mea. Vă rog să mă scuzați. Am vorbit în mod nechibzuit.

El surâse pentru a o liniști.

— Și chiar fără asta, tot nu m-ați fi ofensat. Personalul lui «Eving Sun» nu are decât de ascultat și de a-și face meseria. Nu, cele cinci mii de lire vor fi probabil câștigate de unul dintre invitații weekendului, bineînțeles, cu condiția să furnizeze informațiile necesare. În ceea ce vă privește, ce aveți a-mi spune, miss Holgate?

— Sunt într-adevăr dezolată dar nu știu absolut nimic. N-

ara nici cea mai vagă idee asupra identității hoțului.

— Dar dacă ați avea una, mi-ați spune-o?

— Ce întrebare? Ei bine, pentru a fi sinceră: nu cred că v-aș spune.

— De ce?

— Ei bine, nu găsiți că Vulturul Negru are ceva de sportiv în el? Desigur că ceea ce face este foarte rău. Dar... ei bine, cred că aș face mai bine să tac. Cred că veți scrie cele ce vi le-am spus?

El clătină din cap.

— Desigur că nu. Am venit numai din ordinul primului redactor să vă cer a-mi da câteva amănunte suplimentare asupra furtului de astă noapte.

Fata își aprinse o țigară.

— De unde ați știut că eu am fost acolo?

— Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun» a obținut lista completă a invitaților lui Thursby. Acesta din urmă pretinde că urăște publicitatea dar acum... Miss Holgate ce mai puteți a-mi spune?

— Nu pot să vă spun nimic. Nu purtam coliere de perle în patul meu, noaptea trecută și chiar în acest caz nu cred, că Vulturul Negru să se fi deranjat pentru a mi-l fura. Și acum mi-ar acorda și mai puțină atenție. Îi vizează o pradă mai importantă decât tinerele fete care trebuie să ia, fără nici o experiență, un post de secretară particulară.

De ce îi povestea acestea lui, unui străin? Nu știa. Poate pentru că manierele lui o invitau la confidențe. Poate nu era decât un reporter foarte îndemânatic, obișnuit să obțină informațiuni de la oameni, cu un aer absent.

— Credeam că aveți o situație financiară bună, Miss Holgate. Dar vă rog să nu vă faceți o părere greșită despre mine, continuă el în grabă. Poate aș fi trebuit să mă explic mai bine. Știți că jurnalele primesc o cantitate într-adevăr surprinzătoare de informații. Când am aflat că va trebui să obțin, cu orice preț, un interviu cu dvs., m-am interesat ce gen de persoană sunteți.

— Asta mă cam sperie.

— Nu trebuie să vă speriați, căci vă pot spune că dețin informațiile mele de la Joan Trefusis.

— Sora lui Hector Trefusis, care scrie reviste muzicale?

— Chiar ea. Joan mi-a spus că sunteți fiica lui Hereword Holgate, celebrul oculist din Harley Street. Așadar veți deveni secretara particulară probabil pentru plăcerea dvs. personală? o întrebă el foarte serios.

— Din nefericire, nu! Adevărul este că am primit vești foarte proaste astăzi.

— Sunt dezamăgit de aceasta.

— Îmi promiteți că nu veți scrie cele ce vi le voi spune.

— O jur, cu mâna pe stilou.

— Atunci vă pot spune despre ce este vorba. Pe notarul tatălui meu îl chema Otterway.

— Dumnezeu!

— Îl cunoașteți?

— Nu. Dar în Fleet Street se știe că s-a lansat un mandat de arestare împotriva lui. A furat mai multe milioane de lire clienților săi.

— Cred că și banii mei au avut aceiaș soartă.

— Vreți să spuneți că...?

— Da, primul funcționar al lui Otterway mi-a spus astăzi că bietul meu venit anual de 800 de lire a dispărut. De aceea, trebuie să mă gândesc la viața mea. Știu să bat puțin la mașina de scris, știu să jonglez cu trei mingi, dar asta cred că nu mă poate duce prea departe.

— Și care este meseria care vreți s-o favorizați cu prezența dvs.?

— M-am dus în City și acolo am găsit un serviciu.

— Și care este patronul dvs.? Cunosco oameni în City, continuă el și am o scuză pentru curiozitatea mea. Toți gazetarii sunt curioși. Dacă n-ar fi, ar fi dați afară din posturile lor după o săptămâna. Deci scuzați-mă.

— Dl. Edmund Thursby mi-a oferit un post în birourile lui, zise ea.

Interlocutorul ei o privi în tăcere.

— Nu puneți prea mare grabă în a mă felicita.

— Sincer spus, n-o pot face. Știți... – dar cred că aş face mai bine să tac.

Tânărul încercă să râdă pentru a o liniști, dar fără succes.

Fetei îi scăpară atunci aceste vorbe:

— Sunteți a doua persoană care, în decurs de câteva ore, mă puneți în gardă împotriva d-lui Thursby. De ce? Ce-i reproșați?

Gazetarul părea, să aibe obiceiul deconcertant de a răspunde la o întrebare prin altă întrebare.

— Pot să vă întreb care a fost această a doua persoană care vi-a dat acelaș sfat?

Fata se roși. Căci își amintea de omul care se plecase asupra patului ei și-i duse mâna la buzele lui...

— Cred că nu vă pot spune. Dar știu că mi s-a mai vorbit despre aceasta. Ce-i reproșați domnului Thursby? mai întrebă ea odată.

— Aproape totul! Oh, știu că ați fost în aceeași clasă cu fiica lui Joyce, dar vă cer, miss Holgate, cu toată seriozitatea de care este capabil un gazetar, să reflectați de două ori înainte de a accepta acest post.

— Acum când mi-ați spus atât, domnule Frost, ați face mai bine să adăugați și restul. Ce știți despre caracterul domnului Thursby care vă autoriză de a-mi da acest sfat?

— Ar fi nu numai o bârfire dar și o indiscreție din partea mea de a vă spune mai multe, zise el cu nerăbdare. Și acum trebuie să mă întorc la redacție, altminteri prim redactorul ar avea un atac. La revedere și mulțumesc pentru sinceritatea dvs. Iată cartea mea de vizită. Dacă vreodată veți simți nevoie să încredințați ceva unui gazetar prost, care refuză să scrie o bună parte din cele care le aude în fiecare zi, n-aveți decât să-mi faceți un semn.

— Am înțeles.

Tânărul se îndreptă spre ușă și Cynthia îl privi plecând, continuând să țină cartea lui de vizită în mână.

CAP. VII

MAGICIANUL

Comisarul șef nu era mulțumit de turnura pe care e luaseră evenimentele în ceea ce privea pe celebrul criminal: Vulturul Negru. Dar detectivii Forrest, care se aștepta la o opoziție puternică, nu fu prea surprins.

El îl observă pe comisarul șef, care era afundat în scaunul lui ca un Budha mare și reflecția care i-o făcuse Gilbert Patten – acest reporter ironic – îi revenea în minte:

— Detectiv! exclamase acesta. Ei bine, el n-ar putea descoperi nici un miros urât, chiar dacă ar fi sub naval lui.

Această reminiscență îl făcu să surâdă pe scoțian, dar în momentul acela Grayson își încruntă sprâncenele.

— Gândesc că te gândești la ceva caraghios, dar lasă-mă să-ți spun asta: dacă n-am fost eu capabil să pun mâna pe el în timpul acestor trei ani sunt convins că nu vei face mai mult, Forrest.

Grayson era în general nemulțumit de toți și de toate, excepție fiind el. Dar ostilitatea care o marca față de Forest n-avea aerul să turbure buna dispoziție a acestuia din urmă.

— Ei bine, acum cine se va ocupa de afacerea Krijinowsky? întrebă comisarul șef rânjind.

— Sergentul Skapleton a fost însărcinat cu aceasta. Îi voi lăsa un raport cabinet, înainte de a părăsi biroul astă-seară. Și aceasta îmi aduce aminte că trebuie să pun la punct și acest lucru.

Fără să aștepte vreun răspuns, Forrest se întoarse și părăsi odaia.

În timpul celor zece minute ce urmară, el se înfundă atât de profund în dosarul Krijinowsky încât uită de Vulturul Negru. Chiar regreta că va lăsa această afacere, tocmai în momentul când succesul încorona câteva luni de muncă obositoare.

Acest american – se declara de origină rusă – venise din

New-York cu doi ani înainte și afacerile sale constituiau un adevărat pericol pentru West End. Se declarase psihiatru și astfel se pusese la adăpostul legii, în realitate era versat în științele oculte și ghicea viitorul.

Krijinowsky era protejat de înalta aristocrație din Mayfair și orice arestare a lui era imposibilă. Când însuși soția procurorului general era o clientă entuziastă a acestui șarlatan periculos ce s-ar fi putut face? Detectivul Forrest se plânsese de mai multe ori, de această influență, inspectorului șef dar lordul Bradney se declarase bătut.

Comisarul de poliție ceruse, deseori, un ordin de expulzare pentru acest străin indezirabil, dar el se găsea sub protecția unei autorități foarte puternice. Mai mulți specialiști în boli nervoase, din Harley Street, veniseră să denunțe la Scotland Yard mărirea alarmantă a sinucigașilor și cazuri de alienație mintală, în special la femeile care frecventau cabinetul lui Krijinowsky. Dar nimic nu se făcuse pentru a pune capăt sinistrelor operații ale rusului. Krijinowsky era încă la Londra.

Krijinowsky, ca toți oamenii de teapa lui, se aranjase să cunoască contul bancar al clientului său, înainte de a începe ședința. Odată ce fusese informat (și avea mijloace foarte bune de informare), magicianul – cum era supranumit de admiratoarele sale feminine – se punea la lucru. Fiind foarte persuasiv, știa ușor să flateze, să influențeze, să înșele și clientele mai ales cele romanțioase devenea repede niște păpuși în mâinile lui.

În misteriosul său cabinet, cu ajutorul chiromanției, a atingerilor magnetice și a unui cristal, Krijinowsky își aducea clienți până la întunecoasele și teribilele secrete ale «vieții de apoi».

Metodele acestui lom erau variate. Cu unii clienți era blând cu alții sălbatec de brutal. Un dar pe care Krijinowsky îl poseda cu certitudine era acela al psihologiei.

CAP. VIII

NEWTON-SMITH: ȘANTAJISTUL

În marea sala obscură, atât de curios amenajată, pe care Krijinowsky o numea «Templul», vorbeau doi oameni. De îndată ce vizitatorul intrase printr-o ușă secretă, care se găsea în dosul perdelelor groase și negre, «magicianul» telefonase servitorului său hindus pentru a-i spune că nu va primi nici un client înainte de o jumătate de oră. Căci vizitatorul lui era un personaj foarte important. Și trebuia să discute serios cu el.

Atât de șiret cât fu, detectivul nu făcuse asociația acestor două nume: Newton-Smith și Krijinowsky. Este adevărat că, în cursul anchetelor sale, nimic nu-l pusese pe această cale. Dar această asociație exista și era foarte mănoasă.

Toată lumea femeilor de moravuri ușoare a Londrei, care trăiește la marginea societății și pe care o exploata el, cunoștea mai mult sau mai puțin intim pe M. W. Newton-Smith. După aparențe, avea o situație foarte îndestulată și locuia, împreună cu servitorul său, într-un apartament de pe Cork Street. Dl. Newton-Smith era văzut la Derby, la Ascot. La premierele teatrale și, uneori și la Operă. Dar, mai curent, frecventa acele locuri la modă. Acele dancinguri care apar într-o noapte, au una sau două luni de popularitate și apoi dispar brusc.

Poate lui Newton-Smith îi plăcea să fie văzut. În orice caz, sigur, îi plăcea să vadă. Bărbații și femeile pe care îi întâlnea în aceste localuri de plăcere constituiau clientela sa.

Sub aspectul unui simplu hoinar, care duce o viață agreabilă și inocentă, Newton-Smith, acest om de 50 de ani, solid construit, cu un ten colorat, cu mustățile lui negre și părul său pomădat cu îngrijire, era unul dintre șantajistii cei mai lipsiți de scrupule, ai timpului său. Toți șantajistii sunt periculoși, dar dacă Newton-Smith punea o grijă cu totul particulară pentru a nu fi prins de poliție, sau trădat de vreuna dintre victimele lui; aceasta cerea o finețe

considerabila și cum el își petrecuse cinci ani într-o închisoare din Franța, în urma unei imprudențe, jurase să nu i se mai întâmple o aventură asemănătoare.

— Ce s-a întâmplat. Pari speriat, zise el așezându-se pe sen unul rezervat clienților.

«Magicianul» surâse, însă cu surâs dubios.

— Mi s-a întâmplat un lucru absolut extraordinar, răspunse el. Privind cristalul, am văzut ceva.

— Ah și ce ai văzut?

— Am văzut o spânzurătoare, zise el respirând cu greutate.

Newton-Smith izbucni într-un râs răgușit.

— Admirabil, exclamă el, cert este, Krijinowsky, că meseria ta te absoarbe atât încât mă iei drept un client obișnuit. Excelent! Ei bine, nu-i exact?

Mânia îi înlocuise, acum, bonomia obișnuită.

Krijinowsky înțelese că ar face mai bine să nu-l irite pe acest om, căruia îi datora atât și de care avea, totdeauna puțină frică.

— Da, așa cred că este.

Nu adăugase că viziunea din cristal fusese atât de intrusă și atât de reală încât îl stupefiase.

— Dacă crezi că ai văzut ceva, aceasta se datorește vieții pe care o duci. Nu faci destule exerciții, Krijinowsky. Ramai închis în casă toată ziua. De ce nu te plimbi puțin prin parc. După ce-ți termini lucrul? Totuși, continuă vizitatorul, nu vreau să-mi pierd timpul dându-ți sfaturi medicale. Dacă dorești din acestea nu ai decât să te duci în Harley Street. Eu am venit aici pentru a discuta de afaceri. Sper că aici nu ne poate auzi nimeni.

— Nimeni, răspunse Krijinowsky. Tocmai am telefonat în acest sens.

— Foarte bine! Atunci, ascultă-mă Krijinowsky. Ai reușit în ceea ce ți-am cerut?

Magicianul scutură din cap.

— Nu. Am încercat diferite metode, bineînțeles cu

discreție, dar n-am descoperit nimic.

— E lamentabil. Nu pot să suport ideea că Vulturul Negru să pună mereu, mâna pe asemenea averi fără ca eu să pot avea partea mea. Am mai reflectat asupra acestui subiect și sunt din ce în ce mai convins că am dreptate.

— Vrei să spui că Vulturul Negru trebuie să fie un om de societate?

— Da. Altfel cum ar putea fi atât de bine informat. Nu ești de părerea mea?

— Da. Dar este al dracului de șiret și ne va fi foarte greu să-l descoperim.

— Ei bine, trebuie să-l găsim și tu ești omul ales pentru aceasta. Căci poți fi informat de toți proștii care vin aici.

— Greu de crezut că va ști cineva cine este într-adevăr Vulturul Negru. Acesta lucrează veșnic singur și probabil nu-și încredințează secretele nimănui.

— Nu. Ai dreptate, zise șarlatanul după o scurtă reflecție, Dar totuși sunt convins că este un om de lume. Cu orice preț, vreau să descopăr, printr-un mijloc oarecare, cine este acest bandit înainte ca poliția să intre în joc. Trebuie să mă ajuți. Acum arată-mi raportul tău.

Era vorba de afacerile făcute de șarlatan în timpul săptămânii, sumele pe care le storsese clientilor săi și informațiile (foarte prețioase pentru un șantajist) care le obținuseră de la ei în timp ce erau hipnotizați.

— Este foarte satisfăcător. Continuă pe această cale, zise Newton-Smith, dar îl doresc pe Vulturul Negru. Nu o uita, Krijinowsky.

Își puse, cu grijă, hârtia în buzunar. Își luă pălăria și plecă, cu aerul unui om care și a întrebuințai cum trebuie o după-amiază.

După plecarea lui, Krijinowsky simți nevoia să bea un pahar de brandy, apoi anunță pe paznicul de la ușa de intrare că nu voia să primească alți clienți. Un lucru era însă sigur pentru el: că, în ziua aceea, nu se va mai ocupa de cristal. «Viziunea» care o avusese cu zece minute înainte

de sosirea lui Newton-Smith era încă foarte limpede, în mintea lui și încă nu-și regăsise sângele rece.

Se hotărâse să se ducă să facă o plimbare prin pare.

CAP. IX

ASOCIAȚIA VULTURULUI NEGRU

— Domnule secretar, vrei să ne citești procesul verbal al ultimei adunări? Întrebă președintele.

Omul de talie înaltă care era așezat la dreapta lui se aplecă, scoase o foaie de hârtie dintr-o servietă care stătea pe pământ și începu cu o voce gravă și măsurată:

«Reuniunea lunară a membrilor organizației Vulturul Negru a avut loc la sediul obișnuit, în prima zi de Luni a lui Octombrie. După câteva discuții preliminare, s-a decis să se facă o vizită nocturnă lady-ei Sybil Tremayne, în locuința de la țară a d-lui Edmund Thursby, pentru a se lua o bijuterie care, odată vândută, va trebui să servească la o opera de caritate. Aceasta pentru că organizația noastră este revoltată de moravurile acestei femei bine cunoscută. Propunerea aceasta, supusă membrilor, a fost aprobată cu unanimitate».

«Printre chestiunile importante care s-au mai discutat a fost și aceea a numărului 3, după care s-a hotărât ca, în viitoarea ședință, să se protesteze puternic împotriva bravului nostru șef care se expune personal și-și asumă toate riscurile atunci când organizația Vulturului Negru este decisă să intre în luptă contra bărbaților sau femeilor oare reprezintă un pericol real pentru societatea modernă».

— Iată, domnule președinte, conchise secretarul întorcându-se spre stânga, procesul verbal al ședinței noastre trecute.

Președintele se ridică.

— Membrii ai asociației Vulturul Negru, ați auzit procesul verbal al ultimei ședințe. Îl aprobați?

Cinci mâini se ridicară în același timp.

Ce ar fi zis detectivul Forrest dacă ar fi asistat la această reuniune? Este posibil, de altfel, ca scoțian impasibil cum era și obișnuit să se domine n-ar fi spus nimic. Dar pentru o altă persoană care ar fi știut adevărul, această reuniune ar

fi fost de un interes pasionant. Erau acolo șase oameni, în afară de secretar, care era mult mai în vârstă și de un tip cu totul diferit. Toți purtau nume cunoscute. Erau toți de familie. Patru dintre ei, cel puțin erau fii unor părinți bogați, iar al cincilea își cucerise un nume în sporturi: polo, tenis, crichet, box și canotaj.

Numărul 1, Președintele reuniunii, același Vulturul Negru, Cavalerul Noptii care se aplecase, cu 96 de ore mai înainte, asupra patului Cynthiei Holgate, își privii «gangsterii», cum se amuza să-i numească uneori și înțelese că, nu numai că-l admirau, dar îl și iubeau. Ca și comandantul unui regiment știa că poate conta pe oamenii săi. Ei n-ar permite niciodată legii de a se pune între ei și șeful lor, sau între ei și obiectivele care le aveau în vedere. Erau toți «în afara legilor», sau cel puțin în aceste ocazii în care se dezbrăcau de identitatea lor pentru a deveni ceea ce lumea numea criminali.. Și erau mândrii de aceasta.

— Domnilor, le zise el, scuzați-mă pentru faptul de a fi întrerupt cursul normal al reuniunii noastre, dar importanța cazului care aș vrea să vi-l spun v-ar da explicația manierei mele de a acționa. Cred că nu mai este nevoie să vă amintesc că, de la înființarea organizației noastre, una dintre principalele clauze asupra cărora am căzut de acord a fost următoarea: dacă unul dintre membrii – adică unul dintre cei șase prezenți aici – ar întâlni un caz care crede că ar putea atrage atenția organizației, este de datoria lui de a cere o întrunire specială pentru a-l discuta. Ceea ce am spus este exact, nu-i așa, domnule secretar?

Bărbatul care era la dreapta lui se ridică și aprobă.

Numărul 1 continuă:

— Cazul care vreau să vi-l spun este al unui om despre care se vorbește, în momentul acesta, cel mai mult la Londra. Oricare ar fi importanța cazurilor de care ați putea să vă ocupați acum, n-am nici o îndoială că numai numele lui Krijinowsky ar fi suficient pentru a fi preferat tuturor celorlalte.

— Suntem gata să vă ascultăm, spuseră ceilalți într-un singur glas.

— M-am ocupat de o manieră cu totul specială de acest Krijinowsky care, după cum o știți cu toții, este un ghicitor, un șarlatan de cea mai rea speță. Și iată ce am descoperit: acest om care-și zice rus. Dar care în realitate e armean, câștigă o avere considerabilă. Asta privește deci într-un mod cu totul special organizația Vulturului Negru. Am putea preveni Scotland Yardul, dar diavolul acesta este prea șiret, pentru poliție. Am capotat convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu W. Newton-Smith, celebrul șantajist. Te rog domnule secretar, să notezi ca și acest din urmă scelerat să primească vizita noastră.

Secretând își notă eu grijă aceste ultime cuvinte.

— Vă rog să-mi scuzați această digresiune, reluă Vulturul Negru. Ziceam ca căpătasem convingerea că acest Krijinowsky este asociat cu Newton Smith șantajistul. În locuința din Lawer Bronk Street, își hipnotizează clienții și apoi nu-i prea greu să scoată de la ei informațiuni folositoare, chiar foarte folositoare pentru asociatul său. privind politica, afacerile și intrigile amoroase. Șantajistul știe să se servească de toate aceste informații. Krijinowsky are o asemenea protecție în țară încât este greu a-l face să plece. Poliția este neputincioasă. Cred că are mâinile legate și este deci datoria noastră, a Vulturilor Negrii, de a ne ocupa de el. Sper că veți fi de părerea mea și iată ce propun: să facem o vizită acestui șarlatan și farsor, la domiciliul său, pentru a-i da lecția care o merită. Aceasta în maniera noastră obișnuită.

Cinci mâini se ridicară.

— Domnule secretar, deci sa decis și s-a acceptat ca viitoarea persoană de care ne vom ocupa să fie Krijinowsky. Adăugă președintele, adresându-se bărbatului mai în vârstă care era așezat în dreapta sa.

CAP. X

LA PANDA

Shifter Clark aparținea acelei plebe mișunătoare a Londrei, care evoluează în străzile strâmte și murdare ale cartierului Soho. Dormea într-o cocioabă din Soho, își lua masa într-un bar din Soho, juca și petrecea aproape tot timpul la Old Compton Street, în vecinătatea imediată.

Numai «meseria» trebuie să-l fi adus în seara aceea în fața imobilului mare din Clarges Square. În după amiaza aceea. Întâlnise pe unul din șefii din Soho, care era numit «Masca», din cauza remarcabilei impasibilități a trăsăturilor lui și primise ordinul următor:

«Du-te în Clarges Square 127, astă noapte. Acolo locuiește Sir Charles Fettisbury. Fettisbury este un om politic, ministru de război (admițând că un biet vagabond ca tine înțelege ce înseamnă aceasta). Biroul lui este la parter, odaia care dă în grădină, prin dos. Iată o cheie ca să intri prin ușa care dă în stradă. Trebuie să pătrunzi în birou – fii atent la soneriile de alarmă – și să pui mâna pe toate hârtiile care le găsești. Ai înțeles?

Shifter răspunse afirmativ din cap. Era puțin vorbăreț. Totdeauna acțiunile îmi vorbeau pentru el și isprăvile lui, în furturi, erau referințele lui cele mai bune.

— Asta-i tot, îi zise «Masca», arătându-i ușa.

Shifter se supuse. «Masca» și cu el se înțelegeau fără în a avea nevoie să-și vorbească. Acest lucru nu era primul care-l făcea acest om. Se spuneau multe asupra Măștii în Soho. Era așa zisul emisar al unui ticălos plasat foarte sus – atât de sus, încât nu venise niciodată personal în Soit și care-i telefona ordinele sau. Le trimitea printr-un mesager. Dar Shifter, un suflet simplu, simțea că asta nu interesează. De ce s-ar încurca într-un amănunt atât de minim și de o importanță atât de mică? Îi era suficient să știe că dacă-și ducea la bun sfârșit misiunea sa și dădea satisfacție «Măștii» era recompensat. Ce s-ar fi făcut cu documentele

pe care trebuia să pună mâna nu-l interesa. Curiozitatea era: periculoasă în meseria sa.

La ora două fără trei minute, după ce aruncase o ultimă privire asupra străzii deșarte, introduse cheia care i se dăduse în broasca ușii care ducea la subsolul casei cu nr. 127. Era o noapte întunecoasă și absolut fără lună. Cerul era complet negru și nu strălucea nici o stea. Exact noaptea care și ar fi comandat o Shifter, dacă ar fi posedat o putere magică.

Odată înăuntru și aceasta se făcu foarte repede căci zăvoarele erau complet ruginite și ușa era închisă numai cu cheia, Shifter înaintă tot atât de tăcut ca și o umbră.

Tălpile lui de cauciuc alunecau fără zgomot. În mâna dreaptă ținea un retevei, căci trebuia să prevadă totul. După câteva secunde, Shifter văzu o ușă la stânga lui. Și, în fața acestei uși, observă o siluetă – el se gândi că trebuie să fie un gardian. Se decise să acționeze imediat. Era necesar. Înainte ca acest personaj nefericit să-și fi putut da seama ce i se întâmplase, reteveiul se abătu greu asupra cefei lui și el căzu în genunchi. Înainte să fi scos un geamăt, atacatorul lui îi puse mâna la gură. În cinci secunde, gardianul fusese scos din luptă. Dacă n-ar fi auzit o voce din odaia alăturată. Shifter s-ar fi zăpăcit. De ce era acest om acolo? Păzea el ceva în interior? Și în acest caz despre ce era vorba? «Masca» îi dăduse ordin să pună numai mâna pe hârtiile care se găseau în birou. Dar dacă i se oferea și o altă ocazie nu trebuia s-o neglijeze.

În odaia vecină erau mai mulți bărbați și, deodată, un nume îl galvaniză: Vulturul Negru.

Auzind acest nume, Shifter deveni țeapăn de surpriză, căci dacă exista vreun subiect care nu se epuiza niciodată în Soho era acela privind pe Vulturul Negru. Numai pronunțând acest nume se asigura o convorbire animată. Cine era acest necunoscut care uimea lumea întreagă prin abilitatea sa?

Vulturul Negru trebuia să fie un amator, căci dacă ar fi

fost profesionist cineva ar fi reușit să se unească cu el. Dar acest om bătea toate recordurile și chiar unii specialiști, ca Dixie Scalon, regele spărgătorilor, îl omagia. Se ascundea cu îngrijire și consecința era ea Soho odată cu admirația care avea pentru el îi păstra și un resentiment. Vulturul Negru pune în încurcătură atât cartierul Soho cât și Scotland Yardul și acum. Deoarece lucrurile țineau de prea multă vreme, «șefii» cartierului îi declaraseră război. Voiau, după spusele lor, să-i arate cine sunt. Dacă ar fi găsit un mijloc, Soho i-ar fi trimis un ultimatum: ori vă alăturați noua, ori plecați.

Dar «șefii» erau neputincioși și acest sentiment le rănea orgoliul. Se promisese, în lumea crimei, că prima persoană – bărbat sau femeie – care descoperea identitatea Vulturului Negru, va fi recompensată.

Chiar în după amiaza acelei zile, unul dintre șefii bandei celei mai puternice îi spuse «Măștii»:

— Descoperiți-mi cine este într-adevăr Vulturul Negru și va voi da 500 de lire.

Shifter era oportunist și avea mintea promptă. Luă repede hotărârea să asculte tot ceea ce se zicea de cealaltă parte a ușii. Pentru a alergeră să raporteze știrile în Soho. Motivul pentru care venise, în noaptea aceasta, în Clarges Square 122, putea să mai aștepte și, era sigur că, în aceste circumstanțe speciale, «Masca» ar fi aprobat maniera lui de acțiune.

Shifter Clark era renumit pentru sângele lui rece. Nici femeile, nici vinul, nici muzica, n-aveau nici o influență asupra lui. Dar descoperirea pe care o făcuse din întâmplare, îi producea frisoane. Se și vedea sărbătorit, înconjurat și admirat de toți și această perspectivă îi transmitea o veselie puțin obișnuită naturii lui neimpresionabile.

Dar, desigur, existau și riscuri, Vulturul Negru trebuia să se ferească și desigur n-ar ierta omul pe care l-ar găsi încercând să pătrundă misterul său. Nu, trebuia să fie

prudent... ca un șoarece. Shifter se apropie și mai mult trăgând însă cu urechea pentru a surprinde orice pericol.

Totuși, în mijlocul acțiunii cele mai importante ale vieții lui, Shifter eșua. În intenția de a asculta mai bine, renunțase să mai tragă cu urechea la pericolul care ar putea să se apropie de el.

Fără să fi avut timpul să scoată măcar o înjurătura, valul uitări și al inconștienței i se întinse în fața ochilor.

CAP. XI

ÎNTÂLNIRE NOCTURNI

Deschizând ochii, Shifter văzu că în odaie, erau șapte bărbați. Toți purtau măști de mătase neagră, care le acopereau în întregime figurile lor. În plus, erau îmbrăcați în niște robe mari și negre. Shifter care, sub amenințarea pericolului, își regăsise rațiunea, simți că mai târziu îi va fi incapabil să-i identifice.

Unul dintre oamenii mascați se îndreptă spre el.

Mâinile și picioarele spărgătorului fuseseră legate cu o frânghie.

— Cum te cheamă? Întrebă necunoscutul. Ai face bine să-ți spui numele corect, căci avem mijloace să descoperim adevărul.

Shifter răspunse imediat:

- Mă numesc Clark.
- Care-ți este numele?
- Ei mă numesc Shifter.
- Cine sunt «ei»?
- Cei din Soho.
- Atunci ești criminal de profesie?
- Dacă vreți dvs. așa, fie.
- În ce branșă ești specializat?
- Sunt spărgător.

Shifter vorbea cu o mândrie serioasă.

— Acum, domnule Clark, am fi foarte fericiți să știm în ce scop te-ai introdus aici, astă seară. De fapt dorim să știm mai multe lucruri despre d-ta. Credem că vei fi în stare să ne informezi. Asta este ceea ce îți rămâne de făcut.

La aceste cuvinte, care aveau ceva amenințător în ele, Shifter se simți foarte prost. Decise să se arate diplomat și să nu spună decât o parte din adevăr.

— Ei bine, mi s-a cerut să vin în această casă, pentru a lua hârtii din biroul bătrânului. Înțelegeți? Cred că nu va așteptați să vă spun numele aceluia care m-a trimis aici,

căci nu o pot face. Mi-a dat o cheie pentru ca sa deschid uşa din stradă. În felul acesta am intrat, am înaintat pe culoar, când am fost lovit de unul dintre prietenii dvs. Când m-am trezit, m-am regăsit aici. Asta cred că este totul.

— Nu chiar totul, prietene, replică aspru omul care-l întreba. Poate vei fi atât de bun să-ți amintești ce te-a făcut să-l pui knock-out pe unul dintre prietenii noștri?

Cei șapte mascați se retraseră în fundul odăii și începură să vorbească cu voce joasă.

Shifter aștepta cu nerăbdare. Nu știa, desigur, soarta ce i se pregătea și era foarte neliniștit asupra acestui punct, căci nu se îndoia, un moment, că unul dintre acești oameni era Vulturul Negru. Dar care era? N-ar servi la nimic să se întoarcă în Soho și să facă descrierea acestor șapte mascați, pe care i-a găsit în pivnița unei case. «Masca» i-ar fi cerut mai multe amănunte.

După cinci minute de deliberare, omul care părea să fie șeful (era oare Vulturul Negru?), se întoarse și reveni lângă prizonier.

— Mi-e teamă că te-ai pus într-o situație rea, Shifter, spuse el. Te-ai introdus în această casă pentru a comite un furt și asta, după cum ști, este foarte grav. Desigur, am putea să te dăm în mâinile poliției. Dar asta ar aduce după sine unele lucruri care dorim să le evităm.

Prizonierul surâse.

— Vă am în mână, replică el.

Pentru prima dată în viață sa vorbise fără să se gândească. Abia pronunțase aceste cuvinte și-și dădu seama că spuse o prostie. Amenințarea pe care o subînțelese fu imediat sesizată de cei care-l înconjurau și ei reîncepură să discute între ei.

— Am decis să te trimitem să faci un mare voiaj pe mare, reluă omul mascat care revenise în mijlocul camerei.

Spărgătorul începu să gâfâie.

— Un lung voiaj pe mare? Pentru care motiv?

— Ca să părăsești Anglia o bucata, de vreme. Aerul din

largul marii îți va fi salutar, fizic și moral și – în plus – vei învăța să distingi al meu de al tău, ceea ce pari să ignori complet, pentru moment. Nu cunosc un loc mai bun pentru un spărgător nenorocit decât un vapor pornit spre o lungă călătorie. Să spunem spre Australia. Desigur voiajul ți-l vei plăti singur.

Shifter nu fusese niciodată un umorist. Nu înțelegea umorul, dar era destul de inteligent pentru a-și da seama că aceasta formă de glumă ascundea ceva.

Atins în plina inimă, el protestă:

— Australia? Ce dracu să fac în Australia?

— Asta rămâne să descoperim mai târziu. Vei avea grijă să te însărcinezi cu genul de viață care trebuie să-l duci și să înveți ce este cinstea. Domnii care te-au întrebuințat la această activitate nocturnă știau că această casă este ocupată de Excelența Sa Ministrul Războiului?

— Da, un oarecare Fettisbury.

— Ești de o precizie admirabilă și ai fi un martor bun într-un proces criminal, Shifter! fu replica. Dar acum, mă tem că nu mai putem întârzia mai mult. E târziu și unii dintre noi nu s-ar supăra să fie în paturile lor. Înainte de a pleca, pentru că aerul nopții este prea răcoros, trebuie însă să bei ceva.

Spunând acestea apropia de buzele prizonierului său un pahar care conținea un lichid de culoarea chihlimbarului.

— Iată ceva care te va încălzi... Bea... Îți va prinde bine.

Crezând că era vreun stimulent, Shifter înghiți lichidul. Câteva minute mai târziu își pierduse cunoștința.

Dacă detectivul Forrest n-ar fi lucrat atât de târziu noaptea n-ar fi acceptat să fie condus acasă cu o mașină a poliției. Sunt lucruri mici ca acestea care au o mare importanță în viața oamenilor.

Forrest locuia într-un pavilion drăguț, în spatele lui Eccleston Square Victoria. Șoferul apăsă pe acceleratorul puternicului Ford și mașina porni în grabă.

P. C. Graham conducea admirabil, dar nu putu sa evite mașina care-i ieși în cale, cu toată viteza, după colțul străzii Pall Mall. Din fericire, nici o victimă omenească nu fu sacrificată zeiței Viteza, totul reducându-se la o ciocnire ușoară.

Așa obosit cum era, Forrest trebui să renunțe să se ducă să se culce în seara aceea. Zece minute mai târziu, mașina poliției își relua drumul spre Yard, cu un om care avea mâinile și picioarele legate și care lăsa impresia unui om care își amățise creierii cu o băutură oarecare. Sergentul Lomax, care făcea parte din Escadra Volanta, îl recunoscuse imediat pe Shifter Clark.

Intrând în biroul său, Forrest își comanda cafea și sandvișuri pentru patru persoane și începu unul din interogatoriile cele mai severe care le făcuse vreodată.

Situația era, desigur, cu totul specială. Doi dintre tinerii cei mai cunoscuți ai orașului erau așezați pe scaunele din fața lui. Unul era Basil Fettisbury, fiul ministrului de război, iar tovarășul lui era Oliver Tryst, cunoscut în lumea întreagă ca jucător de polo și unicul fiu al unui mare industriaș care învârtea anual mai multe milioane.

Forrest știa că trebuia să fie foarte prudent în această afacere. Puteau să apară tot felul de complicații. Dar, în același timp, trebuia să lămurească situația și avea de cerut numeroase explicații. Numai decât după ciocnire, când – simțindu-se zdruncinat și foarte prost dispus – coborâse din mașină, văzuse spre marea lui surpriză că conducătorul mașinii cu care se produsese ciocnirea era fiul lui Sir Charles Fettisbury. Afacerea s-ar fi oprit aici și, probabil, n-ar fi avut urmări, dacă sergentul Lomax, care examina partea din spate a mașinii, n-ar fi scos o exclamațiune bruscă. Forrest înțelese motivul când văzu corpul unui om legat de mâini și de picioare și care era într-o asemenea stare de prestație încât nu i se putea smulge nici un cuvânt.

După ce fură aduse sandvișurile și cafele, Forrest se adresă tinerilor:

— Vedeți, domnilor, este datoria mea să uit poziția dvs. socială și să vă tratez exact ca pe oamenii care trebuie supuși unui interogatoriu. Cred că înțelegeți că descoperirea acestui om – îl arată pe Shifter care-și recăpătase cunoștința și privea în jurul lui cu niște ochi teribil de măriți – cere explicația.

— Aveți perfectă dreptate, domnule inspector, răspunse Basil Fettisbury. Întreaga afacere se explică foarte ușor, deși, poate veți conchide ca sunt nebun.

— Tinerețea este veșnic nebună, răspunse Forrest.

— Este foarte adevărat. Acum vă voi povesti ce sa întâmplat. Aveam o mică petrecere la mine, căci am pentru folosința mea personală subsolul casei părintelui meu. Înainte de a ne despărți, când ciocneam veseli paharele, unul dintre servitorii care se ocupau de noi, l-a găsit pe acest om. Îl arată pe Clark – care era ascuns pe culoar. Crezând că este un spărgător, îl doborî cu o lovitură de pumn și mi-l adusesese. Cred că până aici nu am făcut nimic rău, domnule inspector.

— Nu, dar vă rog continuați, fu răspunsul acestuia.

— Ceea ce urmă este oarecum neconstituțional. Dar lăsați-mă să vă explic: camarazii mei și cu mine...

— Aș vrea să am numele lor înainte de plecare, domnule Fettisbury, îl întrerupse inspectorul.

— Perfect. Îi veți cunoaște pe toți. Spuneam deci că amicii mei și cu mine, după ce ne-am consultat, am socotit că nu ar fi prea frumos din partea noastră de a-l da pe acest nenorocit pe mâna poliției.

— Dar l-ați legat de mâini și de picioare și l-ați și drogat, zise Forrest cu severitate.

— Da, o admit. Dar voiam să i dăm o lecție. Vedeți, a mărturisit că a venit eu intenția de a lua unele hârtii ale tatălui meu, ceea ce este un lucru cu atât mai grav. Ținând seama de poziția tatălui meu. După o mică consfătuire, am decis că pedeapsa cea mai bună pentru amicul Shifter era de a-l trimite să facă o muncă corporală. Dl. Tryst, care

câte aici, posedă un yacht mic, care este ancorat la Burnham sau la Cronch și am decis să ducem pe Shifter acolo, făcându-l să plătească pentru călătoria lui.

— Spunea că mă vor duce în Australia, domnule inspector, declară spărgătorul.

— Recunosc cu sinceritate, domnule inspector, că am vrut să aplicăm singuri legea și că n-ar fi trebuit s-o facem. Dar este un lucru consumat și suntem responsabili. Suntem gata să facem față tuturor amenzilor posibile, bineînțeles fără să fim închiși. Sper că nu vă gândiți la această soluție, domnule inspector?

Această naivitate îi dădea lui Forrest o poftă teribilă de râde. Dar știu să se stăpânească pentru a spune cu severitate:

— Desigur, afacerea nu poate rămâne aici. Va trebui să prezint raportul meu inspectorului și lordul Bradney va acționa în consecință. Voi fi bucuros să am numele prietenilor care erau cu dvs. astă-noapte, domnule Fettisbury, zise el, în timp ce cei doi tineri se ridicau.

După ce tăcuse aceasta, jucătorul internațional de rugby îi întinse mâna:

— Sper că ne vom despărți prieteni buni, domnule inspector și aş fi dezamăgit să plec în alte condiții de la Scotland Yard.

Forrest îi luă mâna și i-o strânse cu tărie.

— De la dvs., personal, nu mai vreau absolut nimic, zise el.

Și întorcându-se spre Shifter, care privea grupul cu un aer malițios în ochii, adăugă:

— De Shifter însă nu pot răspunde.

Fettisbury înainta spre acesta din urmă:

— Îmi cunoști numele și ști unde locuiesc, Clark, îi zise el. Dacă vreodată voi putea face ceva pentru d-ta n-ai decât să mă înștiințezi.

— Salve!

După această exclamație enigmatică, hoțul își concentra

întreaga atenție asupra jurnalului care-l luase de pe biroul
detectivului și arată că nu mai voia să vorbească.

CAP. XII

REVELAȚIA

Detectivul Forrest se trânti pe scaunul său și se adresează spărgătorului:

— Pentru această ispravă vei căpăta cel puțin șase luni închisoare, Shifter, zise el. Nu-mi mai amintesc exact, dar cred că este pentru a opta oară când ți se va întâmpla așa ceva.

— A noua oară, îl corectă hoțul, dar pentru dvs. este acelaș lucru. De astă dată cred însă că voi scăpa.

— Ce te face să crezi? Ai mărturisit acelor doi domni că ai pătruns în casă cu scopul de a lua niște documente de pe biroul Ministrului. Cred că nu este cazul să întreb cine te-a însărcinat cu acest comision.

— Este inutil să vă osteniți, domnule inspector.

Tonul hoțului era familiar, aproape ofensator. Forrest care cunoștea mentalitatea criminalilor mai bine decât toți ofițerii Londrei, simt că Shifter este pe cale să facă o mărturisire importantă. Și nu fu deziluzionat.

— Cred că ar fi trebuit să mă întrebați de ce am fost găsit, pe jumătate tâmpit, în mașina aceea? reluă Shifter.

— Ei bine, continuu, replică Forrest cu un ton care nu-l angaja în nimic.

Hoțul se ridică și se întinse.

— În numărul de ieri seară ai lui «Evening Sun», este anunțată o recompensa de cinci mii lire pentru aceia care va da informații asupra Vulturului Negru. Ați citit această, domnule inspector?

— Da.

— Aceste cinci mii de lire le voi căpăta eu, continuă Shifter. Un biet calic ca mine poate face ceva cu acești bani! Cine știe? Poate deveni chiar om cinstit.

Forrest îl privi cu asprime.

— Lasă aceste cinci mii de lire, Shifter, căci în orice caz vei deveni cinstit dacă continui în felul acesta. Vei putea fi

închis pentru mai multă vreme de exemplu pentru zece ani.

Shifter tremură ca și cum s-ar fi aflat în fața unei veritabile teroare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, inspectore. Tăceți, mi se strânge inima de groază.

— Atunci bagă de seamă la cele ce ți le voi spune. Să nu mai reîncepi cu povești ca aceea din astă noapte. Dar, apropo, ce legătură au toate acestea cu Vulturul Negru?

Întrebatul începu să se bâlbâie.

— Știu cine este acest individ.

— Cred că încă nu ți-ai regăsit toate mințile, Shifter.

Hoțul se indignă.

— Ceea ce v-am spus este literă de evanghelie, domnule inspector. Netrebnicul v-a aruncat praf în ochi. Făcându-vă să credeți tot ce a vrut. Acum nu vă mai ofensați. Ascultați ce vreau să vă spun: Presupun că vreți să știți cine este Vulturul Negru. Dar nu vă voi spune înainte de a face un mic aranjament cu dvs. Iată ce vă propun: Vă voi spune cine este această pasăre de noapte și dvs. nu-mi veți mai vorbi despre cealaltă afacere. Vă dau două minute să reflectați asupra propunerii mele.

După un minut, Forrest îi spuse:

— Foarte bine, Shifter, dar te previn de la început că nu voi tolera nici o minciună și apoi vei trebui să mă convingi asupra celor care mi le spui, pentru ca să uit cele întâmplate astă-noapte. M-ai înțeles?

Încrederea celui alt nu se zdruncină.

— Ticălosul v-a împuiat capul, dar nu v-a spus adevărul. Iată realitatea: Într-adevăr, m-am dus astă-noapte să fur, în Clarges Square 127. M-am introdus prin ușa subsolului. Dar nu știți ce am auzit pe culoar, după doua minute. Ei bine, am auzit niște oameni vorbind despre Vulturul Negru. Domnule inspector, unul dintre ei era numit Vulturul Negru. Ce dovedește aceasta? Că individul acesta se găsea în persoană acolo. Cred că este foarte limpede.

Forrest îi aruncă o privire scrutătoare.

— Ști ce ți-am spus, dacă vei încerca să-mi povestești baliverne.

— Nu vă povestesc baliverne, domnule inspector. O jur pe Evanghelie. Chiar dacă n-ar trebui să mai ies niciodată de aici, adevărul este că indivizii aceia numeau pe unul dintre ei Vulturul Negru. Și apoi puneau la cale și o lovitură. Vorbeau să se ducă să facă o vizită lui Krijinowsky, ghicitorul din West End.

Forest care-și aprinsese pipa trimise un nour negru de fum spre tavan. N-ar fi fost convins ca Shifter îi spunea adevărul, dacă vorbele fostului deținut nu i-ar fi confirmat teoria sa.

Care erau faptele cunoscute asupra Vulturului Negru? Mai întâi, era aproape sigur că acest gentelman-spărgător era un om din înalta societate. Al doilea, în ultimii trei ani, Vulturul Negru făcuse dovada unui curaj și al unui sânge rece într-adevăr surprinzătoare. Forrest era convins cu fiul Ministrului de război nu-i spusese adevărul sau tot adevărul asupra celor care se petrecuseră. Era de aceea foarte probabil ca acest indiscret să fi fost găsit încercând să asculte la ușă și acei oameni dezolați la gândul că identificarea Vulturului Negru ar fi putut fi descoperită, decisese să-l îndepărteze pe Shifter Clark.

Detectivul își scoase pipa din gură.

— Asta este versiunea ta, Shifter? Întrebă el.

— Da și este adevărată, domnule inspector.

Forrest îl privi în față.

— Acum, să presupunem că aș fi decis să fac acest târg cu tine și să nu spun nimic despre furtul de azi noapte, în schimbul informațiilor care mi le-ai furnizat. Vei continua să te porți cinstit cu mine?

— Desigur că da.

— Bine. Atunci spune-mi două lucruri: Știi exact cine este Vulturul Negru și, în afară de cuvântul de onoare, îmi mai poți da vreo dovadă asupra celor care le afirmi?

— Proba care am avut-o, domnule inspector, v-am spus-o

imediat. Am auzit voci menționând numele de Vulturul Negru, dar n-am distins prea bine cele ce se discutau. De aceea, m-am apropiat de ușă și, de astă-dată, am auzit perfect, distinct.

— Ai privit în odaie?

— Nu.

— Atunci n-ai putea ști care era omul pe care ceilalți îl numeau Vulturul Negru.

— Nu. Dar ați văzut de ce manieră a mințit, domnule inspector. Vulturul Negru este Fettisbury. Este limpede ca bună ziua. Văzând cele ce s-au întâmplat, a încercat să-și dea ifose și a reușit.

Forrest tempera puțin entuziasmul fostului deținut.

— Ne-ar trebui mult mai multe probe decât acestea, Shifter, pentru a putea aresta pe Vulturul Negru, zise el. Totuși îți sunt foarte recunoscător și...

— Atunci vă veți ține promisiunea?

— Da. Poți pleca și atâta timp cât vei putea să-ți ții gura nu ți se va spune nimic cu privire la afacerea de astă noapte.

Shifter se ridică dintr-un salt și îi întinse mâna.

— Sunteți, într-adevăr, un tip șic, domnule inspector.

— Acum pleacă, pentru că trebuie să-mi văd de treaba mea.

Detectivul Angus Forrest mai fumă încă trei pipe, înainte de a se gândi să se ducă să se culce. Proba! Asta îi trebuia. Teoria lui era bună, dar până la probe noi nu se putea duce să povestească această istorie inspectorului. Lordul Bradney l-ar fi luat drept nebun.

CAP. XIII

AMENINȚAREA

Sir Charles Fettisbury se adresă fiului său:

— La ce oră te-ai culcat, tinere.

— Nu m-am culcat, fu răspunsul. Am ieșit în oraș ca câțiva prieteni și n-am revenit decât pe la vreo patru dimineața.

Această sinceritate îl încurcă pe ministru și cuvintele vesele care urmau, risipiră puțin proasta lui dispoziție.

— Este exact, dragul meu tată, continuă Basil. Cred că știi ca nimeni nu este tânăr de două ori. Olly Tryst și cu mine am ieșit târziu, să facem o plimbare cu mașina. Simțeam nevoia de a lua aer, pentru a ne destinde după studiile noastre.

Și începu să râdă, pronunțând cuvântul «Studii», cum acestea consistau pentru el în a dansa, a bea și a mânca..

Omul de stat se crezu dator să-i dea câteva sfaturi.

— Ar fi timpul să te potolești puțin, Basil. Continuând această viață, îți vei crea o reputație urâtă. Amintește-ți ca sunt ministru și că orice publicitate proastă îmi este dezastruoasă.

El înduioșă puțin conștiința fiului său, dar asta nu ținu multă vreme, Basil luase obiceiul de a ignora plictiselile existenței. Aplicase, totdeauna, cu succes, această filosofie și, astfel, scăpase de multe poveri.

— Și prietenul tău Oliver Tryst avansează în studiul dreptului?

Întrebarea aceasta se datora faptului că fiul marelui industriaș învăța dreptul penal la un avocat foarte cunoscut.

— Oh, este un element de prima forță, cred. A avut până acum vreo trei banchete și după fiecare dintre acestea s-a ales cu o indigestie puternică.

Ministrul de război ridică ochii spre cer.

— Basil, asemenea glume sunt deplorabile!... zise el.

În momentul acela intră Higham, majordomul casei.

— Vă rog să mă scuzați, domnule Basil, dar sunteți chemat la telefon.

Împingându-și scaunul, campionul de rugby se ridică cu o asemenea grabă încât tatăl său fu obligat să se plângă încă odată.

— Amintește-ți, dragul meu copil, că masa mea nu este un teren de foot-ball.

Spunând în grabă un «scuză-mă», Basil ieși din odaie. Chemarea aceasta nu-i spunea nimic bun. Era oare Forrest de la Scotland Yard?

Dar vocea care o auzi la celălalt capăt al firului fu aceea a unui necunoscut.

— Domnul Fettisbury?

— Da.

— Dl. Basil Fettisbury?

— Da. Cine este la aparat? zise el vioi.

— D-le Fettisbury, nu interesează cine sunt. Ceea ce mă portă este că doresc să vă văd cât mai repede posibil.

Presentimentele tânărului se realizează. Dacă nu se înșela, acest necunoscut...

Totuși își luă o voce nepăsătoare pentru a răspunde:

— Dragul meu amic, n-am obiceiul să-mi dau întâlnire cu străini care se tem să-mi spună numele mai înainte.

— Cu toate acestea, cred că veți accepta această întâlnire. Este un lucru asupra căruia are fixată privirea toată lumea: furtul unui colier de valoare mare care s-a produs la dl. Edmund Thursby, în casa sa din Surrey. Asta nu vă interesează?

— Absolut de fel. Cred că ați face mai bine închizând telefonul, ca să nu chem poliția.

— Poliția! Dacă afacerea nu ar fi atât de serioasă, aş râde. Acum, dacă vă place, fiți atent la ce am să vă spun, căci sunt ultimele mele cuvinte; sau veniți astă seară la cafeneaua Rimini, din Greek Street, Soho, la orele 9, sau mă voi vedea obligat să trimit unele informații la Scotland

Yard. Cred că autoritățile polițienești sunt extrem de dornice să cunoască identitatea Vulturului Negru.

— Trebuie să fiți nebun, exclamă Basil. Nu înțeleg nimic din ceea ce îmi povestiți.

După aceste vorbe, Basil agăță receptorul.

— Era vreun altul dintre prietenii tăi, Vulture Negru? îl întreabă tatăl său, când se înapoia în sufragerie.

Basil își privi tatăl ținută. Ce putea să știe oare? Desigur era numai un fel de a vorbi. Da, nu putea fi decât asta. Dar voia să aibe sufletul complet liniștit.

— Fi atent, la ceea ce spui, Sir, replică sportivul. Dacă Higham ar auzi aceste vorbe și-ar închipui că întrețin anumite relații cu acest celebru spărgător.

— Dragul meu copil, zise el surâzând, nimeni n-ar fi atât de ridicol încât să te asocieze acestui criminal abominabil. Când m-am servit de termenul «Vulturul Negru» acum un moment, făceam o aluzie la escapada ta matinală.

Fiul sau se întoarse spre el și luă o linguriță de dulceată.

— Foarte bine, tată, te scuz.

— Acum te-aș ruga să-i spui lui Oliver Tryst să vinii aici, azi după amiază.

Basil se simți foarte încurcat. Era într-adevăr straniu ca tatăl său să-i vorbească, din nou de Olly. Chiar în după amiaza aceea, Tryst trebuia să plece la Amsterdam cu colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Îi voi spune, dar este foarte ocupat, zilele astea, cu dreptul și banchetele sale.

— Ah, foarte bine, dacă este ocupat, între noi fie zis, îl găsesc cam plictisitor.

— Ai dreptate, tată!...

CAP. XIV

CAFENEUA RIMINI

Cafeneaua Rimini era tipul de local care ar fi convenit romancierilor amatori de intrigi și de aventuri romantice. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut între acești pereți murdari, își spuse Basil Fettisbury, în momentul când intră în cafeneaua Rimini. Era ora nouă fură două minute seara. Asociația Vulturului Negru decise să se ducă singur la întâlnire. Olivier îi spusese:

— Este mai bine să te duci să-l vezi pe ticălosul acela, ca să știm exact la ce ne putem aștepta.

Un chelner înainta spre el. În mână dreaptă ținea un șervet murdar, iar plastronul cămășii era pătat cu pete de grăsime.

— Ce dorește domnul? zise el cu un surâs atât de dezagreabil încât Basil simți o poftă nebună de a-i da o lovitură de picior.

— Caut un prieten, care mă așteaptă. Numele meu este Fettisbury.

— Ah, da, domnule. Prietenul dvs. a venit de câteva minute și vă așteaptă într-un salon particular.

Și arată cu degetul în direcția fundului restaurantului.

— Așa dar aveți și un salon particular?

— Avem chiar trei, domnule. Uneori este mai comod așa. Cred ca mă înțelegeți.

— Prea bine. Arătați-mi drumul.

Fu introdus într-un salonaș care părea umplut în întregime de omul care veni în întâmpinarea lui.

Basil îi aruncă o privire rapidă.

— Cred că sunteți dl. Newton-Smith? zise el.

— Mă cunoașteți? răspunse celălalt încercând să suradă.

— Nu este nevoie să mergi prea multe zile prin oraș pentru al întâlni pe ilustrul domn Newton-Smith. Se poate să fi fost rău informat, dar cred că v-ați specializat în șantaje. Ce doriți de la mine?

— Domnule Fettisbury, v-am cerut să veniți astă-seară aici, căci vă pot face un serviciu. În loc să-mi mulțumiți mă calomniați în mod nedemn.

— Dar asta o știe despre dvs. orice copil de pe străzile Londrei. Acum, însă ce-ar fi să jucăm cu cărțile pe masă. Azi dimineață erați foarte misterios. Să mergem direct la țintă. Acum ce preferați: să mergem și cinam și apoi să ne batem, sau să începem prin a ne bate? Personal, îmi este egal. Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere decât de a vă cufunda capul, în întregime, într-una din cele mai proaste supe ale lui Rimini.

Dacă Olivier Tryst ar fi fost prezent, ar fi făcut un gest de disperare. Olly pretindea că defectul principal al lui Basil era faptul de a fi prea spontan, în loc de a fi puțin mai discret.

— Ia-l mai fin, îl sfătuisese acesta înainte de a pleca. Fi prudent și încearcă să descoperi cât mai exact ce știe. Amintește-ți că sunt avocat – sau că sper să fiu într-o zi. Pot, deci, să te sfătuiesc.

Cuvinte inutile! Acum, când se găsea în fața unuia dintre cei mai mari sclerați ai Londrei, Fettisbury vedea numai roșu.

— Aș vrea să cer, acum, ceva de băut, zise el privindu-l pe șantajist. Oare «sherry»-ul este otrăvit aici?

Newton Smith ascultase cu o indignare crescândă acest potop de cuvinte. Lucrurile nu decurgeau așa cum ar fi vrut el. Acest tânăr adoptase o atitudine energică, pe care ar fi vrut-o el s-o ia. Timp de câteva clipe șantajistul se gândi la posibilitatea de a sări asupra acestui tânăr, dar apoi reflectă că nu numai că ar fi o tactică proastă dar s-ar putea să aibe urmări dezastruoase pentru persoana lui. Își aminti subit că acest Fettisbury era campion internațional de rugby și avea reputația de a fi foarte puternic.

De aceea, adoptă o altă atitudine.

— Sunteți prea agresiv, față de cineva care v-a invitat să cinați, remarcă el.

— Dragul meu, cred că nu vă gândiți că am venit aici numai de dragul ochilor dvs. Am venit numai pentru că ați avut infernala imprudență de a încerca să mă șantajați prin telefon. Aveam deci două alternative și, după ce am discutat chestiunea cu câțiva prieteni, am decis să viu personal la întâlnire. În loc de a trimite un comisar în locul meu.

Omul încercă să-și păstreze calmul. Avusese de-a face cu personaje mai dificile ca Fettisbury și tot le venise, de hac.

— Nu cred că ați îndrăzni să vă duceți la Scotland Yard, domnule Vultur Negru, zise el încet.

Vizitatorul îl privi ca și cum era nebun.

— Vreți să repetați aceste cuvinte? Întrebă el.

— Spuneam că nu cred că ați fi îndrăznit să vă duceți depuneți cu plângere la Scotland lard, domnule Vulture Negru.

— Ce dracu vrei să spui?

— O știți perfect de bine. Fiți atent, Fettisbury. Informațiile care mi-au ajuns la urechi n-au făcut altceva decât a confirmat teoria mea. Era evident pentru mine că acest gentleman-spărgător, care își zise singur Vulturul Negru era... un om de lume. Altfel, cum ar fi putut reuși să fie atât de bine informat și să-i reușească toate loviturile.

Fettisbury își scoase o tabacheră din buzunar și o deschise.

— Acum, dacă vreți să mă întrebați ceva, vă rog să-mi permiteți să fumez. Sunt dezolat că vă întrerup... Teoria dvs. este foarte fantezistă dar și foarte interesantă. Nu am să vă mai întrerup.

— Ajungând la această concluzie, înțelegeți cu ce interes am aflat că noaptea trecută sau mai curând azi dimineață - foarte devreme - s-a ținut o consfătuire a unor tineri din lume a bună într-o pivniță din clădirea tatălui dvs. La această consfătuire, un martor demn de încredere a certificat că ați fost numit: Vulturul Negru.

Campionul de rugby izbucni într-un râs vesel, care

descoperi dinții săi sănătoși și albi.

— Lăsați-mă să râd! Este tot atât de ridicol ca și cum ați observa o bucătică de sticlă într-un pârau și ați lua-o drept un diamant Kohinor... De ce dragă aș face-o? Nu știu. Dar pentru că asta vă interesează, lăsați-mă să vă explic că «Vulturul Negru» este numai o poreclă pe care mi-a dat-o tatăl meu. De atunci, toți prietenii mei au urma exemplul lui și mă numesc astfel.

Newton-Smith rânji.

— Asta nu-mi pare prea plauzibil.

— Ei bine, plauzibil sau nu. Așa este. Și dacă vă gândiți să-mi stoarceți ceva bani, n-aveți mai multă șansă decât dacă eu aș voi să devin ducesă...

După aceste vorbe, el părăsi localul și se opri la Scotland Yard.

Detectivul Forrest îl privi pe tânăr cu un aer întrebă lor:

— Mi se pare că v-ați amoresat de Scotland Yard. Domnule Fettisbury.

Jucătorul internațional de rugby începu să râdă.

— Nu voia merge până a pretinde asta, răspunse el, dar amintindu-mi de plăcerea avută, azi dimineață, făcându-vă cunoștința, am schimbat rolul și am venit să depun o plângere. Cred că sunt în drepturile mele s-o fac!

— Perfect, zise Forrest puțin uimit. Și care este plângerea?

— S-a încercat să fiu șantajat și, din principiu, sunt contra șantajului. Nu m-am gândit să vii aici și să vă văd în persoană numai pentru că am fost ales ca victimă. După afacerea aceea cu Shifter Clark, am socotit că există un oarecare risc pentru mine. Dar socot, domnule inspector, că vă veți ocupa numaidecât de această afacere. Vorbesc ca un fiu al cărui tată plătește impozite grele și care a auzit, totdeauna, spunându-se că Scotland Yardul este una din instituțiile cele mai admirabile și cele mai energice.

— Puteți conta pe mine, zise detectivul.

Nu știa prea bine dacă tânărul își bătea joc de el sau

dacă acest ton de persiflare îi era obișnuit.

— Cine a încercat să vă șantajeze?

— Un individ numit Newton-Smith. Cred că-l cunoașteți.

— Foarte bine.

— Atunci de ce nu se găsește încă în lanțuri.

— Sunt diferite motive, replică Forrest și cel mai important este că n-avem încă destule probe împotriva. Poate, însă, le-ați putea suplini dvs.? Povestiți-mi întâmplarea dvs., Domnule Fettisbury.

După ce tânărul termină povestirea lui, detectivul zise:

— Sunt dezolat că vă voi deziluziona, dar mi-e teamă că nu mi-ați adus un număr suficient de informații pentru a proceda la arestarea lui. Dacă Newton-Smith va încerca să-și continue jocul atunci, desigur, lucrurile s-ar schimba.

— Deci, nu puteți face nimic?

— Pentru moment, nu. Dar puteți fi sigur că începând de acum vom supraveghea, îndeaproape, pe dl. Newton-Smith.

— Și acum o altă întrebare, domnule inspector: Credeți, într-adevăr, că aș fi Vulturul Negru?

Ochii albaștrii ai detectivului îl priviră.

— Credeți? insistă tânărul.

— Adevărații șantajști, pentru a reuși, domnule Fettisbury, nu întreprind o acțiune fără să fi dobândit-o certitudine.

Tânărul izbucni în râs.

— Înțeleg, domnule inspector... Sunteți foarte tare.

CAP. XV

SCHIMBARE DE VIAȚA

Lumea era complet schimbată pentru Cynthia și tânăra fată găsi că este foarte greu să se adapteze. Totul era schimbat. Viața îi era foarte diferită.

Ea privise lucrurile în față și se ocupase, mai întâi, să subînchirieze apartamentul ei din Saint, James Court. Avu noroc în aceasta. Soția unui ofițer care se întorcea din India tocmai trecuse pe la agenție, cu o zi mai înainte, pentru a întreba dacă nu era ceva de închiriat.

Ceea ce o făcuse pe Cynthia să sufere mai mult nu fu faptul că trebuia să părăsească acest interior în care fusese atât de fericită în ultimii trei ani ci acela de a se separa de Phillips, camerista ei. Lucru rar, Phillips nu era numai activă și cinstită, ci și devotată - până la adorație - stăpânei ei. Cât era de diferită față de neroadele care-o înconjurau!

— Doresc atât de mult să rămân cu dvs., miss, zisese ea. Mă voi mulțumi cu cât de puțin. Vă asigur ea nu voi lucra pentru nimeni, după ce am fost cu dvs. atâta timp împreună.

— Foarte bine, Phillips, sunt exact cuvintele care speram să le aud de la tine. Dar, într-adevăr, nu-ți pot permite să lucrezi pentru mine, în circumstanțele actuale. Vezi, scumpul meu copil, nu mai am mijlocul să te plătesc. Nu mai am nimic. Toți banii mei, până la o centimă, au dispărut. Nu pot să mai am servitoare, nici pe tine și nici pe alta. Trebui să fac totul singură. Dar îți promit un lucru. Dacă lucrurile se vor aranja (ceea ce din nefericire nu sunt sigură) îți voi face imediat semn.

Și se depărtase pentru a-și ascunde lacrimile.

Când avea de făcut un lucru, luase bunul obicei de a-l pune imediat în execuție. De aceea, după ce-și închinase vechiul ei apartament, luă un autobuz (taxiurile nu mai erau în lista lucrurilor care și le putea permite) și se duse la agenția enormelor clădiri care se construiseră lângă Marble

Arsh. Locul o uimi ca un lucru fantastic și-și aminti că citise că acolo erau nu mai puțin de 1200 de apartamente de diferite mărimi, gata de a fi închiriate.

În această clădire, ea închiria ceea ce găsi mai modest. Pentru două guinee și jumătate pe săptămână închiria o cameră care avea nouă picioare pe douăsprezece și care-i oferea totul, un divan, un birou, un fotoliu un coș, pentru hârtie și etajeră pe care se găsea telefonul. Când revăzu în gând odăile spațioase și atât de bine mobilate din Harley Street, casa în care crescuse, Cynthia avu un surâs amar. Dar își goni repede aceste amintiri. Acum trebuia să-și înceapă noua ei existență și cu noroc spera să iasă din această afacere.

În sfârșit, sosi luni dimineța. Era ziua în care trebuia să se reîntoarcă la birourile lui Edmund Thursby. Sortii erau aruncați și nimeni n-ar fi bănuir că tânăra fată, care trecea cu un aer atât de hotărât ușa de intrare, tremura în sinea ei.

Cynthia avea motive serioase să fie nervoasă. După cele ce i le spusese gazetarul Frost, desigur că ezitase înainte de a accepta postul pe care-l oferise tatăl vechiei ei prietene de clasă, cu atâta generozitate. Dar ezitarea ei nu durase mult timp. Nu putea să uite că alegerea ei era larg influențată de circumstanțele prezente, într-un cuvânt, era mai mult sau mai puțin obligată să accepte.

Evident, ar fi putut să vândă cele câteva bijuterii de aur pe care i le dăduse tatăl ei. Dar îi era imposibil să se despartă de aceste relicve sentimentale. În aceste condițiuni, să se fi lăsat să moară de foame? Nu simțea nici o poftă să moară.

Ce îi spusese gazetarul? O lăsase să înțeleagă că biroul lui Edmund Thursby nu era genul de loc care-i trebuia. Poate nu! În orice caz, era precis că viitorul ei patron n-avea o reputație bună și, deasemenea, se putea să urmărească alt scop cu ea. Îl revedea mereu, în gând, la biroul lui, în momentul când îi făcuse această ofertă. Fusese

atât de respingător încât trebuia să-și spună că această ofertă îi fusese, poate, făcută în condiții nu prea normale și trebuia de aceea să vegheze asupra acțiunilor lui.

Se gândea însă că, după câteva luni în birourile din Broad Street (dacă va fi capabilă să rămână acolo), ar fi căpătat o oarecare rutină a afacerilor. Pentru moment era complet ignorantă și toate cunoștințele ei pentru o carieră comercială consistau în aceea că știa să bată puțin la mașina de scris. Mai târziu, după această primă experiență – ar putea să se ducă la un alt birou. Dar aceste chestiuni, aparțineau încă viitorului.

Fu primită de secretarul particular al lui Edmund Thursby: Walter Leavis, care nu-i fu prea simpatic. Părea prea plin de el, prea vanitos, cu gesturile lui teatrale și cu politeța sa afectată. Era evident că lui Leavis i se povestise istoria intrării ei în Birou și atitudinea lui era. În acelaș timp, lingușitoare și condescendentă. Cynthia găsea intolerabil acest amestec.

Dar amintindu-și de vechiul proverb, ca cerșetorii nu pot alege, își ascunse acest resentiment și ascultase atent ceea ce-i spusese. Secretarul particular îi explica unele dintre funcțiile care ar fi trebuit să le îndeplinească în cursul primei luni.

Financiarul, care veni douăzeci de minute mai târziu, nu se pierdu în cuvinte asupra trecutului, ci se concentra asupra prezentului.

— Bună ziua, miss Holgate. Sper că nu te așteptai să lucrezi aici. Te rog să nu spui nici un cuvânt de mulțumire. Sunt foarte fericit de a putea să-ți fac acest serviciu Desigur – și el o privi – sper că vei merita salariul săptămânal de cinci lire, cu care vei debuta. Cred că nu este necesar să spun că pentru o tânără fără experiența este foarte generos.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, domnule Thursby.

Aceste cuvinte, care simțea că trebuie să le spună, o contrariau. Era prima dificultate din noua ei viață.

— Vei avea deci, cinci lire pe săptămână. În timpul primei luni. După aceea vom mai vorbi. Progresele d-tale la birou vor fi determinate de abilitatea cu care vei sesiza amănuntele lucrărilor care le vei avea de făcut. Cred că dl. Leavis, secretarul meu, te-a pus la curent?

— Da, domnule Thursby.

Această convorbiri; îi părea stranie și nu știa prea bine dacă trebuia să suradă sau să fie încurcată. Bunul simț îi veni însă într-ajutor și-și aminti că nu mai era Cynthia Holgate, care trăia independentă cu un venit de opt sute de lire pe an, ci o Cynthia Holgate care era obligată să-și câștige existența. Era extrem de diferit și înțelese că asta nu trebuia s-o uite niciodată, în timpul lunei care urma să vina.

Cynthia se puse repede în curent și, după o săptămână, se achita toarte bine de misiunea ei. Observase cel puțin, că nu era proastă. Merita însă cele cinci lire pe săptămână? Era o altă întrebare care, poate, ar fi contrariat-o dacă și-ar fi permis să se oprească asupra ei.

Spre sfârșitul primei săptămâni, în momentul în care părasea clădirea să se ducă să mănânce, Walter Leavis spuse:

— Vă duceți să mâncați, miss Holgate?

Trebuia doar să știe, își zicea Cynthia, că părasea biroul pentru un alt motiv.

— Da. Aveți nevoie de mine?

— Oh, scumpa mea, nu.

Și, surâzând, o apucă de brațul drept și o trase prin mulțimea ce umplea holul.

— Atunci sper că vei putea veni cu mine.

Și presiunea asupra brațului ei se accentua.

Tânăra simți că trebuia să pună, pe dată, capăt acestei situații.

— Sunteți extrem, de amabil, domnule Leavis, dar dejunez totdeauna, cu o prietenă la A. B. C., la colțul străzi. Cred că mă veți scuza. Trebuie să mă aștepte acolo.

Ochii lui Walter Leavis străluciră.

— Sunt dezolat, spuse el brusc. N-aș fi crezut că am un adversar atât de redutabil.

Tânăra fată ieși din imobil cu obraji ca para. Remarca făcută de secretar dovedea mai multe. Mai întâii că Leavis era ceea ce presupusese ea din totdeauna: un neghiob. Dar ce reușea să spună? De altfel asta o interesa foarte puțin. Un om de speța lui, care atacă o fată mai mult sau mai puțin lipsită de apărare, spune orice când se înfurie.

În timp ce-și lua masa ei frugală, care se compunea dintr-un sandviș. Un măr și o ceașcă de cafea, Cynthia se surprinse făcând o comparație între omul acesta care o insultase și gazetarul Herald Frost. Unul nu era decât un vierme, celălalt...

Cynthia se opri la timp. În timpul săptămânii care se scursese, în ciuda tuturor preocupărilor ei, tânăra privise de mai multe ori cartea de vizită pe care i-o dăduse reprezentantul lui «Evening Sun», părăsind apartamentul ei din Saint James Court. Știa bine că această carte de vizită îi fusese dată cu un scop bine determinat: dacă, vreodată, va avea nevoie de un prieten n-avea decât a-i scrie sau a-i telefona.

Va îndrăzni s-o facă?

Da!

Își plăti modesta ei masă și ieși în stradă să se plimbe puțin, înainte de a se reîntoarce la birou.

La sfârșitul primei săptămâni de încercare, Thursby veni s-o găsească.

Manierele lui începuseră să se schimbe. Nu mai era patronul brusc, care-l cunoscuse în prima dimineață.

— Bună ziua, Cynthia, îi spuse el. Așează-te un minut, căci doresc să-ți vorbesc. Cum merge cu stenografia?

— Nu știu să stenografiez, domnule Thursby.

— Dar bați la mașină: nu-i așa?

— Cred că v-am spus, domnule Thursby. Când am venit la dvs., că știu foarte puțin să bat la mașina.

— Asta n-are importanță, fu răspunsul lui neașteptat. N-am primit decât complimente asupra d-tale din toate părțile. Ești mulțumită aici?

— Da, sunt foarte mulțumită.

Nu era adevărul pur, căci mai erau două-trei elemente care puteau să-i cauzeze supărări în viitor dar, după toate, lucrul ei era interesant, ea sesiza foarte bine cele mai mici amănunte și în fundul sufletului ei simțea o anume satisfacție.

— Cu atât mai bine! Îmi place ca oamenii să fie mulțumiți în jurul meu.

După o scurtă pauză, în care-și puse țigara într-o scrumieră, Thursby reluă:

— Vrei să cizezi, astă-seară, cu mine, Cynthia? Vom putea vorbi de viitorul d-tale. Unde locuiești acum? Tot în apartamentul din Saint James Court?

— Nu, domnule Thursby. Era prea scump și am trebuit să renunț la el. Am închiriat o cameră mică în Montressoff House, din Marble Arsh.

— N-ai fi trebuit să abandonezi locuința din Saint James Court. Îmi amintesc că Joyce îmi spunea că era foarte confortabilă. Păcat, Cynthia. N-ai fi trebuit să te martirizezi în chipul acesta. N-ai avut nici un motiv, pentru că eu sunt în spatele d-tale.

Tânăra fată nu răspunse nimic, căci nu mai știa ce să gândească. Trebuia să se neliniștească de interesul cu totul particular pe care i-l arăta financiarul? Dar era patronul ei și, probabil, avea dreptul să se ocupe de faptele și gesturile ei.

Cynthia schimbă subiectul.

— La ce oră doriți să vii astă-seară, domnule Thursby?

— Voi trimite mașina să vă ia la orele șapte. Cred că nu-i prea de vreme?

— Oh, nu!

— Acum dă-mi adresa d-tale exactă.

— Apartamentul 187 B, Montessor House, Marble Arsh.

Dar voi fi gata și voi aștepta la intrarea principală.

Thursby o privi.

— Foarte bine. Deci pe diseară! Și simt încântat de cele ce mi s-au spus despre d-ta. Știam că nu mă vei decepționa.

CAP. XVI

CYNTHIA VEGHEAZĂ

Cina aceea la Mount Street nu-i aduse Cynthiei numai satisfacții. Mâncărurile erau excelente ca și singură cupa de șampanie pe care o băuse.

Dar, în timpul cinei, atitudinea Joyce-ei o indispușe. Joyce se schimbuse. Cynthia nu se înșelase când, cu zece zile înainte, îi spusese lui Thursby că fiica lui n-o să mai vrea să aibe de-al face cu o fată săracă ca ea. Atitudinea ei rece și detașată, în timpul cinei, o jenase pe Cynthia atât de mult ca atunci când Joyce își anunța intenția de a-i părăsi pentru a se duce la teatru se simți aproape ușurată.

Cât de crudă era natura umană! Cine și-ar fi putut imagina că această Joyce, care-i arătase o asemenea afecțiune altă-dată, va acționa de această manieră? Încolo n-avea de ce să se simtă prost. Nu iubise niciodată cu adevărat pe Joyce Thursby și nu se legase cu ea decât pentru că o voise aceasta din urmă. Era mulțumită că se terminase așa. Poate Walter Leavis îi vorbise despre ea lui Joyce. Căci după prima ei vizită la Broad Street se întrebuse dacă nu se născuse o idilă între fiica financiarului și secretarul particular, ceea ce ar fi explicat multe lucruri.

— Pari foarte preocupată, Cynthia?

Edmund Thursby îi întrerupse cursul gândurilor.

— Vrei să trecem în birou pentru cafea?

Ea se ridică imediat. Atmosfera era înăbușitoare. Toți servitorii acestei case luxoase păreau să aibe o oroare profundă pentru aerul proaspăt. Ferestrele păreau a fi veșnic închise.

Odată intrați în birou, Thursby își schimbă complet atitudinea.

— Am remarcat că Joyce a avut o atitudine stranie față de d-ta, draga mea. Ce-a apucat-o?

— Asta se explică ușor, răspunse ea. Cynthia Holgate de astăzi este foarte diferită de Cynthia Holgate de ieri. V-am

prezis-o în ziua în care Joyce m-a condus în biroul dvs. Astă-seară a arătat foarte limpede, că n-ar dori să continue relațiile amicale cu mine.

— Este absurd! Și chiar dacă ar fi adevărat, nu este decât un copil și nu contează. Îndrăznesc să spun că numai tatăl ei contează.

Intrarea servitorului, care aducea cafeaua și lichiorurile, întrerupse o clipă convorbirea lor. Dar când rămaseră din nou singuri, financiarul continua:

— Aveam un motiv special cerându-ți să vii astă-seară aici, dragă mea, zise el. Se poate să am nevoie de o altă secretară particulară și, dacă ar fi posibil, aș dori să fii d-ta. Bineînțeles, asta ar aduce o mărire a salariului. O mărire foarte apreciabilă, continuă el privind tânăra fată de o manieră care o jena.

— Sunteți, într-adevăr prea bun, domnule Thursby. Vreau însă să sper că voi merita încrederea dvs.

— Sunt sigur de asta.

Vocea i se făcu mai joasă, de apropiere de ea și se pregătea să-i mângâie brațul gol. Când ușa se deschis și majordomul anunță:

— Sir Samuel Hopwood dorește să vă vadă, domnule.

— Să se ducă la dracu'! exclamă financiarul. Apoi, reculegându-se, adăugă: Să intre, Harcourt.

— Bine, domnule.

Gazetarul bine cunoscut avea o figură de viezure și fu imediat, antipatic Cynthiei. Hainele îi erau de o croială demodată. Purta favoriți și lăsa impresia netă că aparține unei alte generații. Fata înțelese numaidecât că avea multe puncte comune cu Thursby. Poate simțurile ei se ascuțiseră în ultima săptămână, dar ar fi putut jura că acești bărbați erau frați în rele.

— Oh, te rog să mă scuzi, Thursby, nu știam că este cineva la tine.

Hopwood vorbea în fraze întretăiate, mușcându-și continuu buza de jos. Tânăra fată înțelese numaidecât la ce

se gândeа din privirea pe care i-o aruncă.

— Hopwood îți prezint pe miss Holgate. Una din secretarele mele. Miss Holgate – Sir Samuel Hopwood. Sir Samuel este proprietarul ziarului «Evening Sun» și este un personaj influent în Fleet Street.

— Încântat de a vă întâlni, zise Hopwood întinzându-i mâna.

Dacă Cynthia nu s-ar fi așteptat la aceasta, familiaritatea lui Hopwood i-ar fi fost foarte neplăcută. Mâna lui era umedă și fata și-o retrase repede pe a ei.

— Am venit numai pentru a-ți spune unul sau două lucruri, Thursby. Dar dacă vă deranjez...

— Nu vorbi absurdități. Ce servești, cafea, Brandy?

— Nici una nici alta. Dar voi fuma bucuros o țigară.

După ce-și aprinse țigara, gazetarul se trânti în fotoliul sau.

— Lowe, prim-redactorul lui «Sun», a cerut să mă vadă azi după amiază pentru a-mi spune că a venit cineva să reclame cele cinci mii de lire, recompensa pe care ai promis-o în cazul Vulturului Negru, gentlemanul-spărgător, zise el. Desigur, pentru moment nu este încă nimic lămurit, dar am gândit că aș face bine să vin să-ți prepari cecul.

Și spunând aceste vorbe, izbucni în râs.

Cynthia, care-și observa patronul, observă ca devenise țeapăn.

— Este adevărat, Hopwood?

Se auzi o nouă cascadă de râs.

— Este adevărat, ca și toate care se petrec în birourile unui ziar, fu răspunsul lui. Presupun că inocenți ca d-ta nu sunt la curent cu latura criminală a vieții. Totuși pot să ta învâț ceva. Dacă într-o zi, vrei să pui mâna pe un răufăcător nu te adresa poliției, ci contează pe spioni. Într-adevăr, un spion, un fost condamnat, a venit astăzi după-amiaza la «Sun» și i-a zis lui Lowe, prim-redactorul, că a descoperit identitatea Vulturului Negru și că are intenția de a reclama cele cinci mii de lire promise de donatorul anonim. Te

sfătuiesc, de aceea Thursby, să-ți prepari cecul.

Cynthia văzu în lanțuri pe omul cu maniere atât de galante care se aplecase deasupra patului ei la Heathlands și acest gând îi fu odios. Ea se auzi spunând:

— Credeți, Sir Samuel? Credeți că va fi atât de simplu?

Gazetarul își scoase țigara din gură.

— Cum? întrebă el. Ce să cred că va fi atât de simplu?

— Ei bine, ca dl. Thursby să semneze un cec de 5.000 de lire. Ceea ce a spus acest om – după relatările dvs., un fost pușcăriaș – va trebui să și probeze înainte de a primi banii. Nu-i așa?

— Desigur, va trebui s-o probeze, interveni financiarul. Dacă orice ticălos crede că va putea să mă facă să semnez îmi cec de 5000 de lire venind să povestească în Fleet Street o poveste fără început sau sfârșit, asupra Vulturului Negru, se înșeală amarnic.

— Acest om i-a spus lui Lowe că are dovezi suficiente. Cred, de altfel, că a început să-și spună povestea lui înainte de a reclama banii.

— Vrei să spui că s-a mulțumit să facă unele afirmațiuni?

— Fie și așa, dacă vrei... Acum să trecem însă la alte chestii, Thursby, continuă el. Azi dimineață am primit o telegramă de la corespondentul nostru din Madrid, care ne avertizează că notarial care a fugit, George Otterway, a fost arestat de poliția locală, din ordinul Scotland Yardului.

Otterway! Ce raporturi putea să fie între patronul ei și omul care o ruinasă?

Cynthia îl privi pe Thursby și observă că expresia lui devenise dușmănoasă. După toate aparențele, aceasta a doua informație pe care i-o dăduse Hopwood îi era dezagreabilă. De ce?

Și ea începu să reflecteze. Redevenise Cynthia Holgate de altă dată și nu o funcționară obscură în birourile lui Edmund Thursby.

— Otterway? întrebă ea. Dar este notarul care a pus mâna pe toată averea mea. Sunteți în relații cu el, domnule

Thursby?

— Eu..., ei bine..., într-adevăr, da, răspunse el încurcat. Este o stranie coincidență că acest individ ne-a făcut ambilor acelaș rău, continuă financiarul cu un ton mai rapid. Mi-a furat zece mii de lire. Informația d-tale este demnă de încredere, Hopwood?

— Gândesc că da. De când am primit această știre – știind cât de mult te interesezi de această afacere – am telegrafiat corespondentului meu să ne trimeată informații mai ample. Desigur și Scotland Yardul trebuie, deasemenea să ne informeze.

— Da, răspunse Thursby distrat. Mă voi informa la lordul Bradney, inspectorul general, pe care-l cunosc.

— Acum trebuie să plec, zise Sir Samuel Hopwood sculându-se. Trebuie să fiu la Leasing, din Park Lune. La orele nouă și jumătate. Bună seara, miss Holgate.

— La revedere, Sir Samuel.

— La revedere, Thursby.

— Te conduc, adăugă acesta din urmă.

Când cei doi bărbați ieșiră, Cynthia încercă să-și pună puțină ordine în gândurile ei. Era poate numai intuiție, dar în momentul în care văzuse expresia fizionomiei lui Thursby, toate aceste îndoieli se transformaseră într-o certitudine. Presupunerile și bănuielile ei erau confirmate. Ce fel de relații putea să întrețină acest financiar foarte suspect cu acel notar veros? În clipa aceea, în mintea ei se făcu un «plan de luptă». Va veghea, va aștepta și va încerca să descopere dacă Thursby n-avea legătură cu propria ei tragedie.

— Regret că am fost deranjați scumpa mea, zise Thursby reîntorcându-se. Dar cred că încă nu pleci?

— Eu cred că da, domnule Thursby, în afară de cazul când ați dori în mod special să rămân, dacă aveți a-mi spune ceva. Găsesc că munca de birou este obositoare și am luat obiceiul să mă culc devreme.

Thursby părea încă absorbit și poate că acesta fu motivul

pentru care nu făcu obiecții.

— Înțeleg. Du-te de-ți odihnește frumusețea. Te voi vedea mâine dimineață la birou.

Cele câteva minute pe care le mai petrecuse Cynthia în Momit Street, Thursby fu excesiv de corect. Totuși impresia fetei rămânea aceeași: acolo era un mister și ea era decisă să-l descopere.

Abia ajunse acasă și dădu un telefon.

— Ești d-ta, domnule Wyatt, aici este Cynthia Holgate. Aș putea să te văd... Nu, astă seară este prea târziu dar, dacă vrei, mâine după amiază. Nu mă duc la birou, căci este sâmbătă... Oh, nu știai că lucrez? Da sunt în biroul d-lui Thursby, din Broad Street și învăț să devin o adevărată femeie de afaceri!... La orele două și jumătate... Da, pot să mă aranjez foarte bine. Vrei să vii aici, în apartamentul 187 B. Montessor House, Oxford Street? Sunt noile clădiri lângă Marble Arsh. Mulțumesc mult. La revedere.

Moralul lui Wyatt era mai prost ca oricând. Era ca un om care se bătea disperat, de o săptămână, împotriva unei frici mereu crescânde și care era pe punctul de a pierde bătaia.

Îi întinse Cynthiei o mână nervoasă și drept răspuns la întrebarea care i-o puse fata îi zise că cerceta mereu încercând să lămurească situația.

— Mi s-a întâmplat un lucru straniu, miss Holgate, zise el jucându-se cu pălăria care mai o ținea în mână, atât de straniu încât nu mai știu ce să fac.

— Povestește-mi-l mie, domnule Wyatt. Poate voi putea să te ajut.

— Da... poate... Azi dimineață, miss Holgate, am primit o comunicare telefonică, un mesaj foarte misterios, în scopul de a nu mai vorbi despre afacerile d-lui Otterway, dacă n-aș vrea să am neplăceri.

— Neplăceri?

— Da, acesta este cuvântul de care s-a servit interlocutorul meu. Vocea îmi era complet străină și n-am

recunoscut-o. Aș fi făcut, poate, mai bine să mă fi dus la poliție, căci, desigur, Scotland Yardul trebuie să se ocupe de dispariția d-lui Otterway.

— Da. Ieri seară am aflat că poliția din Madrid a arestat, la cererea Scotland Yardului, un om care trebuie, să fie dl. Otterway.

— Unde ați aflat asta?

— La dl. Edmund Thursby, din gura lui Sir Samuel Hopwood, proprietarul lui «Evening Sun».

— Totul este foarte misterios. Nu pot înțelege cum a putut să se conducă în felul acesta dl. Otterway, care era un notar de prim ordin și om integru. Sunt convins, adăugă el coborând vocea, că a fost forțat să acționeze în felul acesta.

— Forțat? De cine?

— N-ar trebui să vorbesc, miss Holgate, spuse el parcurgând cu ochii mica odaie, mai ales după mesajul misterios primit azi dimineată.

— Poți însă să-mi spui un lucru, domnule Wyatt și crede-mă că un am un motiv foarte serios ca să te întreb.

— Vă voi spune tot ceea ce-mi va fi posibil, miss Holgate.

— Știi dacă dl. Thursby a avut relații de afaceri cu dl. Otterway?

— O ignoram până în ziua când am găsit o anumită hârtie în casa de bani personală a d-lui Otterway.

Cynthia se simțea cu totul excitată. Trebuia să fie aceeași gen de emoție se gândea ea, ca acela al unui detectiv care descoperă o urmă.

— Poți să-mi spui despre ce este vorba, domnule Wyatt?

— Am adus-o aici, miss Holgate. N-am vrut s-o las la birou, pentru cazul când poliția ar face o anchetă. Cred că este datoria mea s-o duc la Scotland Yard.

Bătrânul funcționar scoase din buzunarul hainei lui o foaie de hârtie, bătută la mașină. Citind-o Cynthia își schimbă culoarea.

— Mulțumesc, domnule Wyatt. Și cum asta mă privește

ora intenția s-o păstrez. Pot s-o fac?

— Nu știu ce să vă spun, miss Holgate... Toată responsabilitatea cade asupra mea și...

— Iau responsabilitatea asupra mea, domnule Wyatt. Nu te mai chinui, zise ea.

CAP. XVII

FROST DEVINE REPORTER CRIMINAL

Cynthia surâse aceluia care tocmai intrase.

— Cum ați făcut de m-ați găsit? Întrebă ea.

Gerard Frost dădu la o parte scaunul pe care i-l întinse și se duse, ezitând, spre divan.

— Dacă nu vedeți nici un inconvenient în aceasta, ma voi așeza aici. Voi avea mai mult loc pentru piciorul meu... un accident în munți, acum câțiva ani... Și acum, spuneți-mi, miss Holgate: cum merge treaba. Vă întreb aceasta pentru că și eu mi-am schimbat situația.

— Cum? Cât este de amuzant!

Cynthia nu știa ce avea acest om, dar îi inspira încredere. Simțea că, dacă ar fi vrut, nu i-ar fi fost greu s-o facă să vorbească. Este adevărat că era gazetar și meseria lui era de a lua interviuri.

— Da. Dar afacerile mele personale mai pot aștepta. Ceea ce vreau să vă întreb este teribil de indiscret, dar cum ați regulat chestiunea cu Thursby? Deci n-ați ascultat de sfaturile mele.

— Da, da, dar cei săraci n-au dreptul să aleagă. Vreți să știți cum m-am descurcat până acum? Spre marea mea surpriză, foarte bine.

— De ce spre marea dvs. surpriză?

— Este ușor de înțeles, zise ea surâzând. Când am ajuns în City, acum o săptămână, eram complet novice. Acum, într-adevăr, încep să mă pricep la acțiuni și rente.

— Thursby este satisfăcut?

— Cred că da. Nu știu ce a vrut să-mi spună prin asta, dar - ieri seară - cinând la el, în Mount Street, a spus ca va lua o altă secretară particulară.

— Hm!

— De ce acest «hm»?

— Este unul din proastele mele obiceiuri de a spune mereu «hm». Primul meu redactor mi l-a reproșat și m-a

amenințat chiar că mă dă afară dacă nu mă voi lepăda de el.

— Dar acum ce faci? îl întrerupse ea. Cronica mondenă nu mai este la modă sau ai fost avansat?

— Amândouă. Warriner, reporterul nostru criminal, este în concediu și Lowe, prim-redactorul, care mă urăște ca otrava mi-a dat locul lui. Acum iată ce m-a adus aici: Omul arestat de poliția din Madrid era George Otterway. Și sa sinucis în închisoare, cu cianură de potasiu. Am preferat să vin să-ți spun singur aceasta, înainte s-o afli din «Evening Sun» sau un alt jurnal de seară. Sunt dezolat că-ți aduc știri atât de proaste, adăugă el.

— În momentul de față sunt obișnuită cu ele. Desigur ca ar fi fost altfel, dacă Wyatt – funcționarul principal al d-lui Otterway – m-ar fi lăsat să sper că s-ar putea salva o parte din averea mea.

— După știri proaste, cei mai buni medici prescriu, totdeauna, o mică distracție. Vreau, de aceea, să mai comit o indiscreție de neiertat: miss Holgate, astă-seară aveți vreun program?

— Nimic.

— Atunci vreți să-mi faceți onoarea de a cina cu mine și apoi să mergem la teatru? Se joacă o piesă polițistă și am mare poftă s-o văd, ținând seama de noua mea funcție de reporter criminal. Și pentru că am intrat pe calea confidentelor, pot să vă spun că sper să câștig recompensa de 5000 de lire. Oferită de bogatul dvs. patron persoanei care va făcea să fie arestat Vulturul Negru.

Cynthia începu să râdă. Buna ei dispoziție era contagioasă.

— Mă tem să nu ajungi puțin prea târziu. Pe când mă găseam la dl. Thursby, ieri seară, a venit stăpânul dvs. să-i spună că recompensa a fost reclamată de un fost pușcăriaș.

— Asta nu mă deranjează! Dar să rămână între noi Thursby a declarat că nu va plăti cecul decât atunci când

Vulturul Negru va fi închis. Părerea lui Hopwood este că încearcă să despice firul. Sau ca să vorbim mai pe șleau, Thursby ar vrea să dea înapoi. Și n-ar fi pentru prima oară.

— De unde o știți?

— Când am avut plăcerea să vă văd, prima oară, cred să v-am spus că în redacția unui ziar parvin numeroase informații. Iată răspunsul meu... Dar să nu ne mai gândim la subiecte atât de neplăcute ca Thursby. Mai cinând să ne bucurăm la perspectiva că vom merge să ne găsim cu femei frumoase și bărbați eleganți la Savoy. Nu sunt prea cutezător? Întrebă el.

— Cred că nu. Mai curând aș gândi că ești foarte bun. Voi fi foarte bucuroasă să cinez cu d-ta, domnule Frost.

— Mulțumesc, miss Holgate. Vă convine ora șapte?

— Admirabil.

— Atunci voi veni să vă iau în cel mai bun taxi pe care-l voi găsi.

Dineul fu foarte reușit. Altă-dată, Cynthia se bucurase de societatea multor bărbați interesați, dar niciodată nu petrecuse momente atât de plăcute ca în seara aceea la Savoy. Apoi piesa, care purta titlul misterios de «Se lasă noaptea», o pasionă până la sfârșit. Era un studiu psihologic asupra crimei, dar partea tragică a piesei era întretăiată de scene comice și Cynthia se amuză mult.

Gerald Frost vorbi puțin. Poate se concentra asupra piesei. Poate...

— Vreți să vedeți pe Vulturul Negru? murmură el.

Cynthia îl privi cu stupefacție.

— Vulturul Negru? repetă ea, gâfâind. Nu se poate să fie aici.

Și apoi dându-și seama că vorbele ei ar putea pară stranii adăugă:

— De ce îmi faceți asemenea emoții?

— De ce emoții? replică el. Sunt dezolat. Voiam numai să vă arăt omul pe care rivalul meu, fostul pușcăriaș, crede a

fi gentlemanul-spărgător. Iată-l.

Și îi arată un bărbat înalt, bine, robust, cu ținuta elegantă.

— Pe acesta îl cunosc, care mai curând mi-a fost prezentat. Este Basil Fettisbury. Dar e absurd. Omul acesta nu poate fi Vulturul Negru! zise ea.

— De unde o știi?

— Desigur că nu o știu, dar este absolut ridicol.

— Asta zice toată lumea. Imaginați-vă pe fiul unui ministru ocupându-se să spargă casele! În sfârșit, vedeți că am încredere în dvs. și că nu vă ascund nimic din domeniul crimei.

Ea nu răspunse. După zece minute, cum Cynthia nu mai spunea nici un cuvânt, el o tachina asupra acestei tăceri.

În timpul supeului și unul și celălalt încercară să se cunoască, ceea ce se poate întâmpla numai între persoane care au puncte comune. Cynthia, prin numeroasele ei întrebări, întrevăzu ce era meseria de gazetar: pasionantă, dar dificilă și foarte obositoare. Gerald Frost, la rândul lui, își repeta la fiecare clipă că nu mai întâlnise o fată atât de încântătoare. Numai că lucrurile erau cam diferite. Pentru că un băiat ca el nu se putea însura niciodată și pentru că n-avea nici măcar o șansă la zece mii, ca o tânără ca Cynthia Holgate să-i acorde măcar o atenție, dar mi-te să-l ia de bărbat.

Vorbiră de multe lucruri și mai ales de munca ei la birou. Cynthia îi făcu obsesiunii foarte juste și foarte amuzante asupra oamenilor cu care avea contact cotidian, îi vorbi de copilăria ei în Harley Street și de actuala-i existență la Londra.

Abia când însoțitorul ei o lăasă în fața lui Montessor House își dădu seama cât de repede trecuse această seară.

— Vă mulțumesc pentru orele încântătoare care le-am petrecut cu d-ta, zise ea și Gerald își dădu seama că o gândea în serios.

Îi strânse mâna, o privi în ochi, își scoase pălăria și se

urcă în mașina cu care veniseră.

Cynthia privi cu oarecare dezamăgire mașina, care dispăru la colțul străzi. Sperase că se va urca în apartamentul ei pentru a fuma o ultimă țigară.

Dar acum era prea târziu. Oare îl va revedea? Spera că da.

CAP. XVIII

AVERTISMENTUL VULTURULUI NEGRU

Edmund Thursby era furios – și ca cea mai mare parte din oamenii de genul său, când se mânia devenea, bătăran.

Îl expediase pe Walter Leavis cu cinci minute mai înainte, căci ținea ca secretara lui particular să nu remarce în ce măsură îl contraria această scrisoare blestemată. Dar nu se îndoia că Leavis se va duce să flecărească (toți flecăreau!). Poate în momentul acela tot personalul său trebuia să se întrebe ce zguduise atât pe «Turturica».

Cu șase săptămâni mai înainte un funcționar îi spusese că toată lumea îl chema pe această poreclă grotească.

În dimineața aceasta primise o corespondentă importantă și scrisoarea care-l adusese în aceasta stare de iritație nu se distingea de celelalte. Plicul era bătut la mașină și Leavis îl deschisese fără să știe despre ce era vorba. Nu conținea decât o foaie scrisă la mașină, fără antet. Și citind-o secretarul își schimbase culoarea.

— Ce ai Leavis? Îl întrebă Thursby.

— Nimic, domnule, numai că această scrisoare..

— Ce scrie acolo? Dă-mi-o mie!

— Tocmai, voiam să vi-o dau. Este... este... strict personală.

«Strict, personal» era termenul care se potrivea de minune rândurilor următoare:

«Dragă domnule Thursby.

Va scria pentru a vă da un avertisment. Aveți în personalul dvs. o tânără fata încântătoare, pe care o cheamă Cynthia Holgate. Respectați-o așa cum trebuie respectată și totul va merge bine. Renunțați să întrebuințați una din tacticele de care v-ați servit pentru alte fete tinere din biroul dvs.

sau voi acționa în consecință.

Într-altă ordine de idei am aflat că erați în relații foarte strânse de afaceri cu răposatul George Otterway, notarul care a fugit și care a socotit că este mai bine să se sinucidă, în celula lui din Madrid».

«VULTURUL NEGRU»

P. S. – M-am distrat bine citind anunțul că ați promis suma de 5000 de lire pentru arestarea mea. Mă voi duce să reclam chiar eu.

După ce recitise scrisoarea de trei ori, Thursby ajunsese la această concluzie inevitabilă: Cynthia Holgate nu era altceva decât o spioană a Vulturului Negru. Părea fantastic, dar nu acestea erau faptele? Vulturul Negru era, fără nici o umbră de îndoială, un om din lumea bună. Poate că ei și cu tânăra fată se întâlneau adesea înainte ca ea să-și fi pierdut averea... Poate se mai întâlneau și acum... În orice caz, cum ar fi putut fi Vulturul Negru la curent cu asociația lui Otterway dacă nu i-ar fi spus-o fata? Observase că ea îl privise cu un aer special în seara când cinase cu el. Hopwood fusese un prost și un imprudent de a povesti cele care le știa în fața unei terțe persoane.

Acum nu-i mai rămăsese de făcut nimic altceva decât de a o interoga pe tânăra fată. Și cu cât se gândea mai mult cu atât era mai hotărât asupra acestui punct.

Sună.

— Trimiteți-mi-o imediat pe miss Holgate, zise el.

Când tânăra fată intră în biroul lui Thursby i se păru că inima i se va opri să mai bată. O dorea și suspina după ea, ca un om însetat. În viața lui avusese multe femei și aproape totdeauna, după ce-și satisfăcuse pasiunea, se purtase urât eu ele. Dar această fată – își spunea în sinea lui era altfel, cu totul altfel. Și faptul că putea fi, că era o

spioană – îi acceptase, probabil, oferta numai pentru a i se vârî în afaceri, nu făcea decât să-i intensifice dorințele.

Văzând-o își trecu limba peste buzele lui cărnose zise:

— Bună ziua, Cynthia.

— Bună ziua, domnule Thursby.

Cynthia se strădui să-și ascundă sentimentul de dezgust pe care-l simțea.

— Te rog să-te așezi și să citești asta, îi spuse el înfingându-i scrisoarea.

Fata se așeză pe scaunul care-i fusese destinat și citi cele câteva linii bătute la mașină, pe foaia de hârtie care i-o trecuse ei cu o mână tremurătoare.

— Ei, ce zici? o întrebă el după ce terminase de citit.

Înțelegând că o bănuia, Cynthia îi răspunse repede.

— Nu sunt în curent cu nimic. Și acest om, oricine ar putea fi el, nu v-a trimis această scrisoare cu asentimentul meu.

— Îmi juri că nu ști cine este Vulturul Negru?

— Desigur, o jur.

— Jură-mi, Cynthia, că tu n-ai cunoscut conținutul acestei scrisori.

— Sunt gata să vi-o jur, domnule Thursby, deși este absolut inutil să-mi puneți asemenea întrebări.

Thursby izbi în masa din fața lui.

— Îți pun aceste întrebări pentru că ști că am mai avut de-a face cu acest bandit. Erai la Heathlands în noaptea când a furat colierul lady-ei Sybil Tremayne.

— Da.

— Atunci ai trebui să ai puțină răbdare și să încerci să mă înțelegi.

— Da.

— Dacă acest ticălos crede că mă va intimida, că ma va putea șantaja, se înșeală amar. Pentru a-i dovedi cât caz fac de amenințările lui îți cer să mergi să cinezi cu mine, astă-seară, la Berkeley. Apoi ne vom duce la teatru și ne vom termina seara supând la Savoy. În plus, mai am a-ți

face o propunere dar n-am să ți-o spun acum.

Cynthia ezită un moment.

— Ți-e teamă? Întrebă el.

— Teamă? Oh, nu, domnule Thursby.

Într-adevăr nu-i era frică. Un detectiv, din momentul în care găsește o urmă, se oprește în drumul său? Era convinsă, din ce în ce mai mult că Thursby era cauza ruinei și sinuciderii lui George Otterway. Acum era decisă să descopere «întunecoasele secrete» ale afacerilor lui Thursby la care făcuse aluzie Frost, în seara precedentă. Între altele, avea hârtia pe care i-o dăduse Wyatt... Nu era aceasta un punct de plecare?

«Savoy Grill» era plin, ca de obicei.

Oameni foarte cunoscuți îi salutau și-i priveau atent. Cynthia observă însă că dacă unii îl flatau pe patronul ei alții, dimpotrivă, îi întorceau spatele.

Își dăduse seama imediat că această plăcere o va costa scump. În timpul cinei și în antracte, Thursby încercase s-o sondeze și ea trebuise să facă mari eforturi pentru a-l împiedeca de a-i apuca mâna. Acum, dacă ar judeca după privirile care i se aruncau din toate părțile, rolul de detectiv amator avea inconveniente. Se bucura însă la gândul că-i expediasc, în grabă, un bilețel de explicații lui Gerald Frost, conceput astfel:

«Dragă domnule Frost,

Dacă mă veți vedea cu dl. Thursby – bogatul meu patron – fie la Berkeley, fie la teatrul Saint James, fie la Savoy Grill – vă rog să credeți că sunt acolo pentru afaceri și nu pentru propria mea plăcere.

A d-voastră
CYNTHIA HOLGATE»

Mulțumită cerului avu un scurt răgaz. Un băiat veni să-i spună lui Thursby că era chemat la telefon.

— Scuză-mă, te rog, draga mea, îi zise el.

Cynthia se strădui să suradă. Ziua aceasta fusese încărcată și plină de emoții. Se deșteptase cu amintirile serei precedente, puternic imprimată în mintea ei. Preparându-și ceaiul își revăzu, în gând, tovarășul. Oare toți gazetarii îi semănau? Această veselie, acest umor care o făcuse să râdă atât în seara precedentă, erau caracteristicile profesiei lui? În orice caz – și ea o mărturisea cu sinceritate – dorea mult să-l revadă. Era atât de diferit de ceilalți. Își amintea conturul ferm al buzelor lui, care se contractau ștângărește când spunea vreo vorbă de spirit.

Cât de stranie era viața! Fusese suficient un scurt interval de timp pentru ca ea să se simtă atrasă de doi bărbați diferiți. Femeile – chiar cele mai respectabile se revoltă, totdeauna, contra convenționalismului. Cynthia se înfiora de fiecare dată când se gândea la episodul cu Vulturul Negru, atunci când în ochii lumii ar fi trebuit să se simtă plină de confuzie. Și Gerald Frost? N-avea nici un motiv ca să nu iasă în tovărășia lui, dar oamenii bine informați i-ar fi spus că nu trebuia să se gândească atât la el. Dar de când își pierduse averea. Viața ei își schimbase aspectul. Ea renega pe această zeița care se numea; «Convenționalism».

Frost, cunoștea identitatea Vulturului Negru?

Poate voise numai să glumească?!

Poate știa, într-adevăr, ceva?!

Pe de altă parte, de ce s-ar ocupa Vulturul Negru de ea? Era foarte flatant, dar nu-și putea închipui motivul. De ce se făcuse cavalerul ei? Desigur îl întâlnise – sau mai curând o întâlnise el – într-o noapte, la Heathlands. Dar nu putea înțelege de ce se preocupa de soarta ei, atunci când existau atâția oameni demni de a-i atrage atenția? Poate

numai pentru faptul că Vulturul Negru voia să se servească de ea pentru al lavi pe Thursby. Nimeni nu i-ar fi putut reproșa Cynthiei că este vanitoasă.

Se mai găsea încă în mijlocul gândurilor ei când se reîntoarce Thursby. Părea foarte bine dispus și își manifestă zgomotos această dispoziție.

El se scuză:

— Sunt teribil de dezolat, draga mea, pentru faptul de a te fi abandonat atâta vreme. Afacerile merg foarte bine, Cynthia și vreau să te împărtășești din averea mea. Acum vreau să văd dacă ceea ce îți voi spune te va face să râzi.

Fata îl privi cu un aer întrebător.

— Nu voi râde, domnule Thursby.

— Atunci îți voi spune: vreau să merg la un prezicător.

— La ora asta din noapte?

— Da, Krijinowsky își primește clienții săi cei mai buni noaptea. Ziua, biroul lui de consultații este deschis numai oamenilor cărora nu le poate consacra decât zece minute. A promis că-mi va da jumătate de oră. Ar fi o experiență foarte amuzantă, Cynthia. Vrei să mergi?

— Da, nici nu cer ceva mai bun.

Hotărârea pe care o luase de a vedea limpede în jurul lui Thursby o determinase să răspundă în felul acesta. Și acum era prea târziu să mai dea înapoi.

În apartamentul din Clarges Street. Georges Nottley - cu seriozitatea lui obișnuită - răspundea la telefon:

— Regret, domnule Lowe, dar dl. Frost nu este acasă. A ieșit de câțiva vreme... Cred că avea treabă... Da. Îi voi transmite comunicarea dvs. de îndată ce se va reîntoarce.

Și repunând receptorul, fostul funcționar de notar izbucni într-un râs neașteptat.

CAP. XIX

PE MARGINEA PRĂPASTIEI

Thursby făcu prezentările:

— Dl. Krijinowsky... una din prietenele mele, miss Cynthia Holgate.

Bărbatul înalt care, în această lumină difuză, impunea, îi sărută mana.

— Este o mare onoare pentru mine, miss Holgate, zise el cu un puternic accent străin.

Câteva minute mai târziu, Thursby și cu ghicitorul se retraseră, scuzându-se și ea rămase singură.

Minutele se scurgeau încet și ea se întrebă cum putuse să fie atât de nebună încât să accepte să-l însoțească pe Thursby. Dacă acesta din urmă ar fi vrut numai să i se prezică ar fi venit singur.

Cynthia privi în jurul ei. Pereții erau acoperiți, în întregime, cu draperii negre. Aceste draperii o impresionau. I se părea că este spionată de dușmani invizibili și trebui să facă un efort puternic pentru a nu da curs imaginației ei.

Era decisă să părăsească această odaie și să caute să iasă din casă. În momentul când se sculă de pe scaun, intrară financiarul și Krijinowsky.

Thursby strălucea. Fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Viitorul este minunat, Cynthia! Prietenul nostru mi-a prezis lucruri extraordinare. Acum vei avea și d-ta parte de preziceri. Nu-i așa, Krijinowsky?

— Într-adevăr, miss Holgate, cristalul mi-a arătat că destinul dvs. este legat de acela al d-lui Thursby, zise prezicătorul cu un aer mios.

Cynthia avea nervii atât de încordați încât fără să vrea izbucni într-un râs isteric. Era prea absurd! Thursby îl cumpărase pe acest om?

Krijinowsky reluă:

— O persoană ca dvs., atât de frumoasă, atât de

încrezătoare în viață și atât de stăpână pe destinele ei nu poate avea frică de a-și afla viitorul.

Era o provocare. În oricare alte circumstanțe, ea l-ar fi privit pe acest om în față și i-ar fi spus, cu sânge rece, ceea ce gândea despre el. Dar tensiunea spiritului ei, vederea lui Thursby care o privea cu aviditate, îi dădură o temeritate nebună.

— Nu mi-e teamă de nimic. Unde este cristalul dvs.

— Veniți pe aici, Miss Holgate, spuse Krijinowsky, dând la o parte una din draperiile care acoperea o ușă.

Cynthia ezită puțin, dar era absolut decisă să ridice această provocare, oricât de imprudentă ar fost.

Nu știa ce va găsi la cealaltă parte a ușii și în fundul sufletului ei îi era frică.

— Cât timp va dura ședința? întrebă ea.

— Oh, nu mai mult de zece minute. Dl. Thursby ne va aștepta aici.

«Magicianul» deschise ușa și se dădu la o parte, pentru a o lăsa să treacă.

Cynthia traversă, mai întâi, o anticameră mică, în fundul căreia se găsea o altă ușă. A treia odaie în care intra era plină de un parfum straniu și mai întunecoasă decât prima. Fata se întoarse spre călăuza ei.

— De ce nu aprindeți lumina? zise ea brusc.

— Pentru că lumina var împiedica să intrați în corespondență cu infinitul, îi răspunse prezicătorul cu o voce mângâietoare. Vă rog să vă așezați aici, miss Holgate.

Și îi arătă un scaun, care se găsea în fața unei mese mici. Pe această masă văzu un cristal mare, care părea scăldat într-un val de lumină albă.

— Vă rog, domnișoară Holgate.

Și el îi arătă, din nou, scaunul.

Înainte de a se supune, parcursese cu ochii odaia. Era acoperită cu aceleași perdele negre ca și camera pe care o părăsise.

— Se pare că vă place această «atmosferă», remarcă ea,

dar personal o găsesc sufocantă. Nu puteți deschide o fereastră?

Krijinowsky se apropia de ea. O domina cu statura lui înaltă. Ochii lui lucrau.

— Dacă doriți să comunicați cu Infinitul, dacă vreți să pătrundeți secretele viitorului, trebuie să vă abandonați orice voință și să mă lăsați să lucrez. Trebuie să puneți capăt preocupărilor dvs., obișnuite și tuturor impresiilor lumii exterioare, neluptând împotriva vibrațiilor care sunt în această odaie. Poate ca acestea să vi se pară absurde. Dacă judeca după expresia feții, voința dvs. este ostilă. Toate eforturile mele vor fi zadarnice, dacă nu mă veți asculta.

Ar fi putut izbucni în râs. Dar plină de curaj decise să meargă până la capăt și luă loc pe scaun.

— Dar sper că nu va dura mult, spuse ea.

Krijinowsky se aplecă asupra ei.

— Fixați intens cristal! zise el. Și să nu ridicați ochii cu nici un preț. În câteva clipe, sper să pot citi viitorul dvs.

Se îndepărtă în tăcere și veni să se așeze în fața ei, în celălalt capăt al mesei.

Se făcu o tăcere grea și Cynthiei i se păru că viața și moartea erau foarte departe.

— Cristalul, miss Holgate, îi șoptise Krijinowsky cu asprime.

— Îl privesc, îi răspunse ea.

Fu surprinsă de a auzi că vocea lui răsuna ca și cum ar fi venit de departe. Numaidecât după aceea simți o senzație stranie. Chiar voind, nu mai putea să-și ia ochii de la acest glob strălucitor.

Încercă să se ridice, dar își dădu seama că nu mai era stăpână pe creierul și corpul ei. Nu mai putea să se miște, ca și cum ar fi fost paralizată.

În fața ochilor i se întinse o ceață. Nouri groși o înconjură.

Nu-și mai aminti nimic.

CAP. XX

OMUL MASCAT

Se trezi din acest somn straniu pentru a observa că aceasta fantasmagorie mai continua să domnească.

Lângă Krijinowsky se găseau patru bărbați – patru străini – și acela care părea a le fi șef, adresă prezicătorului următoarele cuvinte:

— Îmi vei spune combinația de deschidere a casei de bani.

Cynthia în recapătă cunoștința și observă că acel ce vorbise, ca și tovarășii săi, purta o mască neagră de mătase care-i acoperea în întregime obrazul.

Vulturul Negru! Nu putea fi decât el.

— Ai făcut destul rău la alții, reluă mascatul. E rândul tău acum. Poliția neputând ajunge la nici un rezultat, am decis să mă ocup personal de această afacere... Puțin interesează cum am ajuns până aici. Cei trei servitori ai tăi nu mai suni buni de nimic. Îi vei găsi legați în mansardă și deci nu-ți vor putea veni într-ajutor. Ai fi poate, bucuros să ai știri și despre bogatul tău client. Cred că acesta este numele care convine cel mai bine d-lui Thursby. Mă duc să tratez cu el. În așteptare îți reînnoiesc cererea mea: Dă-mi combinația de deschidere a casei de bani, Krijinowsky.

«Prezicătorul» spumegă de mânie.

— Du-te la dracu'! strigă el.

— Totul își are timpul său! i se răspunse. Dar înainte se a pleca, țin să fiu ascultat... Foarte bine, reluă el văzând că ghicitorul continuă să-l privească, vom fi obligați să întrebuițăm metoda persuasiunii.

Făcu un semn și doi dintre tovarășii săi înaintară. Fiecare îl apucă pe «magician» de un braț și-l forțau să se ridice, de pe scaunul unde se înfundase.

— Știți unde să-l duceți băieți, zise șeful. Vă voi ajunge peste câteva minute. Trebuie, mai întâi să-i prezint scuze d-rei Holgate și s-o duc în loc sigur.

Krijinowsky emise un sunet care era, în acelaș timp, un blestem, un strigăt și o vociferare. Imediat cei doi «temniceri» ai lui îi puseră un căluș în jurul gurii.

— Mă dezgustă, duceți-l de aici, zise Vulturul Negru.

Abia dăduse acest ordin și «trio»-ul acesta trecuse ușa.

— Aduceți-l pe Thursby aici, zise el celui de al treilea mascat. Cred că ai avut multe emoții astă-noapte, miss Holgate și trebuie să mă scuz că v-am mai procurat încă una. Dar nu facem totdeauna ce vrem. Trebuie să vă întrebați cum v-am aflat numele? Ei bine vă voi explica. Dintr-o cauză pe care o voi numi sensul datoriei mele sociale – acest cuvânt vă amuză? – supravegheam pe patronul dvs. Edmund Thursby, de multă vreme. Înțelegeți că un om de profesia mea trebuie să aibe un serviciu de informații la înălțime. Dar amănuntele care mi-au parvenit asupra carierei financiarului nu erau de crezut. Adăugați la aceasta că-mi erați o prietenă și vă veți explica motivul venirii mele aici.

Cynthia nu putea vorbi. Fascinată, privea masca de mătase neagră. În deschizăturile căreia distingea doi ochi malițioși.

— Mă scuz, deci, încă odată, miss Holgate, continuă omul mascat și sper că acum vă simțiți mai bine. Acest bandit trebuie să vă fi hipnotizat, căci atunci când am venit cu prietenii mei erați într-o stare de stupeoare. Puteți să-mi spuneți de ce voia să vă hipnotizeze? Dacă nu, am să încerc să vă explic eu. Motivul este foarte dezgustător, dar sunt sigur că nu ma înșel! Demonul sau mai curând nedemnul dvs. patron nu era destul de satisfăcut de a vă fi furat averea. Prin intermediul notarului dvs. îi trebuia și cinstea dvs. Acest om, de o moralitate foarte joasă, pentru a-și satisface dorința lui, combinase episodul de astă seară. Din fericire am sosit la timp.

Cynthia avea impresia că visează. Tot nu putea să vorbească.

— Mai avea, deasemenea și un alt scop. Se poate să mă

înșel, dar cred că în el încolțise o bănuială absurdă. Își închipuia că întrețineți relații cu mine – Vulturul Negru. Îți timp ce erai în această stare de hipnotism ați fi fost întrebată și ați fi spus adevărul. Totul pare fantastic. Nu-i așa? Dar atâtea lucruri ale vieții moderne sunt fantastice.

Ochii lui continuau să lucească malițios. Vulturul Negru își aplecă capul.

Cynthia își regăsise vocea.

— Oh! exclamă ea.

Dar nu mai putu să adauge nimic. Vulturul Negru îi închise gura cu un sărut.

Fata nu-și revenise încă din surpriza ei. Când intră Thursby, tremurând din toate încheieturile.

Omul mascat îi arăta un scaun.

— Puteți să vă așezați, zise el. Este o întâlnire neașteptată, domnule Thursby și din partea mea mă bucur. Nu sunteți decât un personaj respingător și tocmai asta explicam acestei tinere fete. Am dispus să fiți adus aici pentru a-mi explica de ce n-ați ascultat de instrucțiunile mele. Vă reamintiți că, recent, v-am trimis un avertisment, pentru a vă spune că dacă n-o veți trata pe Miss Holgate cu respectul cuvenit, veți fi pedepsit.

— Eu... eu...

— Inutil să vă bâlbâiți. Cred că am fost destul de clar. Știu că ați promis cinci mii de lire pentru arestarea mea și sper că nu veți plăti niciodată această recompensă. Dar dacă aș fi fost arestat, v-ați fi aranjat de așa fel încât să vă puteți retrace promisiunea. În plus, am aflat – și nu interesează prin cine – că în ultimul timp ați făcut afaceri considerabile. Vă veți așeza, acum, la acest birou (sparge acest cristal, prietene, adăugă el adresându-se tovarășului sau) și semnați-mi un cec de 5000 de lire.

— Șantaj, exclamă Thursby.

— Caritate, îl corectă Vulturul Negru, îmi veți semna un cec plătitibil spitalului Royal Central și eu îl voi pune la poștă..

— N-am carnetul de cecuri la mine.

La un semn, celălalt mascat îl percheziționa repede pe Thursby și-i scoase din buzunar un carnet mic de cecuri.

— Știam că sunteți un mincinos, zise Vulturul Negru. Nu mă faceți să mi mai pierd timpul... Cinci mii de lire pentru spitalul Royal Central.

— Eu... eu..

— Ți-am mai spus o dată că este inutil să vă bâlbâiți.

Un minut mai târziu cecul era semnat.

— Și vă previn, Thursby, că dacă veți încerca să faceți opoziție vă voi face o altă vizita de astă dată la dvs. Și acum, Miss Holgate, cred că este timpul să vă duceți să vă culcați. Vă voi reconduce până la ușă și...

Știrea pe oare Walter Leavis o făcea să circule în birourile din Broad Street, a doua zi dimineața, era că dl. Thursby avusese o criză nervoasă și că nu va veni în City câteva zile.

Simți o plăcere considerabilă s-o informeze pe Cynthia Holgate că casa nu mai avea nevoie de serviciile ei.

— Am încercat să fim răbdători cu dvs., miss Holgate. Dar precis nu sunteți făcută pentru afaceri. La casă vă așteaptă un cec.

— Mulțumesc, domnule Leavis.

Secretarul particular o privi plecând. Nu se aștepta la atâta docilitate.

Fu mai surprins când, cinci minute mai târziu, tânăra fată reveni în birou.

— Vreți să vă însărcinați cu acesta? îl întrebă ea.

Abia după ce ușa fu închisă după ea, Leavis înțelese Ce însemna «acesta». Era cecul Cynthiei Holgate, rupt în mii de bucățele.

CAP. XXI

SCOTLAND YARDUL LA LUCRU

Inspectorul general al poliției metropolitane era bine dispus în dimineața aceea. Detectivul Forrest nu-și amintea de a fi văzut vreodată pe lordul Bradney atât de accesibil.

— Ei bine, Forrest, ce părere ai despre asta? îi zise superiorul lui întinzându-i o scrisoare. Aș fi trebuit să fiu prost dispus dar, din fericire, nu m-am putut opri să nu râd. Imaginează-ți că acest individ îmi propune să se alătureze personalului Scotland Yardului.

Forrest își puse țigara pe masă, în fața lui și citi cele ce urmează:

«Inspectorului general al poliției metropolitane,
Scotland Yard S. W.»

«Domnule, am onoarea, să vă informez că, în aceasta noapte de 13 - remarcați cu ce grijă am ales data - am făcut o vizită, împreună cu trei prieteni ai mei, d-lui Krijinowsky, celebrul șarlatan care locuiește în Broad Street 514. După ce l-am lăsat pe Krijinowsky sub pază bună, am revenit să deschid casa de bani care se găsește în peretele biroului său și am obținut rezultate satisfăcătoare. Vă trimit întregul conținut într-un plic.

Veți recunoaște, sunt sigur de asta, că acest om era un străin foarte indezirabil și că prezența lui în țara noastră era deplorabilă. Veți fi și mai convins după ce veți examina conținutul casei de bani a lui Krijinowsky. Nu voi face nici o obiecție să devin ofițer de Scotland Yard, având însă grijă să-mi aleg cazurile, ca și acum. N-ați vrea, scumpul meu inspector, să-mi oferiți un post în rândurile personalului dvs.?

Am onoarea de a fi, domnule, servitorul dvs.
foarte devotat.

Vulturul Negru»

— Unde este conținutul casei de bani, domnule? întrebă Forrest.

— Pe masa asta. Vulturul Negru a reușit o lovitură de maestru.

Forrest examina timp de 20 de minute hârtiile. În acest timp, inspectorul își fuma liniștit țigara.

— Sunt de părerea dvs., zise pe scurt scoțianul, dar nu ne spune ce-a făcut cu Krijinowsky?

— Ar trebui să te duci să faci un tur pe acolo, Forrest.

În momentul când detectivul se îndreptă spre ușă, lordul Bradney zise:

— Ce se aude cu ancheta asupra Vulturului Negru? Înaintează?

— Cum este de așteptat, domnule inspector, răspunse Forrest enigmatic.

Lordul Bradney începu să râdă.

Forrest știa foarte bine că inspectorul își râdea de el. Pentru un șef al poliției metropolitane, lordul Bradney părea să aibe o slăbiciune specială pentru acest gen de umor. Poate era un rest al tinereții sale tumultuoase în Brigada de gardă. Detectivul nu era prea informat asupra mentalității ofițerilor, dar își imagina că trebuia să le placă glumele reușite.

În orice caz, un lucru era evident: dacă nu voia să servească drept țintă umorului inspectorului, trebuia absolut să pună mâna pe Vulturul Negru. Faptul că comisarul-șef Grayson se lăuda deschis că ar fi arestat de mult pe gentlemanul-spărgător, dacă ar fost lăsat să-și continue ancheta (deși nu erau decât câteva zile de când i se ridicase funcția în favoarea lui Forrest) nu-i pune balsam pe inimă.

Când ajunse la casa din Lower Brook Street, hotărât să nu neglijeze nimic care ar putea să-l ajute la arestarea criminalului, Forrest găsi un șir lung de persoane, care făceau coadă în fața ușii. Erau, desigur, clienții lui Krijinowsky care veneau la ora lor.

Îi trebui câțva timp înainte de a putea schimba câteva cuvinte cu servitorul hindus. Obrazul acestuia din urmă era verde.

— Nu, gemu el într-o englezească perfectă, nu știu de fel unde este stăpânul meu. Nu-i aici și toți acești oameni doresc să-l vadă.

Servitorul începu o poveste lungă, foarte încurcată, ca cineva care a fost deșteptat în primele ore ale dimineții și care observase un om mascat, care stătea în fața lui. Acesta, fără vreun avertisment preliminar, îl cloroformizase și îl legase de mâini și de picioare.

— Asta-i tot ce-ți aduci aminte?

— Da. Când m-am trezit, mă simțeam foarte prost și era zi mare.

— Dar ceilalți servitori?

— Au fost tratați la fel, după câte am auzit. Și acum, domnule, trebuie să mă ocup de clienți.

— Pot să aștepte, îi răspunse brusc Forrest. Aș vrea să vizitez casa.

Lamentându-se hindusul îl conduse prin apartament. Era bogat mobilat pentru un prezicător și în sinea lui Forrest se gândi la enormele sume de bani pe care trebuia să le fi stors Krijinowsky clientelei lui.

Forrest își concentra întreaga atenție asupra odăii în care șarlatanul dădea consultații.

Deodată scoase o exclamare apucând un obiect mic de pe jos.

— Acesta aparține stăpânului dvs.?

— Nu. Nu este al stăpânului meu, răspunse hindusul după o privire rapidă.

Agentul Scotland Yardului își băgă în buzunar obiectul

găsit și continuă examenul acestei stranii odăi.

O jumătate de oră mai târziu, se pregătea sa plece când telefonul care se găsea în hol începu să sune.

— Scuzați-mă, zise hindusul.

Forrest văzu că obrazul servitorului se întuneca, în timp ce asculta.

— Este pentru dvs., domnule, îi spuse el întinzându-i receptorul.

Crezând că la celălalt capăt al firului se găsea inspectorului șef, Forrest, spuse un «Allo» respectos. O cascadă de râs îi răspunse.

— Dvs. sunteți, domnule Forrest? Aici e Vulturul Negru.

— Ce?

— Vulturul Negru. Știți, gentlemanul-spărgător. Desigur că ați auzit vorbindu-se de Vulturul Negru. Dragul meu detectiv, dar ce ați făcut. În ultimele zile? Mi s-a spus, tocmai acum, că ați fost să faceți o anchetă la Krijinowsky. Presupun că doriți să știți unde se găsește acest escroc blestemat. Ei bine, vă voi spune eu... bineînțeles în interesul justiției.

Se auzi o alta cascadă de râs, muzicală, care lui Forrest îi păru un acord discordant.

— Krijinowsky se află acum în Olanda. După cele ce s-au petrecut azi dimineață, m-am dus la Harwich și l-am imbarcat pentru Anvers. Căpitanul este unul dintre prietenii mei și are instrucțiunile lui. Iată ce i-am spus lui Krijinowsky: Atât timp cât vei sta afară din Anglia n-ai a te teme de nimic. Dar dacă vei încerca ca să revii nu mai răspund de consecințe. Oh, dar apropo – vocea își schimbă tonul – sper că inspectorul a fost mulțumit de cele ce i-am trimis. Și pentru că sunteți la fața locului, cred că n-ar fi rău să-l întrebați pe servitorul hindus asupra asociației dintre Krijinowsky și șantajistul Newton-Smith. Încă nu m-am decis dacă voi face o vizită acestui individ. Dar am un proiect în acest sens... Și acum, la revedere, detectiv. Noroc și... trăiască Scoția!

Înainte ca Forrest să fi putut răspunde, comunicația era întreruptă.

Un om născut în Scoția nu poate fi acuzat de lipsă de tenacitate. Detectivul Forrest își urma cu cea mai mare seninătate calea pe care și-o trasase. Nu s-ar putea spune că convorbirea telefonică nu-l contrariase. Dar își zicea: Cu cât își va continua cercetările cu atât se vor îngusta cerul suspectilor și cu cât Vulturul Negru își bătea joc de el, cu atât era mai decis să-l captureze.

Consultând lista clienților pe care o lipise de la hindus ajunse în Park Lane și lua autobuzul pentru a face două sute de yarzi.

Gerald Frost fluieră ușor.

— Ce istorie extraordinară, conchise el. Și dacă Vulturul Negru nu ar fi făcut-o m-aș fi precipitat, imediat la redacție s-o scriu. Asta desigur, cu permisiunea dvs., spusei privind pe tânăra fată pe care venise s-o vadă. Dar cum vă simțiți? Ce experiența teribilă! – vocea i se făcu mai serioasă – Am uitat că apărați pe acest personaj infect.

Cynthia își trecu o mână pe frunte și surâse.

— Observațiile dvs. îmi fac bine, zise ea. Nu vă necăjiți. Este foarte frumos din partea dvs. că ați venit să mă vedeți.

— Ei bine, am simțit că trebuie să vin la dvs. Nu voi uita niciodată ce a vrut să facă Thursby, adăugă el.

— Eu sunt singura de blamat, răspunse ea. Dacă am intrat în oribila aceea de casa din Lower Brook Street era numai pentru ca am vrut-o. Voiam neapărat să știu raporturile care existau între dl. Thursby și bietul dl. Otterway. Să nu credeți că n-am luat în seamă sfaturile dvs. Hotărâi să descopăr cu orice preț, tot ce aș fi putut afla asupra lui. Sunt absolut sigură că poseda o influență asupra lui Otterway și că era responsabil de actele notarului.

— Într-alți termeni, Thursby este acela care v-a furat banii și nu Otterway.

— Da. Asta voiam să spun. Nu mă voi mai întoarce la

serviciul meu.

— Slavă Domnului.

— Azi dimineață, explică ea, am fost dată afară, fără măcar să fi fost prevenită.

— Ceea ce înseamnă, zise Frost abordând direct chestiunea, că veți înfrumuseța cu talentul dvs. o altă meserie. Cel puțin așa cred.

— Da... Trebuie să găsesc altceva de făcut. Am rupt cecul care-mi fusese dat drept salariu pe două săptămâni. Dar nu puteam să accept acești bani după cele întâmplate.

— Nu. Și vă înțeleg. Ei bine. Ce părere aveți să faceți gazetărie?

— Gazetărie?

— Am aflat, azi dimineață, că «The Moon» caută o cronicară mondenă.

— Oh, dar...

— Vă asigur că sunteți foarte capabilă. Nu aveți decât de a coborî la nivelul imbecililor în loc de a face uz de inteligența dvs. și veți reuși.

— Dar ce va trebui să fac?

— Oh! Vă veți duce să vă plimbați în cartierul Bond Street pentru a vă da seama de modă, apoi vă veți duce la «Ambasador» și la alte localuri ca acesta.

Își schimba atitudinea și-și împrumută o voce falsă, pentru a imita femeile care voia să le reprezinte.

— Și acolo, așezată lângă Bebe Benting, îmbrăcată într-o rochie simplă de organdi, pe cine aș fi putut vedea dacă nu pe lady Flaunting! S-a reîntors de la Monforgue, mi-a zis ea și este tot atât de neagră ca abanosul... Lordul Bill Flaunting pescuiește rechini în marile Sudului iar ea va lua un atelier cu Bebe. Se vor ocupa să picteze miniaturi ale tuturor amicelor lor. Totdeauna un asemenea divertisment...

— Opriți-vă, exclamă Cynthia care izbucnise în râs.

— Sunteți într-adevăr la înălțime. Se pune însă acum problema să vă regăsiți mentalitatea unui copil de zece ani,

adăugă Frost cu cinism. Uitați-vă, continua el cu mai multă seriozitate, îl cunosc pe Galtry, de la «The Moon». Mi-a făcut mie o ofertă pe care, poate, o voi accepta. Îmi permiteți să vă recomand lui și să-i spun că cunosc pe cineva care ar corespunde cerințelor postului?

— Sunteți, într-adevăr, prea bun, domnule Frost!

— Pentru ce, «domnule» Frost? Pentru toți prietenii sunt Gerry.

Gropița care i se făcea în obrazul ei drept, când râdea, apăru din nou.

— Dacă ești Gerry, eu sunt Cynthia, îi răspunse ea.

El îi apucă mâna dreaptă.

— Atunci ne-am înțeles, Cynthia.

— Da, Gerry.

Ea îl privi gânditoare.

— Sper, începu el, dar, se opri brusc. Mă duc să telefoniez.

Exact în momentul în care se pregătea să se ducă să ridice receptorul, se auzi răsunând soneria. Rămase lângă tânăra fată și văzu că fizionomia ei căpătă un aer perplex.

— Întrebați-l de ce vrea să mă vadă, zise Cynthia și, punând mâna pe pâlnia receptorului murmură oaspei ei: Este portarul. Zice că vrea să-mi vorbească un detectiv de la Scotland Yard.

— Spune-i să urce, îi spuse gazetarul. Nu trebuie să-ți fie frică. Probabil vrea să-ți vorbească de afacerea din noaptea trecută.

Ea îl aprobă și acordă toată atenția cuvintelor pe care le spunea portarul.

— Spuneți-i domnului Forrest să binevoiască să urce, zise ea.

CAP. XXII

PE CALEA CEA BUNĂ

Câteva minute mai târziu, un om înalt și bine făcut cu ochi albaștri, remarcabil de vii, intră în cameră și se înclina mai întâi în fața Cynthiei și apoi în fața lui Frost.

— Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, miss Holgate, dar afacerea care mă aduce aici este urgentă.

— Și personala? îi întrerupse gazetarul.

— Permiteți-mi să vă recomand, zise repede Cynthia. Iată-l pe dl. Gerald Frost de la «Evening Sun», unul din prietenii mei cei mai buni.

— Încântat de a vă întâlni, domnule Frost zise detectivul Scotland Yardului privindu-l. Pentru că sunteți un prieten ai d-rei Holgate nu trebuie să plecați. Prefer chiar să rămâneți.

Se așeza pe scaunul care-l părăsise când venise detectivul și-și aprinse o țigară.

Detectivul merse drept la țintă.

— Am fost însărcinat cu afacerea din noaptea trecută, miss Holgate și deși regret că trebuie să va provoc noi supărări este necesar să vă cer să-mi dați unele amănunte.

După ce Cynthia își termină povestea. Forrest o întrebă:

— L-ai văzut pe dl. Thursby azi dimineață, miss Holgate?

— Nu.

— Când credeți că-l veți vedea?

— Nu știu. Mi-am pierdut postul. Am fost concediata.

Forrest își încruntă sprâncenele.

— În cazul când n-ați fi în curent, zise Gerald Frost, acest dl. Thursby este cel mai patentat ticălos care a existat vreodată. Deasemenea, ca prieten al lui miss Holgate n-aș fi autorizat-o să se întoarcă în Broad Street, chiar dacă n-ar fi fost concediata.

Aceste cuvinte îi procurară plăcere tinerei fete. Ea îi surâse detectivului.

— Dl. Frost mă recomandă pentru un post de gazetar. Asta va fi mai curând, ciudat, zise ea.

Detectivul se agita pe scaunul lui. Ochii îi mergeau tot de la unul la celălalt.

— Este desigur foarte interesant, miss Holgate, răspunse el. Ați mai făcut gazetărie?

— Miss Holgate n-are nevoie de experiență pentru serviciul pe care-l va ocupa, zise Frost. Nu este nevoie ca ea să aibe o inteligență peste cea normală.

— Tot pentru asta sunteți și dvs. cronicar monden? întrebă detectivul.

— Atins! exclamă tânărul. Dar, chiar așa domnule inspector n-ai nimerit-o prea bine. Acum sunt specialist în crime. Am fost avansat!

— Este, într-adevăr foarte interesant. Și noua dvs. meserie vă place?

— Nu este prea dezagreabila. Numai că găsesc că Scotland Yardul nu este prea comunicativ. Știți că sunt proaspăt în meserie dar cred că biroul dvs. de presă ar putea să ne dea ceva informații.

Detectivul surâse.

— Ați trebui să obțineți o întâlnire cu prietenul dvs. Vulturul Negru, zise el.

Frost ridică mâna protestând cu veselie:

— Prietenul meu, domnule inspector? Aș vrea să-mi fie! Aș putea atunci să fac să apară istorii inedite asupra ultimilor trei ani.

— Și ce i-ai cere?

— De exemplu, ce-l face să acționeze în felul acesta?

— Și recompensa aceea de 5000 de lire pe care o oferă ziarul dvs.?

— Cred că nu o va încasa nimeni, niciodată. Să fie numai între noi, domnule inspector. Vulturul Negru nu se va lăsa niciodată cumpărat cu bani pătați cu sânge. Nu credeți și dvs.

Forrest făcu să se audă un sunet care ar fi putui fi luat drept un râs.

— Fiind ofițer de poliție nu mă pot pronunța, domnule

Frost. Când îl vei fi vârat pe Vulturul Negru la închisoare voi fi bucuros să spun pe fața ce gândesc despre el. Până atunci însă...

— Dar, domnule inspector, în fundul sufletului dvs. îl admirați? exclamă Cynthia.

— Dar dvs.?

— Desigur, ca și toate persoanele romantice.

— Mă tem că la Scotland Yard nu avem prea mult loc pentru romantism, o întrerupse Forrest. Despuiat de partea minunată pe care-l înconjoară oamenii. Vulturul Negru este tot atât de criminal ca nu interesează care hoț. Ne sunteți de părerea mea, domnule Frost? spuse el întorcându-se spre gazetar.

— Vă asigur că nu trebuie să vă pronunțați, domnule inspector, ca să nu fiți concediat... Și, în plus, nu mă faceți să vorbesc cu dvs. chestiuni secrete.

— Dl. Frost, glumește continuu, zise Cynthia. Nu-i acordați atenție, domnule Forest.

— Nu-i acord atenție, fu răspunsul. Și acum, trebuie să plec. Am o groază de treabă, azi-dimineață.

— Ei bine, noroc! îi spune Frost.

— Mulțumesc. Sper ca mă veți scuza că v-am deranjat miss Holgate?

— Desigur. Nu v-ați făcut decât datoria.

— Aș ura ca toată lumea să aibe un spirit atât de larg.

— Oh, Miss Holgate se trage dintr-o familie cu spiritul larg și eu de asemenea, adăugă Frost.

— O știam, zise Forrest. La revedere.

— Ce o fi vrut să spună? întreb Cynthia când rămaseră singuri.

— Nimic, absolut nimic, fu răspunsul lui Frost. Nu sunt reporter criminal de multă vreme dar am învățat destule. Când un polițist vrea să facă impresie vorbește de o manieră enigmatică... Dar să nu mai vorbim despre poliție, continuă el cu voceiune. Este un subiect prea de groază... Dar ce ți s-a întâmplat de ești atât de serioasă?

— Adevărat? Te rog să mă scuzi.
— La ce te gândeai?
— Mă întrebam ce o fi având detectivul în cap. Știi, nu este prost!
— Ce ai vrea să fie? Trebuie, pur și simplu, să se gândească ce o fi având pentru cină.
— Nu ești deci niciodată, serios?
— Dar sunt serios! protestă el. Nu-mi pot imagina nimic mai serios decât cina unui polițist.
— De ce ți-o fi zis că ești un prieten al Vulturului Negru? continuă ea.
— Ah. Trebuie să mărturisesc că aici ai pus mâna pe mine. M-am uitat la Forrest și am observat că acest polițist foarte mijlociu este dotat nu numai cu o mare poftă de mâncare dar are și tendințe de a trimite săgeți prin aer. Și cu cât ele se duc mai departe cu atât este mai mulțumit. Ți-am spus, continuă el, că dacă îmi vei mai vorbi de acest Vultur Negru, voi deveni atât de gelos încât nu știu ce mi-ar veni.. Crezi că acum mă cunoști atât de bine încât să accepți să vii să iei un ceai, la mine, azi după-amiază?
Cynthia nu ezită.
— Voi fi încântată.
— Ești foarte drăguță. Vii la ora 4?
— Care este numărul unde stai?
El i-l spuse și adăugă:
— Servitorul meu, Nottley, a auzit vorbindu-se de d-ta, încât i-am promis că te voi prezenta.
— Sper nu va fi decepționat.
— Una dintre calitățile lui Nottley este că are o părere excelentă asupra gustului meu.
— Pot înțelege asta în două feluri.
— Unul singur este exact, acela care este corect. Deci, la ora 4.

Inspectorul Forrest spusese adevărul când declara, plecând că avea multă treabă în dimineața aceea.

Când ajunse la Mount Street, îl găsisse pe Thursby într-o stare de furie extremă.

— La ce vă gândiți? exclama financiarul de îndată ce vizitatorul fu introdus în cameră. Sunt victima unui ultraj scandalos și-l lăsați în libertate pe acest bandit! A avut chiar impertinența să trimită o dare de seamă ziarelor. Secretarul meu mi-a telefonat din City, pentru a-mi spune că toate gazetele povestesc afacerea din noaptea trecută. Și cine le-a trimis aceste informații? Vulturul Negru!

Thursby insistă asupra numelui.

Forrest n-ar fi vrut să-i spună nimic. Thursby îl dezgusta profund, dar vanitatea îl împinse să-i răspundă:

— Am venit să vă informez, domnule Thursby că avem în indiciu asupra identității acestui om.

— Ați descoperit ceva? Cine este el?

Vizitatorul clătina din cap.

— Nu pot să spun mai mult pentru moment

— Când credeți că va fi arestat acest individ?

Forrest refuză, din nou, să-i răspundă. Observase, de altfel, că vorbise prea mult.

— Nu vă pot da asigurări. Mai avem de făcut multe cercetări.

Thursby se sufoca.

— Mă îmbolnăviți. Vom duce această afacere în fața Parlamentului. Acum vă întoarceți la Yard?

— Imediat, răspunse Forrest, care se stăpâni cu greu să nu se mânieze.

— Atunci, puteți să-i spuneți lordului Bradney că mă duc să fac o depozitie Ministerului de Interne, să se pună capăt incompetenței scandaloase a poliției metropolitane.

— Fiți sigur că-i voi spune, răspunse Forrest.

Odată ajuns la Yard. Forrest se închise în biroul său.

Nu voia să fie deranjat.

Scoase dintr-un sertar un număr oarecare de tăieturi din ziare. Erau articole care priveau faptele și gesturile acelei părți insipide a societății care este numită lumea bună. Și în

timp ce le citea întârziind asupra cuvintelor care erau subliniate cu cerneală roșie, figura scoțianului se luminează de un râs larg.

Închise și deschise pumnul drept și zise cu un aer de triumf:

— Între noi doi, domnule «Vulture Negru»!

CAP. XXIII

CONVOCARE URGENTĂ

Sir Charles Fettisbury ridică ochii de pe scrisoarea care o citea când intră fiul său în odaie.

— Bună ziua, tată, zise Basil. Ce citești acolo? Trebuie să fie vreo declarație de război, judecând după figura d-tale.

Ministrul încruntă ușor sprâncenele.

— Este o scrisoare de șantaj, răspunse el. Și asta mă contrariază mult.

— O scrisoare de șantaj?

Culorile dispărură din obrajii jucătorului internațional.

— Poate asta te privește pe tine Basil. Citește!

Și tatăl său îi întinse scrisoarea.

Basil o luă ca și cum i-ar fi fost frică că-și murdărește mâinile. Remarcă lipsa vreunei adrese în partea de sus a hârtiei, care era scrisă la mașină. Citi:

«Scumpe Sir Charles Fettisbury, inima dvs. ar fi desigur, frântă dacă unicul dvs. fiu, Basil, ar fi trimis la muncă silnică, pentru mai mulți ani. Și inevitabilul se va întâmpla, dacă pun poliția la curent cu activitatea lui nocturnă.

Dacă vreți să renunț să mă duc la Scotland Yard n-aveți decât să înserați notița următoare în coloanele ziarului „Times” – de Vineri: „Accept propunerea dvs., Feltis” Altminteri îmi voi face datoria de bun cetățean și voi comunica autorităților informațiile care le posed».

Această scrisoare grosolană era semnată: «Pro Bono Publico».

Basil repuse scrisoarea pe masă.

— Și ce vrei să faci? întrebă el.

— Situația mea la minister îmi interzice de a face ziarele să vorbească despre mine, copilul meu. Dar am impresia că

isprăvile extraordinare ale acestui gentleman-spărgător, care se numește Vulturul Negru, a trebuit să sucească mințile la mulți oameni. Nu crezi și tu tot așa?

— Fără nici o îndoială.

Sir Charles arată spre scrisoarea care era în fața lui.

— Crezi că ști ce semnificație are?

— Bietul nebun își imaginează că sunt Vulturul Negru, îi spuse fiul său fără ezitare.

Ministrul se afundă în fotoliul său.

— Nu ești Vulturul Negru? întrebă el cu un ton foarte natural.

— Dumnezeuule, Sir! exclama fiul sau. Ai aerul de a vorbi serios. Trebuie să descopăr cine este șantajistul și cu permisiunea d-tale mă voi duce cu această scrisoare la Scotland Yard.

— N-ai să te temi de nimic?

Fiul privi fizionomia fină și aristocrată a tatălui său.

— Absolut nimic.

Câteva ore mai târziu. Basil regăsi pe ceilalți membrii ai organizației «Vulturului Negru», pe care-i convocase în graba. Erau toți acolo, neliniștiți, dar gata să acționeze.

Își primiră șeful cu aplauze. Dacă ar fi avut nevoie de curaj, ultima lovitură a Vulturului Negru, în care șarlatanul Krijinowsky, le servi de stimulent.

Vulturul Negru surâse prietenilor săi.

— Ei bine, copii mei, zise el cu vocea-i calmă și sonoră, camaradul nostru Basil Fettisbury ne-a convocat astăzi, căci are să ne comunice ceva foarte important.

Fiul ministrului se ridică cu voeciuine.

— Domnule șef și camarazi, zise el - și vorbele răsunau în odaie, am simții că trebuia să ne întrunim astă-seară, am terminat eu Krijinowsky, dar acum trebuie să ne ocupăm de Newton-Smith. Acest celebru șantajist pe care-l cunoașteți toți. Într-un fel sau altul a ajuns să creadă că eu sunt Vulturul Negru.

Toți izbucniră în râs.

— Dacă l-ar fi păstrat pentru el acest fapt, n-ar fi avut nici o importanță. Alaltăieri, acest individ mi-a telefonat pentru a-mi fixa o întâlnire în Soho, la restaurantul Rimini, din Fleet Street. M-am dus acolo și a încercat să mă intimideze spunându-mi că știa, din sursă sigură, că eram Vulturul Negru, i-am râs în nas și m-am dus direct la Scotland Yard. Iată-ne ajunși la un punct delicat. L-a Scotland Yard l-am văzut pe detectivul Forrest. Pentru un polițist nu este prea prost. Aventura cu Shifter Clark îi dăduse bănuieli și-și imaginează că sunt Vulturul Negru. I-am pus o întrebare netă, dar s-a mulțumit numai să-mi surâdă. Nu mi-a plăcut acest surâs deloc. Ieri, când m-am întors acasă l-am găsit pe tatăl meu cu o scrisoare de șantaj. M-am întrebat dacă, din întâmplare Forrest n-o fi ghicit adevărul. Azi după amiază avea aerul unui om foarte sigur pe el.

— Ce ți-a spus? Întrebă o voce.

— Oh, m-a salutat și ev i-am zis: «Bună ziua, inspectore». Mi-a răspuns: «Bună ziua, domnule Vultur Negru».

— Poate are simțul umorului?, replică un altul.

— Asta-i foarte puțin probabil, replică Fettisbury. Nu uitați că este scoțian. Acum, prietenii mei, am a vă face o propunere și vă cer s-o luați în considerație și dvs. domnule șef, zise el întorcându-se spre Vulturul Negru. Nu putem ști ce se petrece în creierul detectivului și nu știm în ce măsură ne suspectează Scotland Yardul. Acționăm mai mult sau mai puțin în umbră. Dar pentru a îndepărta orice bănuială asupra șefului nostru vă propun să joc rolul care-mi este atribuit. Ei bine, domnule șef, pretind a vă lua locul. Nu știu dacă Forrest mă va crede, dar asta ar putea deturna bănuielile altora. Și că Forrest bănuiește pe cineva sunt sigur.

Vulturul Negru sări de pe scaunul lui.

— Ce părere aveți despre asta, prietenii mei? exclamă el. Probabil că nu-ți dai seama ce semnifică aceasta, Basil? Și-

și apucă locotenentul de braț. Asta semnifică o arestare, un proces și după aceea, muncă silnică.

— Dar dacă Scotland Yardul are într-adevăr bănuieli?

— Ei bine, să presupunem că are. Trebuie, mai întâi, să găsească dovezi. Nu, nu, Basil apreciez nobleță propuneri tale, dar n-o pot accepta cu nici un preț. Nu-i așa, prieteni?

Toți îl aprobară în cor.

— Dar... exclamă Fettisbury.

— Gândește-te la părul alb al tatălui tău. Gândește-te la tânăra fată pe care n-ai întâlnit-o, dar cu care va trebui să te căsătorești într-o zi. Dar pentru că veni vorba de înșurătoare...

Vulturul Negru nu-și termină fraza, căci privindu-și credincioșii lui acoliți, izbucni într-un râs contagios.

Newton-Smith se trezi tresărind. În timp ce dormea, cineva îi aruncase în obraz o țâșnătură de apă rece.

O voce calmă și amenințătoare îi zise:

— Scoală-te și îmbracă-te!

Newton-Smith înțelese că avea de-a face cu un dușman. Recăpătându-și greu suflul, se așează în pat.

Camera era slab luminată, dar putu distinge un bărbat al cărui obraz era ascuns de o masca de mătase neagra și care era îmbrăcat cu un fel de robă lungă și neagră, care se asemena cu sutana unui preot.

— Sunt Vulturul Negru! Servitorul d-tale! anunță mascatul. Este inutil să strigi. Firul telefonic a fost tăiat și, sub un motiv sau altul, toți locatarii acestei case au fost chemați afară. Suntem singuri și cred că te vei arăta rezonabil, dragul meu șantajist.

— Ce vreți de la mine?

— Ți-am spus. Scoală-te și îmbracă-te. Restul poate să aștepte.

— Nu ești decât un imprudent și un nebun, tinere, răspunse Newton-Smith.

Omul întinse brațul drept în direcția lui. În mână avea un

revolver.

Șantajistul mai ezită. Ce voiau de la el? Unde trebuia să fie dus? Și de ce ar face-o? Temporizând, mai avea poate o șansă foarte mică...

Dar nu mai avu posibilitatea să reflecteze mai mult. Remarcând că victima lui nu se mișcase. Vulturul Negru se duse până la ușă, o deschise și doi oameni, îmbrăcați ca și el, intrară.

— Duceți-l așa cum e, porunci șeful.

Cei doi noii veniți se apropiară de prizonierul lor și îi puseră un tampon pe nas. Drogul trebuia să fi fost puternic, căci Newton-Smith își pierdu imediat cunoștința.

Newton-Smith, trezindu-se, simți că-i era foarte frig. Privind în jurul lui, văzu că era într-un grajd, luminat de două lanterne, pe peretele din dreapta. Auzi pe Vulturul Negru spunându-i:

— Domnule Newton-Smith, pentru că ai fost atât de dibaci să scapi poliției a trebuit să mă amestec eu. Chiar în afară de asociația cu Krijinowsky, nu ești decât un scelerat și un bandit. Nu trăiești decât din crime. Storci bani bieților diavoli pe care-i terorizezi. Cel puțin dacă aceștia ar avea inteligența să se ducă la poliție. Dar să mă întorc la ceea ce mă interesează Am aflat că ai încercat să storci bani lui Sir Charles Fettisbury, ministrul de război, sub pretextul absurd că ai dobândit dovada că fiul lui, Basil, este Vulturul Negru. Este exact?

Prizonierul tremura.

— Mi-o vieți plăti! strigă el.

Vulturul Negrii începu să râdă.

— Ascultați asta, prietenilor Chiar acum, nu se poate lepăda de adevărata lui fire. Mereu acelaș șantajist! Nu, Newton-Smith. Nu o voi plăti, continuă el, am de când lucrez, nu m-a făcut nimeni să plătesc. Și d-ta nu vei face excepție. Am făcut să fii adus aici. Pentru că nu ești decât un individ respingător. Vreau să sfârșești cu aceasta

activitate căci altfel... Înainte de a termina, am aflat că ieri ai fost la dl. Edmund Thursby. Ceea ce i-ai spus nu intră în convorbirea noastră de astăzi. Dar de dl. Thursby mă voi ocupa în felul și la timpul său... Și acum...

CAP. XXIV

REPORTAJ SENZAȚIONAL

Benjamin Lowe, prim-redactorul lui «Evening Sun», era într-o dispoziție masacrantă. Ochii îi ardeau de răutate. În timp ce privea omul pe care-l chemase în biroul său.

— Speram, Frost, că vei arăta oarecare înclinație pentru noua-ți meserie, dar mi se pare că vei reuși tot atât de prost în reportaj criminalist ca și în cronica mondenă.

Reporterul îi răspunse printr-un surâs.

— Am reușit atât de prost în cronica mondenă?

Ochii primului redactor străluciră. Nu era obișnuit ca victimele lui să-i țină piept. Îl suspectase, totdeauna pe Gerald Frost de insubordonanță. Dar acest calm, acest spirit de replică, acest sânge rece erau mai mult decât putea suporta.

— Dacă nu vei descoperi identitatea Vulturului Negru voi fi obligat să te concediez.

Reporterul se trânti pe scaun și-și privi superiorul.

— De ce mă privești în felul acesta? întrebă Lowe. Pe care acest examen îl jena.

— Am auzit adesea această expresie: «Forma cea mai de jos a speciei animale» și privindu-vă, domnule Lowe. Am înțeles ce voia să se spună. Asta-i tot.

— Îmi vei plăti această injurie. Știi cui îi vorbești?

— Da. Și tocmai de aceea am spus-o... Cred că sună telefonul, zise el la momentul când începuse să se audă soneria.

Lowe, care era cărămiziu, luă receptorul.

— Da! exclamă el continuând să-l privească pe Frost. Cine-i acolo? Ce?...

Gerald, care-l observa, văzu că o expresie de neîncredere. Înlocuise mânia pe fizionomia lui.

Dar oricare ar fi fost sentimentele lui, Lowe nu-și pierduse instinctul de gazetar. Luă un bloc și un creion și, continuând să asculte, își notă câteva cuvinte.

— Mulțumesc, zise el în sfârșit. Nu cred nimic din toate acestea, dar oricum vă mulțumesc.

«De ce o fi atât de palid? se întreba Frost. Ce i-a produs această schimbare?»

Lowe își mușcă buza inferioară.

— Era Vulturul Negru! zise el.

— Nu vorbi prostii, exclama reporterul. Cred că nu-ți vei imagina că un criminal cum este gentlemanul-spărgător ar risca să telefoneze redactorului unui ziar? Și chiar dacă ar fi avut această poftă n-ar fi ales pe o nulitate ca Benjamin Lowe de la «Evening Sun».

Celălalt nu se mișcă.

— M-a ales, zise el, pentru că voia să joace o festă unui tânăr oarecare.

Frost răspunse printr-o cascadă de râs.

— Și ai crezut asta? N-ai observat că cineva se râdea de d-ta? Vulturul Negru?

Lowe își consultă notițele pe care le luase pe blocul său.

— Te vei duce, întovărașit de un fotograf, până la un sat numit Pimsall, care este la patru mile de Reigate, în Surrey. La vreo sută de yarzi de biserică, la dreapta, vei găsi un grajd, în mijlocul unui câmp de napi. Cheia este ascunsă sub o piatră mare, plată. Veți deschide ușa și în interiorul grajdului veți găsi un om, cea mai recentă victimă a Vulturului Negru. Îl veți chestiona. Asta este totul... Frost, zise el, în momentul în care reporterul se pregătea să plece cu un surâs incredul, dacă nu-mi vei aduce un articol, vei fi concediat imediat, pe motivul că ai eșuat complet în reportajul criminalist...

Frost aduse un articol și fotografii care ilustrară acest articol. Specialiștii din Fleet Street recunoscuseră că reportajul din «Sun» era mai senzațional decât tot ceea ce se scrisese în celelalte ziare, în anul precedent.

«STUPEFIANTA NERUȘINARE A VULTURULUI NEGRU»

«AVENTURA UNUI LOCUITOR DIN MAYFAIR»

«SUNT UN ȘANTAJIST»

Acestea erau titlurile reportajului următor:

«Vulturul Negru merge din isprava în ispravă, sau din imprudență în imprudență. Nemulțumit de succesele lui ca gentleman-spărgător, s-a făcut răpitor.

Povestea ultimei lui isprăvi este mai extraordinară ca nu importă care ficțiune.

Un locuitor din Mayfair, bine cunoscut, care este întâlnit în toate locurile mondene ale Londrei și-a atras dușmănia celebrului criminal.

În mijlocul nopții, acest personaj celebru a fost trezit și dus inconștient afară din apartamentul său. Când își reveni, se găsi în prezența unui om numai care-i spune, verde, adevărul în fața.

— Sunteți un șantajist și fiind șantajist veți fi tratat ca atare, îi zise mascatul care pretindea a fi Vulturul Negru.

Și începu să scrie cu cerneală de China pe spatele prizonierul ui său:

„Sunt un șantajist”

„Mă numesc Newton-Smith”

El adăugă apoi că dacă-și va relua activitatea sa pedeapsa va fi mai severă și plecă, lăsându-l pe nefericitul dl. Newton Smith îmbrăcat astfel:

- 1) Un chilot de baie.
- 2) Ghetе de golf.
- 3) Ciorapi de mătase (unul alb și unul negru).
- 4) Mănuși.
- 5) O pereche de cătușe.

Dacă un reprezentant al lui „Evening Sun” nu ar fi descoperit-o, victima Vulturului Negru ar fi putut

rămâne multă vreme în grajdul părăsit de la Pimsall Surrey, unde o depusese răpitorul ei.

D. Newton-Smith a refuzat cu energie să fi intervievat, dar „Evening Sun” trebuie să țină seama de interesele lui. A luat, de aceea, chiar și o fotografie a spatelui prizonierului.

Fotografiile care vor fi găsite în acest articol și în pagina a doua confirmă istoria cea mai remarcabilă pe care a publicat-o vreodată un ziar londonez».

CAP. XXV

SOMNOROSUL

Era unul dintre cele mai mari baluri ale Londrei și Cynthiei îi era foarte greu să se fofileze în marile saloane, umplute de lume. După o oră de căutări, se simți obosită și decise să se oprească puțin. Altfel ar fi apucat-o migrena. Acest gând o făcu să suradă – imaginați-vă un cronicar monden care are migrenă.

Vrând să și răcorească puțin fruntea care-i ardea, Cynthia se aplecă pe balconul care dădea direct în Square.

Se credea singură, când auzi la stânga ei un șopotit de voci.

De unde putea veni? N-avea idee! Poate dintr-un salon mic, care dădea pe acest balcon. Îl remarcase, cât câteva minute mai înainte, pe când își făcea turul de inspecție.

Cu toate că prim redactorul lui «Moon» îi spusese că datoria ei profesională o autoriza să asculte la uși, se simți puțin jenată de vocile care parveneau la ea și dădu să plece. Însă exact în momentul când vru să se întoarcă în salon inima i se strânse brusc. Vocea pe care o mai auzise de două ori, în împrejurări dramatice, vorbea pentru a treia oară. Și era vocea Vulturului Negru.

Cynthia își spunea că poate i se păruse, că avea o mie de șanse să se i-i înșelat, totuși rămase să asculte.

Omul, orișicare ar fi fost, răspundea unei întrebări.

El spunea:

— Mă vei regăsi în fumuarul cel mai mic, la ora 1. Între timp, sper, veți putea să-mi dați informațiile care le doresc. Thursby și Horniblou vor veni mai târziu.

Vocea care îi răspundea era nervoasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu făcea imprudențe, domnule șef. Afurisitul acela de polițist, Forrest, este aici astă-seară, sub pretextul de a supraveghea hoții. Cred...

— ... Că este pentru spărgătorii de prima clasă. Polițistul nostru este în căutarea fratelui său pierdut de mult timp:

Vulturul Negru și ar fi crud să se refuze această mică plăcere.

— Dacă v-ar auzi, acum, cineva!

Cynthia auzi un fel de trosnitură, ca și cum omul se sculase de pe un scaun împletit.

— La ora 1, în fumoarul cel mic.

Cynthia fu obligată să se sprijine de balcon, să nu cadă. Era din ce în ce mai convinsă că omul care părăsise odaia era Vulturul Negru. Avea un timbru în voce, care nu putea fi uitat dacă îl auzai o dată. Omul acesta făcuse o asemenea impresie asupra ei încât simțea că nu-l va putea uita niciodată. Și această fascinație – termenul era exact – se datora însuși omului și nu legendei legată de numele și de isprăvile sale. Certitudinea aceasta o paraliza. Ținea în mână ei destinul celebrului spărgător. Nu trebuia să spună decât un singur cuvânt, pentru a fi prins. Dacă Forrest era în casă n-avea decât să-l găsească.

Chestiunea prezenta și o alții latură. Debuta în cariera ei de gazetară. Printr-o loviturii miraculoasă a hazardului. Putea scrie un reportaj senzațional, unic, care ar face o celebră și iar obliga pe Galtry, prim redactorul lui «Moon», să-i dubleze salariul săptămânal. Căci aceasta se întâmplă, cel puțin așa îi spusese Frost, atunci când reporter aducea o veritabilă «exclusivitate». Desigur Gerald putuse să fi glumit. Era atât de greu să știi când vorbea serios.

Dar asta n-avea nici o importanță. Faptul era că putea sa scoată cea mai grozavă poveste care a existat vreodată, ea o simplă școlăriță.

Dar, desigur, nu va face nimic. Dacă ar trăda pe Vulturul Negru nu și-ar ierta-o niciodată tot restul vieții s-ar considera ca o trădătoare. Va încerca, totuși, să descopere identitatea Vulturului Negru...

Inima îi bătea puternic, când apăsă pe clanța ușii de la fumoar, nefăcând mai mult zgomot ca o fantomă.

Mai întâi crezuse că odaia era goală, dar – în dată – zări un om. Într-un fotoliu de piele. Dormea profund.

Cynthia înainta pe vârful picioarelor și-l examina. Era Gerald Frost, De ce venise la bal? Ce căuta în această cameră? Surprinsese aceea? Convorbire ca și ea?

Îi puse mâna pe umăr. Gerald tresări, deschise ochii:

— Gerry, ști să ții un secret, întrebă ea.

Răspunsul fu surprinzător:

— Draga mea, răspunse el luându-i mâinile, voi face ceea ce îmi ceri. Despre ce este vorba?

În câteva cuvinte, ea îi explică de ce venise în micul fumoar.

— Cea mai mare parte din oameni sunt plecați, explică el și cred că voi fi bănuț că supraveghez argintăria. Dar dacă rămân aici este numai pentru a ști cine este Vulturul Negru.

Fata îl privi.

— Este straniu că te găsești aici, Gerry.

El râse scuturându-și capul.

— Nu prea. Și vei înțelege când îți voi spune motivul, încă nu ți-am vorbit despre aceasta, pentru ca era confidențial.

În momentul acela, se deschise ușa și se arătă figura unui bărbat.

— Oh, scuzați-mă, spuse o voce și ușa se închise.

— Ți-am spus, Cynthia. Că ți-am ascuns ceva pentru că era prea confidențial. Dar acum pot să-ți mărturisesc că Vulturul Negru este unul dintre prietenii mei.

— Oh, Gerry!...

— Sper că această revelație nu va face să-mi pierd tot prestigiul de care mă bucur în ochii tăi.

— Nu, desigur că nu. Ceea ce voiam să spun era că ai o adevărată șansă posedând un asemenea om ca prieten.

Frost începu să râdă.

— De aceea, am făcut acel reportaj asupra lui Newton-Smith, ieri dimineață și de aceea mă găsesc aici.

— Aștepți pe Vulturul Negru?

El ezita.

— Da, într-o oarecare măsură. Dar, după cum vezi, am fost teribil de obosit și am adormit. Îți mulțumesc că ai

venit, draga mea.

— Ce-ți va spune Vulturul Negru? Întrebă ea.

— Mă va pune, poate, pe drumul unui reportaj bun.

Cynthia privi pendula de pe cămin.

— Este unu și șapte minute. El este în întârziere, observă ea. Crezi că va admite să stau și eu aici?

— Desigur că da.

Toate acestea erau foarte încurcate pentru ea și simțea ca ideile începeau să-i joace în cap. Lui Gerald Frost i se părea normal să aibe o întâlnire în mijlocul nopții cu un criminal care era prietenul sau.

— Oh, scuzați-mă...

Era cineva care deschisese ușa.

— Nu putem rămâne aici, Gerry, spuse ea.

— De ce nu?

— Vei fi luat drept...

Ea se opri brusc.

— Sau drept niște îndrăgostiți, insinua el râzând. Dacă aș avea curajul Vulturului Negru, Cynthia, ți-aș spune...

Fu rândul lui să se oprească.

Fata se simți cuprinsă de o mare emoție. Dar înainte de a putea răspunde, ușa se deschise pentru a treia oară și intra un om.

Ea îl recunoscuse pe detectivul Forrest, de la Scotland Yard.

Frost fu primul care vorbi.

— Pe cuvântul meu, este bătrânul nostru prieten de la Scotland Yard. Cum îți merge, inspectore?

Forrest nu răspunse imediat.

— Mulțumesc, domnule Frost. Îmi merge foarte bine. Bună seara, miss Holbate, adăugă el.

— Bună seara, domnule inspector, se auzi ea spunând.

— Ce faceți la aceasta serata, întreba Frost.

— Îmi puneam aceiaș întrebare, răspunse Forrest.

— Ce misterios sunteți astă seară, inspectore, exclamă Frost. Venisem aici, să capăt informații pentru ziarul meu și

d-ta nu vrei să-mi spui nimic. Spune-ne ai venit aici cu speranța să-l prinzi pe Vulturul Negru?

Cynthia se simți sufocată. Detectivul își freca, gânditor bărbia.

— Ce vă face să credeți aceasta, domnule Frost?

— Este numai o presupunere de a mea. Cu puțin mai înainte, am surprins convorbirea a doi indivizi. Unul dintre ei zicea: «Detectivul Forrest de la Scotland Yard este prin împrejurimi. L-am văzut în grădina de iarnă. Mă întreb ce caută aici». Celălalt îi răspunse; «Este foarte simplu. Lordul Bradney, inspectorul general, i-a spus că dacă, într-o lună, nu-l prinde pe Vulturul Negru va fi concediat». Este adevărat, inspectare?

— Poate.

Detectivul își scoase pipa din buzunar.

— Venisem aici pentru a fuma liniștit, zise el pentru a-și explica prezența.

— Și eu ca să dorm liniștit.

— Atunci sunteți, aici, în serviciu comandat, domnule Frost.

— Da. Am venit să recoltez ceva noutăți pentru cronica mea de mâine dimineață... Dar vă voi lăsa să fumați pipe. Vino, Cynthia!

Afară, fata îl apucă de brat.

— Nu înțelegi ce se întâmplă? îi șopti ea.

— Nu! Spune-mi-o, îi replică el foarte serios.

— Forrest te consideră drept Vulturul Negru, exclamă ea nervoasă.

— Taci din gură, murmură el și începu să facă atâtea strâmbături încât toate grijile ei se spulberaseră și râse împreună cu el.

Detectivul Forrest, își aprinse gânditor pipa. Trăgea cu urechea și-și încrunta sprâncenele. Cynthia Holgate nu-l văzuse, dar auzise, de pe balcon. Întreaga convorbire care avusese loc în micul salon.

Crezuse că de astă-dată va pune mâna pe omul său, dar

a trebuit să-și înfrâneze nerăbdarea sa văzând pe Cynthia Holgate intrând în fumoar.

Oare tânăra fată făcea parte din banda Vulturului Negru? Venise sa culeagă informații care i-ar fi servit gentlemanului-spărgător? Forrest se gândi și la această posibilitate.

Chiar în după masa aceleași zile, venise la Scotland Yard un om cu câteva comunicări foarte interesante, pe care era dispus să le vândă. După un examen atent al hârtiilor care le aducea, târgul fusese încheiat.

CAP. XXVI

SE FACE LUMINA

Forrest surâse satisfăcut, văzând că ușa biroului se deschide încet. Thursby era cufundat în contemplarea hârtii, lor care se găseau în fața lui. Cu toate că nervii trebuiau să-i fie încordați la maximum, nu dădu nici o atenție la apariția înfricoșătoare care închisese ușa în urma ei și înainta spre el.

Acest bărbat – dacă era un bărbat – purta o îmbrăcăminte curioasă, care semăna cu sutana unui preot. Toată figura îi era ascunsă de o mască de mătase neagră. Avea, deasemenea, mănuși de mătase neagră și în mâna dreaptă ținea un revolver.

Ascuns în spatele unei draperii, Forrest auzi pe mascat zicând:

— Am venit pentru greșelile care le-ați făcut, domnule Thursby.

Financiarul ridică capul eu surprindere.

— Presupun ca sunteți Vulturul Negru? zise el.

— Da. Sunt Vulturul Negru. Văd că casa de bani este deschisă. Cu atât mai bine. Aceasta îmi va evita neplăceri. L-am văzut pe polițistul Forrest prin împrejurimi, în noaptea asta. Presupun că se află undeva aici. Ei bine – și arată revolverul său – ar face mai bine să nu intervină.

Aceste cuvinte fură auzite nu numai de Forrest ci și de o altă persoană, care riscase mult venind în această noapte acolo.

Tonul Vulturului Negru deveni imperativ.

— Acum, Thursby, îndepărtează-te de masă. Te rog însă repede căci nu am timp de pierdut.

Financiarul se ridică penibil și se duse să se sprijine de peretele opus. Mascatul strânse repede, cu mâna stângă, hârtiile care erau pe birou și se îndreptă spre casa de bani.

În timp ce era întors eu spatele. Forrest ieși din ascunzătoarea sa.

— Sus mâinile, Vulture Negru! comandă el.

Mascatul se întoarse repede.

— Nu, nu trăgea! Asta n-ar aduce decât o agravare a cazului d-tale, îl sfătui detectivul. Am pus mâna pe tine, prietene și nimeni n-ar putea nega că nu mi-am dat osteneală pentru a ajunge la acest rezultat.

Deodată, Thursby dădu un țipăt. Până aici se comportase foarte bine și își jucase fidel rolul care i se dăduse. Dar văzând un al doilea om mascat care intra în cameră simți că pământul îi fuge de sub picioare.

Timp de o secundă, Forrest îl părăsi din ochii pe Vulturul Negru, dar imediat se căi. Cu o repeziciune surprinzătoare, acesta din urmă se repezi și îi dădu o lovitură de pumn, în bărbie și Forrest se clătină.

— Fugi! Înțelegi? Fugi! strigă din nou Vulturul Negru, îndreptând revolverul său în direcția ușii.

Celalalt mascat refuză însă să mai asculte.

Forrest, care-și recăpătase echilibrul, sări la dușmanul său. Se întreba, în acelaș timp, ce se întâmplase cu sergentul Skapleton și cu ceilalți trei polițiști. Le dăduse ordine precise și ar fi trebuit să fie aici. Bineînțeles dacă nu... Dar nu mai avea timp pentru alte supoziții, căci trebuia să se apere.

Urmă o luptă disperată, când o greșeală a adversarului său îi dădu avantajul. Tocmai era pe cale să-l doboare definitiv când, pe la spate, primi o lovitură grozavă. Forțele îl abandonară. Prin fața ochilor îi trecu o perdea de ceață. Dădu drumul adversarului său și alunecă pe podea.

Puțin timp după aceea cineva îl duse afară din odaie, dar el nu-și mai amintea nimic. Capul îl durea grozav. În timp ce continua să-l asculte pe sergentul Skapleton. Care-i făcea raportul său.

— Da, domnule. Vulturul Negru a fugit, dar nu va putea ajunge prea departe. Casa este înconjurată de oamenii noștri. Totuși, unul dintre mascați a fost prins, spuse arătând o formă întinsă pe divan. Acesta trebuie să vă fi dat

lovitura de revolver în cap... Scoate-i masca, Winter, ordonă el.

Omul care executase ordinul și detectivul Forrest dădură un strigăt de surpriză. Nu era bărbat ci o tânără fată. Forrest recunoscu pe Cynthia Holgate.

— Da, spuse ea încet, sunt Vulturul Negru. Și ce ar trebuie să faceți este să mă duceți în Scotland Yard.

Forrest își căută instinctiv, pipa.

— Poate ați vrea să ne dați câteva amănunte. Dar vă previn, miss Holgate, că tot ceea ce veți spune ar putea fi contra dvs.

— Mă așteptam la asta. Am venit aici, astă seară, pentru a avea dovada că Edmund Thursby se ocupa cu falsificări. Este un escroc. Mi-a furat întreaga avere și pentru aceasta am vrut să mă răzbun.

Forrest își umpluse pipa.

— Așa dar sunteți Vulturul Negru? Ce surpriză frumoasă!

Tonul lui era ușor ironic.

— Nu mă credeți?

În acest moment, fu împins cu violență în cameră Basil Fettisbury, care se lupta cu violență cu trei polițiști.

— Totuși, l-am prins, inspectore, declară o voce triumfătoare.

Angus Forrest ar fi trebuit să sară de bucurie, dar privirea lui trecea de la tânăr la fată și de la ea la Basil. Avea un aer foarte contrariat.

Cei doi prizonieri se priveau și ei, la rândul lor.

— Cine este fata și ce caută aici? întrebă el.

Angus Forrest surâse.

— Pretinde a fi Vulturul Negru, replică el liniștit.

— Ce prostie! N-am văzut-o niciodată până acum!

— Te înțeleg bine, domnule Fettisbury, vrei să revendici un drept la coroană.

— Și sunt gata s-o dovedesc.

— Că ești Vulturul Negru?

— Desigur! Și vă îndoiiți de aceasta?

Forrest nu răspunse. Pentru un om care repurtase o victorie atât de strălucită nu părea prea satisfăcut. Poate lovitura pe cale i-o dăduse tânăra fată, la ceafă, era cauza.

Lordul Bradney privi cu severitate pe tânărul om care intrase. Nu depindea decât de el să-l trimeată la muncă silnică, pe mai mulți ani.

— Persiști să afirmi că ești gentlemanul-spărgător, numit Vulturul Negru?

Basil Fettisbury surâse cu subînțeles.

— Desigur. Cariera mea s-a sfârșit acum. Aș putea chiar să dau o socoteala exacta judecătorului asupra sumelor furate. Voi reclama casierului nostru registrul de socoteli și-i voi aduce justiției.

— Aveți intenția să-mi spuneți numele tovarășilor dvs.?

Fettisbury clătină din cap.

— Cred că știți ea nu voi face aceasta, Sir. Dar, în schimb, vă voi vorbi de banda care jefuiește casele de la țară, dacă doriți.

Cum inspectorul aprobă. El continuă:

— Șeful lor, un american, ne amenința, sigur ca am refuzat propunerile lui și de aceea, deveni foarte amenințător.

— Unde l-ați întâlnit?

— A avut tupeul să revină la Heathlands ieri seară, cu o parte din banda sa și dacă tovarășii mei n-ar fi fost atât da ocupați să-i facă să plece așa fi putut scăpa.

— Lăsând să fie acuzată prietena dvs.?

Tânărul se roși.

— Scuzați-mă, Sir, răspunse el, dar ceea ce spuneți este odios.

— Poate, dar este adevărat.

— Nu este adevărat. Vă repet ceea ce i-am spus și lui Forrest. Nu știu de ce a venit ea la Heathlands, în această deghizare ridicolă. Nu face parte din banda noastră. Trebuie să fie nebună pentru a pretinde contrariul și toată

istoria aceasta este absurdă.

— Totuși, Fettesbury, insistă inspectorul, știți foarte bine cine este ea.

— O recunosc, admise celălalt îndoielnic. Știu că se numește Cynthia Holgate și că era întâlnită în lumea cea buna, până în ziua când și-a pierdut averea.

— Asta-i tot ce știți?

— Este tot, domnule.

— Vreți să spuneți că este tot cât vreți să ne ziceți?

— Gândiți ce vreți.

— Foarte bine.

Lordul Bradney suspină.

Vei înțelege că trebuie să-mi fac datoria.

— Desigur.

După ce ieși tânăra, lordul rămase - fără să facă aici o mișcare - ca un om în prada unei mari neliniști.

Cineva bătu la ușa.

— Intră!

Era detectivul Forrest.

— Cineva cere să vorbească cu dvs., Sir. Tocmai am avut o convorbire cu această persoană, dar acum dorește să vorbească cu dvs.

— Foarte bine. Îl voi primi, dar singur.

— Înțeleg, zise Forrest.

Două minute mai târziu fu introdus vizitatorul.

— Dl. Gerald Frost, anunță Forrest.

Noul venit așteptă până se închise ușa și zise oarecum ezitând:

— Sunt reporter la «Evening Sun», Sir. Am aflat că, în curând, va fi dată o comunicare presei și în consecință publicului, asupra arestării criminalului care-și dă numele de Vulturul Negru. Este exact?

— De ce ați vrut să mă vedeți personal? întrebă Lordul Bradney.

Părea mai bătrân cu zece ani.

— Pentru a împiedeca o mare nedreptate, Sir. Basil

Fettisbury a luat pe umerii săi o responsabilitate pe care nu are dreptul s-o poarte. Pretinde a fi Vulturul Negru ceea ce, desigur, este absurd. Încearcă să-l acopere pe adevăratul criminal.

Lordul Bradney își aprinse o țigară, cu o mână care-i tremura.

— Cine este adevăratul criminal?

— Cum Forrest este convins că-l cunoaște, presupun că v-a comunicat credința lui.

— Nu sunt pus aici pentru a răspunde la întrebările dvs.

— Vă cer iertare, Sir. Dar, cred, veți înțelege că-mi este imposibil de a-i permite lui Fettisbury să se comporte așa cum o face. Am venit să vă spun adevărul.

— Asupra Vulturului Negru?

— Asupra mea, ceea ce înseamnă cam tot aia.

Inspectorul avu un spasm nervos deasupra ochiului stâng.

— Atunci Forrest nu se înșelase?

Reporterul ridică din umeri.

— Scoțianul acesta își cunoaște meseria. Nu numai că a identificat butonul de manșetă pe care-l purtam la Krijinowsky, dar a descoperit și codul de care mă serveam pentru a comunica cu amicii mei. Asta l-a adus noaptea trecută la Heathlands. Cum nu voiam să fiu văzut prea des cu aceleași persoane, îmi înseram mesaje în cronică mea din «Evening Sun».

— Era foarte ingenios, aprobă inspectorul sef.

— În sfârșit, era un truc care ne-a servit. Sper că nu vă deranjez, adăugă el.

— Doresc să ascult toată povestea dvs., zise lordul Bradley. Aș vrea mai ales să știu de ce ați întreprins această activitate?

— La început era vorba numai de farse. Nu deveni ceva serios decât mult mai târziu. Lăsați-mă să vă explic. Gândeam că legea, ceea ce semnifică, deasemenea și poliția, nu era decât o glumă proastă. Dădea șase luni de

închisoare unei biete fete care nu avea cu ce să plătească dejunul, dar lăsa în libertate bandiții, șantajistii, etc... Cred că nu este necesar să îi enumăr pe toți... Câțiva prieteni, desigur nu vă voi da numele lor, mi se alăturară. Și ceea ce la început nu era decât o distracție deveni o asociație foarte serioasă. Ne erijam în apărători ai legii și ai dreptului. Bineînțeles riscul ne atrăgea. Numiți-o, dacă vreți «Aventură».

— Ați fost la Heathlands noaptea trecută? întrebă Lordul Bradney.

— Nu. Eram la Mount Street. Crezusem că Thursby depusese acolo hârtiile lui cele mai importante și chiar așa a fost. Iată unele dintre ele, Thursby conspira cu Horniblou pentru a fabrica falsuri relative la Creditul Municipal din Swifford. Veți găsi aici toate probele necesare.

Și arată niște hârtii ne care le depuse pe birou.

— Fettesbury era mâna mea dreaptă sau. Dacă vreți, locotenentul meu. Dar astă-noapte n-a ascultat de ordinele mele. A vrut să-mi dea un alibi și a înfruntat riscul în locul meu... Am uitat să vă spun că Horniblou este bancrutar și de aceea a încercat această ultimă lovitură.

— Am impresia că ai avut un Stat Major excelent, zise inspectorul șef.

— Sunt de acord că serviciul de informații nu era rău.

— Pot să vă mărturisesc, bineînțeles între noi. Că v-am vrut binele multă vreme.

— Mulțumesc, Sir. Am aflat că Newton-Smith a fost ucis astă noapte.

— De Krijinowsky. Rusul a fost arestat la Cherstev, în primele ore ale dimineții. Se pare că nu mai este în mâinile lui. Mormăie continuu cuvinte referitoare la o spânzurătoare și la un cristal... Nu-i așa că v-ați ocupat de el pentru că ați găsit poliția neputincioasă?

— Nu neputincioasă, Sir. Forrest a dovedii contrariul. Dar legile dvs. sunt prea elastice. Și apoi în acțiunea noastră era și sport.

— Da, zise lordul Bradley. Tinereței i-a plăcut totdeauna aventura.

Apoi continuă:

— Mai era deasemenea și un alt motiv...

Murmură două cuvinte, care le mai spusese și înainte, de astă dată însă mai clare.

Tânărul păli.

— Nu va înțelege prea bine, Sir.

Frost începu să strângă hârtiile care erau pe masa și începu să le pună în geantă.

— O știu, Sir. Dar am uitat ceva. Am venit aici cu două obiective. Întâi de a mă preda dvs. Și al doilea de a face un târg. Sper că n-ați comunicat încă nimic presei?

— Absolut nimic. Am dai instrucțiuni formale în acest sens.

— Bine. Acum iată propunerea mea: Vă dau aceste hârtii, însă cu o condiție: Basil Fettesbury și Cynthia Holgate — Trebuie să fie lăsați liberi. Credeți că ar fi posibil că această fată să aibe ceva comun cu Vulturul Negru?

— A fost găsită la Heathlands înarmată cu un revolver și îmbrăcată cu uniforma dvs.

— Asta nu dovedește nimic, răspunse tânărul cu manie. A avut ideea absurdă... — el ridică din umeri — dar la ce bun să discutăm de acesta!

Între timp repusese hârtiile în geantă.

— Aștept, Sir, zise el cu nerăbdare.

Lordul. Bradley îi arată un scaun. Apoi reflecta timp de două minute.

— Accept propunerea dvs.. Frost, zise el. Și acum — el se afundă confortabil în fotoliul său — ce vârstă aveți?

— 32 de ani, Sir.

— Și eu am 59. Sunt mulți ani de atunci. Eram încă tânăr și fui trimis într-o misiune, în Majorca. Acolo făcui cunoștința unei americance extrem de frumoasă.

— Este necesar să-mi povestiți toate acestea? întrebă tânărul.

— Cred că da. Te rog lasă-mă să termin. Această tânără se numea Margaret Frost Viddemer și ne îndrăgostirăm unul de altul. Telegrafiai tatălui meu pentru a-i cere autorizația de a ne căsători. Tatăl meu însă refuză, deoarece fata era artistă. Înțelegeam că cariera mea ar fi fost sfârșită dacă ne-am fi căsătorit. Dar – vocea i se făcu foarte joasă și foarte tristă – mă căsători cu Margaret Viddemer și trăirăm împreună trei luni de fericire supremă. Apoi mă întorsei acasă, lăsându-mi soția să se întoarcă pe scenă, la New York. Ea venise în Major ca în convalescenți, în urma unei grave operații. Ne-am înțeles că de îndată ce voi putea să părăsesc regimentul, o să vii s-o regăsesc la New York. Nu-mi ceruse acest, sacrificiu, dar eu fusesem acela care insistam a-l face. Vezi, deci, în ce măsură eram amoretat. În ochii mei nu mai exista nimic altceva în lume. Mă mulțumi să surâd în fața mâniei tatălui meu când îi mărturisisem adevărul. Nu te vei reîntoarce niciodată la New York, zise el. Sau ducă o vei face, nu vei fi decât un biet imbecil. Avea dreptate, continua lordul Bradley. Nu m-am întors în America. În ciuda dragostei care o aveam pentru ea, fui laș. Îl ascultai pe tatăl meu și mai rămăsei cel puțin un an în Anglia. Telegrafiai soției mele. Dar ea dobândea un succes mare pe Broadway și nu voi să vină să mă regăsească. Aș fi trebuit să-mi țin promisiunea și să mă fi dus eu la ea... Atunci când fu prea târziu, aflai că soția mea era moartă. Abia mult mai târziu știui că murise dând naștere unui băiat, fiul meu. Asta am aflat-o de foarte puțină vreme.

Lordul Bradney se opri ceva mai mult și adăugă:

— Exact o știu de 15 zile.

— Și când s-au întâmplat toate acestea?

— Acum 32 de ani.

— E mult timp de atunci, Sir.

— Da foarte mult timp. Cred că ai înțeles, Gerald, că eu, unt tatăl tău? zise inspectorul cu o voce joasă. Ne regăsim într-o situație într-adevăr curioasă, continuă el după o

secundă de tăcere. Un om, care-și zice criminal, vine să se predea poliției, iar eu, comisarul de poliție, sunt acela care simt că trebuie să fiu iertat. De când știi că sunt tatăl tău?

— De 20 de ani.

Lordul Bradney își privi fiul. În timpul acesta, Gerald, se prepara pentru cele care trebuiau să urmeze. Apoi, cu o expresie de ușurare, inspectorul continuă:

— Copilul meu, nu vor exista urmări. Hârtiile pe care le-ai luat din casa lui Thursby sunt de o importanță atât de mare încât procurorul general va accepta să treacă cu buretele peste toate măsurile care ar putea fi luate împotriva ta... Și acum să uităm toate, conchise el întinzându-i mâna.

CAP. XXVII

ULTIMUL MESAJ

— Dar de ce dracu te-ai expus acestui risc?

Gerald Frost era supărat și interlocutoarea sa se mira.

Cynthia Holgate, care venea de-a dreptul din închisoare, dar care – după ce făcuse o baie – părea tot atât de proaspătă ca și cum ar fi venit de la un «garden-party», îi surâse cu un aer fericit.

— Inutil să te mai superi, spuse ea. Simt că am avut perfectă dreptate să mă duc seara trecută, la Heathlands.

— De unde ai putut ști că am intenția să mă duc acolo?

— Când am încercat să-ți telefonez la Birmingham și când am aflat ca nu ești la hotel, am decretat ca un gazetar bun...

— Mulțumesc!

— ... Trebuie să aibe o scuză valabilă pentru a-și neglija lucrul său. Pe urmă am citit că Thursby organiza o mare reuniune și am făcut o legătură între aceste două fapte.

— Intuiție feminină, dar continuă.

— Am avut, desigur, dificultăți. A trebuit să sparg un geam, ca să pot intra.

— Și revolverul?

— Era al tatălui meu. Nu era însă încurcat.

— Din fericire!

— Eram dezolată că a trebuit să-l lovesc pe sărmanul polițist, dar vei înțelege că voiam să încerc să te salvez. De aceea, am trăit atâtea ore cu masca acea oribilă și cu sutana de preot.

— Te rog, miss Holgate, nu critica uniforma ordinului Vulturului Negru.

Ochii ei implorau clemență.

— Îți cer iertare, domnule Frost.

— Nu este suficient să ceri iertare.

Și se aplecă pentru a o îmbrățișa.

— Îți aduci aminte de primul sărut? Era în noaptea când

m-ai smuls celui teribil Krijinowsky. Desigur, de mult timp știam că ești Vulturul Negru.

— Ce spui? Întrebă Frost cu mirare. Și cum ai știut-o?

— Vocile erau diferite. Dar asta n-avea importanță. De mult am descoperit că te prefăceai că șchiopătezi.

— Acest răspuns nu mă satisface în întregime, miss Holgate.

Obrajii lui se împurpurară.

— Nu ești decât un mare prost! Te iubeam și o femeie are totdeauna un fel de al doilea simț al vederii pentru omul pe care-l iubește. Era suficient.

Frost nu mai întrebă nimic și o luă în brațe.

— Mai a rămas totuși ceva, zise Cynthia ceva mai târziu.

— Da?

— De ce n-ai avut încredere în mine?

— Ești cea mai minunată dintre toate creaturile umane și cea mai uimitoare.

— Te rog...

— Nu voiam să te antrenez în aventura mea. Mai ai și alte întrebări de pus?

— Multe. Nottley îți ajuta când erai Vulturul Negru?

— Te cred. Era secretarul și casierul nostru. Putea să ne dea sfatul său asupra diferitelor chestiuni de drept. Adu-ți aminte că fusese funcționar la un notar. Dar pentru că discutăm de funcționari de notari, ce face prietenul tău Wyatt?

— A găsit un serviciu într-o casă mare din Norfolk Street Strand, la Tabor și Tabor.

— Bravul om! Nu-i așa că ți-a dat un document privitor la Thursby?

— Da.

Cynthia se duse să-l caute într-un sertar și-l arătă:

«Vei face ce-ți voi cere sau te ruinez.

E. T.»

Vroiam să fiu sigur că acest bilet fusese scris de Thursby lui Otterway. De-aceea acceptasem oferta lui.

— Te iert că nu ai ascultat pe viitorul tău soț.

— Oh, dar...

— Ne vom căsători la Caxton Hall, peste cincisprezece zile, spuse el autoritar. Vei avea deci timp să-ți prepari trusoul... Am uitat să-ți spun că mi-am schimbat ocupația. Inspectorul șef al poliției mitropolitane - Dumnezeu să-l binecuvânteze - a fost atât de încântat de flerul meu în goana după criminali, încât mi-a oferit un post... Oh, ca să nu uit, noaptea trecută, am reluat din casa de bani a lui Thursby averea care ți-a furat-o.

— Pot s-o accept?

— Dacă nu o vrei, o voi cheltui singur în localuri rău famate. M-am gândit să adaug la ea cele 5000 de lire pe care le-a oferit Thursby pentru arestarea Vulturului Negru, dar n-am vrut să fiu prea sever cu el. I-am pricinuit destule supărări zilele astea.

A doua zi «Morning Moon» publica în prima pagină:

«PENTRU TOȚI ACEI CARE POT FI INTERESAȚI ÎN
ACEASTA:

Circumstanțele mă obligă să plec. Datorită curtoaziei redactorului de la «Morning Moon», anunț lumii întregi că mă retrag din afaceri.

Am alte, ocupații. Mai agreabile».

VULTURUL NEGRU